

J. S. Meenakshisundaram,
KUMARA VILAS,

27 MAY 1940

உ
மு ன் னு ரை .

ஸ்ரீசிவபிரானே முழுமுதற் கடவுள், ஏனையதேவரெல்லாம் அவருக்கடிமைகளே யென்னுமிது வொன்றே சைவ சமயத்தின் தலையாய கொள்கை. இவ்வுண்மையை விளக்கவந்த சிறந்த நூற் களுள் இச் 'சுலோக பஞ்சக'மும் ஒன்று. இந்நூற்கு ஒரு விரிந்த விஷயம் எழுதவேண்டுமென்று என்னைப் பல நண்பர் தூண்டினர். சித்தாந்த சாத்திரங்களுக்கு உரையெழுதிக்கொண்டிருந்த நான் அச்செயலைச் சிலகாலம் நிறுத்திச் 'சுலோக பஞ்சக விஷயம்' என்னும் இந்நூலையாக்கி அவரைத் திருப்தி செய்தேன். இதன் முதற்பாதி பொன்னேரி, பிரமஸ்ரீ தி. மா. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கராவர் களின் பெயரால் வெளிவந்தது. பிற்பாதியை நானே கையெழுத் திட்டுப் பிரசுரருத்தருக்கு அனுப்பவேண்டியதாயிற்று.

இந்த 'விஷய'த்தில் எடுத்தாளப்பட்ட பிரமாணங்கள் பல. அவற்றுட் பெரும்பாலன இருக்காதி வேதங்களிலும், சும்ப கோணம் காலேஜ் ரிடயர்ட் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீ ம. வீ. இராமா நஜாசாரியரின் முதற் பதிப்பாகிய வியாஸபாரதத் தமிழ் வசன புத்தகத்திலும், முடும்பை நம்பிவம்ஸஜாகிய திருவஹீந்திரபுரம் வீராகவாசார்யவர்களால் பரிசேதிக்கப்பட்டு மை. ராமாநஜா சார்யவர்களது ராமப்ரஸந்நோதய அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப் பட்டுக் கரவருஷம் சைத்ர மாதம் வெளியான கூரேச விஜயம் மூலமும் உரையும் என்னுஞ் சுவடியிலும் உள்ளன. பூர்வபட்சத் துக்கும் சித்தாந்தத்துக்கும் வேதங்கள் பொது. பாரதமும் அன் னதே. ஆயினும் பூர்வபட்சம் அதைத் தனக்கேயுரியதெனச் சொல்லி மகிழும். கூரேசவிஜயம் பூர்வபட்சத்துக்கே யுரியது. இவைகளைக்கொண்டு இச்சுலோக பஞ்சகம் விளக்கப்பட்டிருப்பது இவ்விஷயத்தின் ஒரு விசேஷம். இன்னுஞ் சில பிரமாணங்கள் நாட்சென்று எனக்குக் கிடைத்தன. அவை அடுத்தபதிப்பில் சேர்க்கவேண்டிய இடங்களிற்சேர்க்கப்பட்டுவெளிவருதல் கூடும்.

இந்நூலைச் 'சிவநேசன்' பத்திரிகையுடன் புத்தகவடிவில் அச்சிட்டுதலைய அப்பத்திரிகையின் அதிபர் ஸ்ரீமாந், ராம. கு. ராம. இராமசாமிச் செட்டியாரவர்களுக்கு நான் உளங்கொண்டு செய்யும் வந்தனம் உரியதாகுக.

வேகுதானிய(வரு
ஐப்பசிமீ) ககூஉ
1-11-1938.

ஆ. ஈசுரமூர்த்திப் பிள்ளை,

நூலாசிரியன்.

உ
ம தி ப் பு ரை.

“எண்ணரிய பிறவிதனின் மாணுட்பிறவிதா னியாதினும் அரிதரிதுகாண்” என்றார் சித்தாந்தச் செல்வராகிய நந்தராயமான சுவாமிகள். எதனாலெனவாராயின், உலகுஉயிர் கடவுள் எனும் முப் பொருளுண்மை யுணர்ந்த உயிர்க்குயிராய்விளங்கும் இறைவனேடு இரண்டறக்கலந் தின்புறுதற்கேற்ற மேலான அறிவுடன் கூடியது இம்மனிதப் பிறவியேயாமென்பது தெளிவாம். உலகாயதன் முதலாய பலவேறு சமயிகளும் தத்தம் மதங்களே யமைவதாக வரற்றி டலைவர். மெய்யறிவுடையோரே சைவசமயம் தலை சிறந்ததென்ப போற்றுவார். சைவமாம் சமயஞ்சாரும் ஊழ்பெறலரிதனும் அரிதாம். உயரிய சைவசமய மாண்பினை உணர்ந்து உலக முதல்வராய், உலகாதிதராய், தேவதேவராய், மகாதேவராய் விளங்குகின்றவர் சிவபரம் பொருளே; அவர் ஆண்டவர்; நாமெல்லாம் அவர் அடிமை களென்பது தெளிந்துய்தலே மக்கட் பிறவியின் பெரும்பயனாகும்.

சிவபரத்துவத்தைச் செவ்விதின் விளக்கும் சைவ நூல்கள் பல உளவாயினும், கஞ்சனூரிலே மதுசூதனசாரிய ரென்னும் பரிபிராணருக்குப்புத்திரராயவதரித்துச்சிவசாந்திச்சிவராய்த் துணுந்து பழுக்கக் காய்ச்சிய இருப்புப்படியேறிச் சிவபரத்துவ நிருபணஞ்செய்த அரத்தத்தசிவராகிய சுவாமிகள் வடமொழியில் அருளிய “சுலோக பஞ்சக விஷயம்” ஹரிஹர தார தம்மியங்களைத் தெளிவாக விளக்கி “யாவர்க்குமேலாம் அளவிவாச் சீருடையான்” சிவபெருமானே பென்னும் உண்மையை வஜ்ஜிரத் தம்பமாக நிலை நாட்டுவதாகும்.

இதனை, ஸ்ரீசிவஞானசுவாமிகள்தென்றமிழில் மொழிபெயர்த்த தருளினர். இருபத்திரண்டு காரணங்களோடு சிவத்தினுண்மையைத் தெளிவிக்கும் இச்சுலோக பஞ்சக விஷயத்திற்குத் திருநெல்வேலிப் பேட்டை ஸ்ரீ மெய்கண்டான் நிலைய தர்மகருத்தராகிய, சைவத் திருவாளர், ஆ. ஈசரமுர்த்திப் பிள்ளை யவர்கள் பொருள் விரித்து விளக்கி ‘சிவநேசன்’ திங்கட்டாளுடன் சேர்த்து வெளியிட்டார்கள். திருவருளால் ஆது முற்றும் நிறைவேறி இற்றைநாள் நூற்று நாற்பது பக்கங்களுடன் புத்தகவடிவாகி மிளிர்கின்றது. இவ் புத்தகத்தை வெளியிட்ட வேதோபநிடதம், வியாசபாரதம், கூடேசவிஷயம் ஆகிய பல நூல்களிலிருந்து பலபிரமாணங்களை எடுத்துக் காட்டுள்ளார்கள். இந்நூல் சிவநேசச் செல்வர்களும் செந்தமிழ்ச் செல்வர்களும் விரும்பிப் படித்துச் சிவபரத்துவ வுண்மை தெளிதற்கேற்ற பெற்றியுடையதாகும்.

இந்நூலை மிகமுயன்று வெளியிட்ட நூலாசிரியரின் ஊக்கமும் சைவ மெய்யன்பும் ஆற்றலின் திறமும் போற்றத்தகையவாம். கைம்மாறு வேண்டாக் கடப்பாடுடையராகிய இந்நூலாசிரியரைச் சைவவுலகமும் தமிழுலகமும் போற்றி அவர்களை யூக்குவித்து மேலும் பல நூல்களை வெளியிடச் செய்யவேண்டுமெனத் திருமெய்யாப பராபர தருகின்றன.

‘சீவநேசன்’ இராமசாமி.

சுலோக பஞ்சக விஷயம்.

சுலோக பஞ்சக மொழிபெயர்ப்பு.

1. உயர்கா யத்திரீக் குரிப்பொரு ளாகலின்
2. தசாதன் மதலை தாபித் தேத்தலின்
3. கண்ணன் கயிலையில் நண்ணினின் நிரப்பப்
புகழ்ச்சியி னமைந்த மகப்பே றுதவலின்
4. தனாது விழிபுட ரொராயிரங் கமலப்
புதமலர் கொண்டரி பூசனை யாற்றலின்
5. ஆங்கவற் கிரங்கி யாழியிந் தருடலின்
6. ஐங்கணைக் கிழவனை யழல்விருந் தாக்கலின்
7. அமைப்பருங் கடுவிட மமுதுசெய் திடுதலின்
8. தென்றிசைத் தலைவனைச் செகுத்தயிர் பருகலின்
9. அவுணர் முப்புர மழியவில் வாங்கலின்
10. தக்கன் வேள்வி தகர்த்தருள் செய்தலின்
11. தனஞ்சயன் றனக்குத் தன்படை வழங்கலின்
12. மாதுட மடங்கலை வலிதபக் கோறலின்
13. மாயோன் மகடேஉ வாகிய காலைத்
தடமுலை தினைத்துச் சாத்தனைத் தருதலின்
14. ஆழ்கடல் வரைப்பி னுன்றோ ரகேகர்
அன்புமீ தூர வருச்சனை யாற்றலின்
15. நான்கிரு செல்வமு மாங்கவர்க் கருடலின்
16. ஐயிரு பிறப்பினு மரியருச் சித்தலின்
17. இருவரு மன்னமு மேனமு மாகி
அடிமுடி தேட வழற்பிழும் பாகலின்
18. பிறப்பிறப் பாதி யுயிர்க்குண மின்மையின்
19. கங்கைசூழ் கிடந்த காசிமால் வரைப்பில்
பொய்புகல் வியாதன் கைதம் பித்தலின்
20. முப்புர மிறப்புழி முகுந்தப் புத்தேள்
மால்விடை யாகி ஞாலமொடு தாக்கலின்
21. ஆயன்சிர மலை யளவில் வணிதலின்
22. ஞானமும் வீடும் பேணினர்க் குதவலின்
பசுபதிப் பெயரிய தனிமுதற் கடவுள்
உம்பர்க ளெவர்க்கு முயர்ந்தோன்
என்பது தெளிக வியல்புணர்ந் தேராரே.

இப்பெயர்ப்பைத் தயாசிந்துவாகிய ஸ்ரீமத் சிவஞானசுவாமிகள் அருளிணர்கள். இதற்கு மூலகிரந்தம் வடமொழியிலுள்ளது. அதன் பெயர் சுலோக பஞ்சகம் என்பது. அதனை யருளிய மகான் ஸ்ரீமத் ஹாதத்தாசாரிய சுவாமிகள். அவர்கள் காலம் சமார்ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முந்தியது. அக்கிரந்தத்தின் உற்பத்தி அதியற்புதமானது. அதனை ஸ்ரீமத் ஹாதத்தப் பிரபுவின் சரிதத்தைப் படித்தறிக. அக்கிரந்தம் வடிவிற் சிறியதாயினும் அதன் அர்த்தவைபவம் சாலவும் விசாலமானது. ஸ்ரீ சிவபிரானுரே பரமாத்மா வென்பதை அது இருபத்திரண்டு காரணங்களால் வஜ்ரலேபமாக நாட்டும். அக்காரணங்கள் ஆன்மகோடிகளை ஸ்ரீ பரசிவப் பிரபுவின் பாதார விந்தங்களில் பக்தி பண்ணை வைத்து ஆனந்திக்ககச் செய்யும் மாகாத்யிய முடையன. ஆகையால் யாம் அவைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் பிரபல பிரமாண சகிதம் விளக்கிவருவாம்.

1. காயத்ரீ வல்லபத்வாத்.

உயர்கா யத்திரிக் குரிப்பொரு ளாகலின்.

பொருள்:— மந்திரங்களுக்குள் மேலான காயத்ரி மந்திரத்துக் குச் சொந்தமான அர்த்தமாய் விளங்கலானும் என்பது.

காயத்ரி மந்திரம்:—‘தத் ஸகிதர் வரேண்யம் பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி தியோயோந: ப்ரசோதயாத்’ என்பது.

அதன்பதவுரை:— ய:—எவன், ந:—நம்முடைய, திய:—புத்திகளை, ப்ர—நன்றாக, சோதயாத்—நடத்துவானே, தத்—அந்த, ஸகித:—சூரியனிலுள்ள, பர்க:—பர்க்கனாகிய, தேவஸ்ய—தேவனுடைய, வரேண்யம்—மகிமையை, தீமஹி—தியானிப்போம் என்பது.

அதன் கருத்து:— சூரியனிடத்தில் ஒரு தேவனிருக்கிறான். அவன் பெயர் பர்க்கன். அப்பர்க்கதேவனை நாம் தியானிக்க வேண்டும் என்பது.

பங்கஜம் என்னும் பெயரையுடைய வல்லிக்குப் பங்கஜவல்லி என்ற பெயர்வந்தபடி, பர்க்கன் என்னும் பெயரையுடைய தேவனுக்குப் பர்க்கதேவன் என்ற பெயர் வந்தது.

இதனால் காயத்திரியின் உபாசியப்பொருள் ஸகிதாவுமன்று தேவனுமன்று பர்க்கனேயாம் என்பது காண்க.

இனி, ஆராயவேண்டுவது அந்தப் பர்க்கப்பெயர் சிவபிரானுக் சூரியதா பிறதேவர்க்கூரியதா என்பது. வேதத்தின் ஞானபாகமாகிய உபநிஷத்துக்களே அவ்வாரயச்சியைச் செய்துள்ளன. மைத்

திராயண் காயத்திரி மந்திரத்தை மூன்று பாதங்களாகப் பிரித்து உரை செய்துவிட்டு அதிலுள்ள பாக்கப் பெயருக்கும் 'அதபர்க... பர்காக்ய...பர்கா இதி ருத்ரோ ப்ரஹ்ம வாதிக:' என்ற பகுதியில் பாக்கன் என்னும் பெயருடையான் உருத்திரன் எனப் பிரமவாதிகள் சொல்லுகிறார்கள் என்று தெளிவாக உரைவகுத்திருக்கிறது. 'பர்காக்ய' என்று பாக்கநாமம் சிவபிரானுக்கு ரூடிப்பெயராகவே அதில் வருதல் காண்க. அப்பால் அவ்வுப நிஷத்துத்தானே 'அதபர்க இதி பாஸ்யதீமாந் லோகாந் இதி ரஞ்சயதீமாநி பூதாநி கச்சத இதி கச்சத் யஸ்மிந் நாகச்சத் யஸ்மா இமா: ப்ரஜாஸ்தஸ்மாத் பாரகத்வாத் பர்க:' (இனிப் பாக்க நென்றது ப—உலகங்களை விளக்கி நிற்போன். ர—எல்லாவுயிர்களுக்கும் பிரீதிவிளைப்போன். க—எல்லாவுயிர்களையும் அடக்கி வெளிப்படுத்துவோன். ஆகலின் பாக்கனெனப்படுகிறான்) என்றுகூறி அப்பாக்கச் சொல் அவனுக்கான யோகத்தையும் விளக்கிறது. அதனால் அப்பெயர் அவனுக்கு யோகரூடியு மாதலறிக. வடமொழி வியாகரணம் பெரும்பாலும் யோகரூடியையும் ரூடியென்றே சொல்லிவிடும். திரிபுராதாபிதி 'பா: சிவ:.....பர்க உச்ச்யதே' (பாசிவன் பாக்கனென்று சொல்லப்படுகிறான்), 'பர்கோதேவஸ்ய தீத்.....சிவாத்மாஶ்நாம் கண்பதே' ('பர்கோதேவஸ்ய என்ற வாக்கியத்தால் சிவனை ஆத்மா வாகவுடைய அஶ்நாம் சொல்லப்படுகிறது) என்கிறது. வடமொழி நிகண்டுகளும் அன்னசுருதிகளை யநுசரித்தே 'பர்கஸ் த்ரயம்பக:' 'ஹா: ஸ்மரஹரோ பர்க:' எனப் பாக்கச்சொல்லைச் சிவநாமமாகப் படித்தன.

பங்கஜம் என்பதை யோகப் பெயரளவில் வைத்துக்கொண்டால் அது தாமரையையும் சேற்றில் முளைத்த மற்றச் செடிகளையும் காட்டி விபசரிக்கும். ஆனால் அதனை ரூடிப் பெயராக வைத்துக் கொண்டால் அது தாமரையை மட்டுங் காட்டும். ஆகையால் யோகப் பெயரினும் ரூடிப் பெயரே தன் பொருளை உள்ளபடி காட்டவல்லதாதல் காண்க. மீமாம்ஸகரும் அதனாற்றான் (யோகாத் ரூடிப் பஸியஸீ, ரூடிர் யோக மபஹாதி) யோகத்தினும் ரூடியே வலியுடையதெனக் கொண்டனர். அப்படியே காயத்திரிமரதாவும் தந்தியேயவஸ்து அதுவோ இதுவோவெனப் பிறர் மயங்குமாறு யோகப் பெயர்களைத் தாங்காமல் சிவபிரானே அவ்வஸ்து என்று மந்த மதிகளுக்கும் விளங்கும்படி அவனுக்கே ரூடியாகிய பாக்க நாமத்தைத் தன்மாட்டுத் தாங்கித் தன் பாதி 'விரத்தியத்தைக் காத்துக்கொள்வாளாயினொன்க.

கிற்க, ப்ருஹதாரண்யகம் 'யஸ்பாதீத்யச் சரீரம் ய ஆகித்ய மந்தரோமயத்த்யேஷத் ஆத்மாந்தர் யாம்யம்ருக:' (எவனுக்கு ஆகித்ய யன் சரீரம் எவன் ஆகித்தியனுக்குள்ளிருந்து அவனை யியக்குகின்

றான் அவனே ஆக்மாவின் அந்தர்யாமி, அமிர்தன்) என்றும், முண்டகம் 'ஸூர்யக்வாரோண விரஜா: ப்ரயாந்தியதர்ரம்ருதஸ்ஸ புருஷோஹ யவ்ய யாத்மா' (பாபஹீனர்கள் சூரியதேஜோ மார்க் சுத்தால் அமிர்தனும் அவ்யயனுமான புருஷன் இருக்குமிடத்தை யடைவார்கள்) என்றும் கூறி ஆதித்தியனுக்குள் இருப்பவனை அமிர்தன் புருஷன் என்று அழைக்கின்றன. ஜாபாலம் 'சதருக்ரியே னேத்யேதாத்யேவ ஹவா அம்ருதஸ்ய நாமாதி' (சதருக்ரியக்தி லடங்கிய பெயர்கள் அமிர்தனுடைய நாமதேயங்கள்) என்றும், கௌஷீதகிப்ராஹ்மணம் 'தேநாம்ருதத்வஸ்யேசாகம்' சுவேதாசுவ தாம் 'உதாம்ருதத்வஸ்யேசாக: (அமிர்தத் தன்மையை யளிப்பவன் ஈசானன்) என்றும், கைத்திரியம் 'அம்ருதோ ஹிரண்மய:' (அமிர்த லாவான் பொன்வண்ணன்) என்றும் கூறியதால் அந்த அமிர்தநாம மும், நாரதபரிவ்ராஜகம் 'புருஷோத்தமோத்தமம் ஸர்வேச்வரம்... அவ்யயம்' (ஆவ்யயனும் புருஷோத்தமோத்தமனும் சர்வேசுவரனே) என்று கூறியதால் அந்தப் புருஷநாமமும் சிவநாமங்களேயா மென்பது சித்தமாயிற்று. இன்னும் பாசுபதப்ரஹ்மம் 'அந்தரா திக்யே ஜ்யோதி: ஸ்வரூபோ ஹம்ஸ:' (ஆதித்தியாந்தர்யாமியாகிய ஜோதி ஹம்ஸஸ்வரூபம்) என்று கூறிய ஹம்ஸத்தைப் ப்ரஹ்மவித் 'ஹம்ஸ ஏவபரோ ருக்ரோ' (ஹம்ஸமாவான் ருக்ரனே) 'ஹம்ஸ ஏவ மஹேச்வர:' (ஹம்ஸமாவான் மகேசுவரனே) என்று விளக்கி யது. அதனாலும் ஆதித்தியனிடத்திலிருக்கும் ஆந்தர்ஜோதி சிவ பிரானேயாதல் வெளி. மேலும் ஆதித்தியன் சிவபிரானது அஷ்ட மூர்த்தங்களுள் ஒன்று. அதில் அவன் உக்ரன் என்னும் பெயரால் விளங்குகிறான். 'ஸூர்யஸ் யோகா:' என்பது வேதம். 'அருக்க லாவானானுருவல்லனே' என்பது தேவாரம்.

ஆதித்தியாந்தரியாமி பொன்வண்ணனென்பதை 'ஸூர் யோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ:' (சூரிய மண்டலத்தின் அதிகெய்வமாகிய ஆதித்தியனுக்கு அந்தரியாமி ஹிரண்மய புருஷர்) என்ற ந்ருஸிம்ஹ பூர்வதாபிரியாலும், 'ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ:' (ஆதித்தியாந்தரியாமி ஹிரண்மய புருஷர்) என்ற நாராயணம் மைத்திராயண் சாந்தோக்யங்களாலும் அதிக. கைவல்யம் 'அஹம்ஸோ ஹிரண்மயோஹம்' (ஈசனும் நானே பொன்வண்ணனும் நானே. இது சிவன் சொல்) என்றதாலும், முண்டகம் 'ருக்ம வர்ணம் கர்த்தார மீசம்' (பொன் வண்ணரும் கர்த்தரும் ஈசரும்) என்றதாலும், நாராயணம் 'நமோ ஹிரண்ய ப்ராஹ்வே ஹிரண்ய வர்ணய ஹிரண்ய சூபாய ஹிரண்ய பத்யேம்பிகாபத்ய உமாபத்ய பசுபத்யே நமோநம:', (பொற்றேள் ருக்குப், பொன்வண்ணருக்குப், பொன்னுருவினருக்குப், பொன் னுக்கிறைவருக்கு, அம்பிகாபதிக்கு, உமாபதிக்கு, பசுபதிக்கு நமஸ் காரம்நமஸ்காரம்) என்றதாலும், பஸ்மஜாபாலம் 'ஹிரண்யபாஹும்

ஹிரண்யரூபம் ஹிரண்யவர்ணம் ஹிரண்யநிதி மத்வைதம் சதூர்த் தம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ராதித மேக மாசாஸ்யம் பகவந்தம் சிவம்' (பொற்றோளரும் பொன்னுருவினரும் பொன் வண்ணரும் பொன் னிதியும் இரண்டற்றவரும் சதூர்த்த சப்தவாச்சியரும் பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்களைக் கடந்தவரும் உபாஸிக்கத் தக்க ஏகரும் ஷாட்குண்ய சம்பந்நருமான சிவபெருமான்) என்றதாலும் சிவபிரானே அந்த ஹிரண்மய புருஷர் என்பது நன்கு விளங்கும். 'பொன்னார் மேனி யனே' 'பொன்வண்ண மெவ்வண்ண பவ்வண்ண மேனி..... ஈசனுக்கே' என்ற தமிழ் வேதமுங் காண்க.

'ஸ ஆதித்யோ விஷ்ணுச் சேச்வரச்ச' என்பது ப்ரஹ்ம வாக்கியம். இதிலுள்ள விஷ்ணுச்சேச்வர: என்ற தொடரை இரு வகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம். விஷ்ணுவை யோகப் பெய ராக வைத்து வியாபியாகிய ஈசுவரன் எனச் சிவபரமாக வுரைத்தல் ஒன்று. ஈசுவரனை யோகப் பெயராக வைத்து ஐசுவரியத்தை யுடையவனாகிய விஷ்ணுவென விஷ்ணு பரமாக வுரைத்தல் இன் னொன்று. இவ்வாக்கியம் துரிய வஸ்துவைப் பிரஸ்தாபிக்கின்றது. வேதமுழுவதும் துரிய வஸ்துவைச்சிவநாமங்களாலேயேவிளக்கும்; விஷ்ணு நாமங்களால் விளக்கவேமாட்டாது. அத்தகைய மற்ற வாக்கியங்களுக்கேற்பவே இந்த வாக்கியத்தையும்பொருள்கொள்ள வேண்டும். கொள்ளின் இதற்கு முதல்வகைப் பொருளே சிறக் கும். ஆகையால் இந்த வாக்கியத்தாலும் ஆதித்தியனிடம் வியா பித்திருப்பவன் சிவபிரானே யென்பது தெளிவு.

சிலர் 'அப்பர்க்கச்சொல் பர்க: என்பதன்று பர்கஸ் என்பதே யாம். பர்க: என்பதற்குத்தான் ருத்ரன் என்று அர்த்தம். பர்கஸ் என்பதற்கு அவ்வர்த்தமில்லை, தேஜஸ் என்பதே அர்த்தம்' என்று கூறி அதை யோகப்பெய ராக்கித் தம்மனம் போன தெய்வங்களுக் கெல்லாங் கொண்டுபோய் ஒட்டவைத்துக் காயத்திரி தேவியின் பாதிவிரத்தியத்தைக் கெடுக்கப் பார்ப்பர். சிவபிரானது சூடிநாமங் களில் அன்னார் கொண்ட அசுரையே அதற்குக்காரணம். மேலும் வேத வேதாந்தங்களில் வருந் தெய்வப் பெயர்களை யோகப் பெயர் களாக வைத்தே விவகரிப்பதாயின் எந்தத் தெய்வத்துக்கும் எந்தப் பெயருஞ் சொந்தமாகாதென்பதை அவரறிபார். ஆகலின் மேற் காட்டிய சுருதிப் பிரமாணங்களை விரோதித்து நிற்கும் அவருரைக ளனைத்தையும் பிரமவாதிகளல்லாத பாஷாண்ட வாதிகள் செய்த தூர்த்த வியாக்கியானங்களென்று ஒதுக்கி விடுவதே வைதிகோத்த மர்க்குக் கடனாகும். பர்க்கச் சொல் பர்கஸ் அன்று என்பதை பூநீமத் ஹாதத்தாசாரிய சுவாமிகளின் சதூர்வேத தாற்பரிய சங் கிரகத்தானு மறிக.

இனிப், பாக்கச் சொல்லீப் பாக்கஸ் என்று வைத்துக்கொண்டால் அப்போதும் அது சிவதேஜஸையே சுட்டும். பிரத்தியக்ஷ தேஜஸ்களுள் ஆதித்திய தேஜஸே அதியுக்கிருஷ்டமானது. சிவ தேஜஸ் ஒன்றையே ஆதித்திய தேஜஸ் என்றும் அதனிணும் மேம்பட்ட தேஜஸ் என்றும் வேதம் வர்ணிக்கின்றது. 'ஆதித்திய வர்ணம்' (ஆதித்திய நிறமுடையவனை), 'சிவ ஏவகேவல: தசக்ஷரம் தத்ஸவிதர் வரேண்யம்' (கேவலம் சிவமொன்றே. அது அக்ஷரம். அது ஸவிகாவுக்கு மேலானது) என்ற ச்வேதாச்வதரம் காண்க. கடல் வண்ணன், கருவண்ணன், முகில் வண்ணன், காயாம்பூ வண்ணன், புறம்போலுள்ளங்கரியான் என்பனவாதிய இலக்கணங்களை யுடைய நாராயணன் முதலிய பிறதேவர்கள் அத்துணைச்சிறந்த ஒளியுடையவர்களாக மாட்டார்கள். எனவே ஆதித்தியனுடைய இருதயத்தில் அவர்கள் இருப்பதில்லை. ஆனால், கூரோச விஜயம் என்னுஞ் சுவடி. சூரிய மண்டலத்திலிருப்பவன் நாராயணன்ருனென்பதை 'த்யேயஸ் ஸதா ஸவித்ரு மண்டல மத்திய வர்த்தி நாராயணஸ் ஸரஸிஜாஸந ஸந்திவிஷ்ட:| கேயூரவார் மகரகூண்டலவார் கிரீட ஹாரீ-ஹிரண்மயவுபு:| த்ருத சங்க சக்கர தஸ்ய யதா கப்யா ஸம் புண்டரீக மிவாக்ஷிணி' என்று சாந்தோக்கியக் கூறுவதாகச் சொல்லி நிரூபிக்கப் பார்க்கும். சாந்தோக்கியத்தில் 'தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீக மேவமக்ஷிணி' என்பது மட்டும் உண்டும். அம்மேற்கோளின் மற்ற பாகங்களிணைத்தும் அவ்வுபநிஷத்திற் கிடையா.

சிலர் சூரிய நாராயணன் என்ற பிரயோகத்தைக்கொண்டு சூரியாந்தரியாமி நாராயணனே பென்பர். அது தப்பு. சூரியர்கள் பன்னிருவர் என்றொரு கணக்குண்டு. அவருள் விஷ்ணுவென்று பெயருள்ள சூரியனொருவனிருக்கிறான். சூரிய நாராயண னென்பது அந்தச்சூரியனாகிய விஷ்ணுவையே குறிக்கும். அவ்வுண்மையை 'யாக்குவல்க்யோஹவை மஹாமுநி ராதிக்ய லோகம் ஜகாம தமா தித்யம் நத்வாபோ பகவர் நாதித்யாத்தம் தத்வ மதுப்ருவீதி ஸஹோவாச நாராயண:||' (யாக்கு வல்கிய மஹாமுநிவர் ஆதித்திய லோகம் புருத்தனர். அவ்வாதித்தியனை அவர் வணக்கிப்பகவானே! ஆதித்தியனே! ஆத்தம தத்துவத்தைக் கூறுதியென நாராயணன் கூறுகின்றான்) என்ற மண்டலப்பாஹமணத்தாலுந் தெளிக. சிவ சூரியன் ராமச்சந்திரன் என்ற பிரயோகங்களும் பிரசித்தம். சிவ சூரியன் என்பதற்குச் சிவனை அந்தரியாமியாகவுடைய சூரியனென்றும், ராமச்சந்திரன் என்பதற்கு ராமனை அந்தரியாமியாகவுடைய சந்திரனென்றும் பொருளுரைத்தல் சிறக்கும். விஷ்ணுவைப் பார்வதியின் புருஷக் கோலமென்று உபசரித்தலுண்டு. 'போகீ பவாரீ புருஷேச விஷ்ணு: - க்ரோதேச காளீ சமரேச தூர்க்க: ' என்பது

காண்க. பார்வதியைச் 'சந்திர மண்டல மத்ய வர்த்திகீம்' என்றென்றது த்ரிபுராதாபிற். ஆகையால் ராமச்சந்திரனென்பது விஷ்ணுவைச் சந்திரமண்டல மத்தியவர்த்தி யென்பதைக் காட்டிற்றென்க.

காயத்திரி மந்திரத்தைப்பிராமணர்கள் ஜபிப்பார்கள். அவர்கள் வணங்குந் தெய்வமும் பிராமணத் தெய்வமாகவேயிருக்கவேண்டும். 'ஈசான:.....ப்ரஹ்மணோதிபதி:.....ஸ்தாசுவேரம்' என்னும் நாராயணத்தால் உருத்திரனே தேவர்களுட் பிராமண நென்பது விளங்கும். மனுஸ்மிருதியும் 'ஈப்ராணம் தைவதம் சம்பும் கூத்திரியாணந்து மாதவ:| வைச்யாநாந்து பவேத் ப்ரஹ்மா சூக்ராணம் கணநாயக:|' (பிராமணருக்குத் தெய்வம் சிவன். கூத்திரியருக்குத் தெய்வம் விஷ்ணு. வைசியருக்குத் தெய்வம் பிரமன். சூத்திரருக்குத் தெய்வம் இந்திரன்) என்றது.

ப்ருஹஜ்ஜாபாலம் 'சிவ வகூஸ்திதம் நகே நாதாய ப்ரணவே நாபி மந்தர்ய காயதர்யா பஞ்சாகூரேணாபி மந்தர்ய ஹரிர் மஸ்தக காத்ரேஷுசமர்ப்பயேத்' (சிவபிரான் தனது மார்பிலிருந்து பஸ்மத்தை நகத்தா லெடுத்துப் பிரணவம் காயத்திரி பஞ்சாகூரம் இவற்றினே யபிமந்திரித்து விஷ்ணுவின் சிவ முதலைய அங்கங்களிற் பூசி) என்றதாலும், பஸ்மஜ்ஜாபாலம் 'த்யக்த்வா பஸ்மதாரணம் ந காயதீம் ஜபேத்' (பஸ்மதாரண மின்றிக் காயத்திரியை ஜபித்தல் கூடாது) என்றதாலும் காயத்திரி சிவ சம்பந்த முடைய தாதல் காண்க.

2. தசரத தநய ஸ்தாபிதா ராதி தத்வாத்

தசரதன் மதலை தாபித் தேத்தலின்.

பொருள்:—தசரத மன்னரின் புத்திரர் பிரதிட்டித்து வணங்க லானும் என்பது.

விட்டுணு எடுத்த அவதாரங்கள் பத்து. அவற்றுள் இராமாவதாரங்கள் மூன்று. அவை பரசுராமன், இரகுராமன், பலராமன் என்பன. இரகுராமர்தான் தசரத புத்திரர். அவர் தம் மனைவியாகிய சீதையுடன் காட்டில் வசிக்க நேர்ந்தது. அப்போது இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்றான். இராமர் அதனை யறிந்து இலங்கைபுக்கு இராவணனைக் கொன்று சீதையை மீட்டார். இராவணனைக் கொன்றதால் இராமரைப் பிரமகத்தி பிடித்தது. அது பொருத இராமர் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து சிவபிரானைப் பூசித்தார். சிவனருளாற் பிரமகத்தி நீங்கியது. இராமர் மகிழ்ந்தார். இராமர் பிரதிட்டித்துப் பூசிக்க சிவமூர்த்திக்கு இராம

லிங்கம் என்று பெயர். அப்பிரதிட்டை நிகழ்ந்த விடம் இராமேச்சுரம். இராமேச்சுரம்—இராமருக்குக் குலசெய்வமாகிய ஈச்சுரம் இருந்தருளுந் தலம். இக்கதை சேது புராணத்திற் கண்டது.

‘ராம ஏவ பரம் தப:’ (ராமன் ஒரு மேலான தவசி) என்பது ராம சஹஸ்யம் அக்கதைக்கு மூலவசனம்.

இனி அக்கதை பற்றிய ஆசேஷப சமாதானங்கள் வருமாறு:-

1. ஆ:- இராமர் சிவனுக்கடியாரானன்றோசிவனைவணங்குவார்?

ச:- ‘ராமம்.....பஸ்மோத் தூளித ஸர்வாங்கம்’ என்பது ராமசஹஸ்யம். இராமர் சர்வாங்கங்களிலும் விபூதிதாரணமுடையாரென்பது அதன் பொருள். அதற்கு உபப்பிரமணமாக வான்மீகம் ‘த்யாத்வா ரகுபதிம் க்ருத்தம் காலாநலமிவாபரம் பீதக்ருஷ்ணஜநதரம் பஸ்மோ தூளித விக்ரஹம்’ என்று கூறும். இச்சுலோகம் இப்போதுள்ளசிவபதிப்புக்களில் நீக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் ‘க்ருதாபிஷேகஸ் ஸராஜராமஸ் ஸீதாக்விதீயஸ் ஸஹலக்ஷ்மணோ க்ருதாபிஷேகஸ்த் வகராஜ புத்ரயா ருத்ராஸ்ஸ விஷ்ணுர் பகவாநி வேச:’ என்பது அதிற் பிரசித்தம். பகவானும் ஈசருமான உருத்திரர் பார்வதியாரோடு ஸ்ரீநாகம்பண்ணி விஷ்ணு தேவருடன் விளங்கினதுபோல இராமர் சீதையோடு கோதாவிரியில் மூழ்கி இலக்குமணருடன் விளங்கினாரென்பது அதன் பொருள். இராமர் நீராடிய பின் நீறுமாடியிருந்தாலன்றிச் சிவன்போல் விளங்கியிருக்கமாட்டார். ஸ்வர்ண வர்ண ஜடாபாரம் ஸாக்ஷாத் ருத்ரா மிவாபரம் பஸ்மோத் தூளித ஸர்வாங்கம் த்ருஷ்ட்வாகாம வசம்கதா’ என்பது அத்யாத்மம். = இங்ஙனம் ராமர் விபூதிதாரணயாதலாலும், விஷ்ணுவே லக்ஷ்மண ஸாமியமாதலாலும் சிவபிரானுக்கு இராமர் அடியவரே யென்க.

2. ஆ:- இராமர் சிவனிடமிருந்து அடையவேண்டியபேறு ஒன்றுமில்லை. ஆகலின் அவர் அவனை வணங்கமாட்டார்.

ச:- ‘பக்த்யநாம் ரதநோ விஷ்ணோ: ப்ரஸாத மகரோச்சிவ: (பக்தி நிறைந்தவர் விஷ்ணு. பிரஸாதிக்கிறவர் சிவபிரான்) என்பது சரபம். அத்ர பூர்வம் மஹாதேவம் ப்ரஸாத மகரோத் ப்ரடி:’, ‘வரதநாம் மஹேந்த்ரேண ப்ரஹ்மணா வருணேநச மஹாதேவ ப்ரஸாதாச்ச பித்ரா மம ஸமாகம்.’ என்பன வான்மீகம். எனக்கு இவ்விடத்தில் பிரபுவாகிய மகாதேவர் முன்னே பிரசாதம் புரிந்தருளினார்; நான் இந்திரனிடத்தும் பிரமனிடத்தும் வருணனிடத்தும் வரம்பெற்றேன், மகாதேவருடைய பிரசாதத்தால் என் பிதாவைத் தரிசித்தேன். என்பன முறையே அவற்றின் பொருள்கள். இவை இராமவாக்கியங்கள், இப்பித்ருகரிசனம் சிவகடாக்ஷவிசேஷமன்றோ?

3. ஆ:— எல்லாரும் வணக்கின்றவர் இராமர். அவர் பிறரை ஏன் வணங்கவேண்டும்?

ச:— 'ஸாஹி கௌதம வாக்யே நதூர் நிரீக்யபா பபூவஹுக்ர யானா மபி லோகா நாம் யாவத் ராமஸ்ய தர்சனம் சாபஸ்யாந்த முபாகம் யதேஷாம் தர்சனமாகரா | ராகவௌது தாதஸ்யா: பாதௌ ஜக்ரஹ தர்முதா' (அந்த அகலியை அந்தக் கௌதமர் வாக்கியத்தால் முவுலகத்தாராலும் பார்க்கவொண்ணாத வுருவங் கொண்டவளாயினான். ராமர் தர்சனமானவுடன் சாபலீக்கர் பெற்று ராம லக்ஷ்மண விசுவாமிக்திரர்களெதிரிற் காணப்பட்டனர். மிகுந்த அன்புடன் ராமரும் லக்ஷ்மணரும் அவளடிகளைத் தொட்டு வணங்கினார்) என்றது வான்மீகம். அகலியையை வணங்கிய ராமர் சிவனை வணங்கமாட்டாரென்பது பொருந்தாது.

4. ஆ:— இராமர் பரமான்மா; சிவன் சிவான்மா. பரமான்மா சிவான்மாவை வணங்குதல் கூடாது.

ச:— இராமர் தசரதர் கருவிற் றங்கினார். கோசலை கருப்பத் துள் ஓழுகினார். அவள் யோதியில் நெருக்குண்டு வெளிப்பட்டார். 'தயாதன் றன் குலமதலாய்', 'கோசலைதன்.....வயிறு வாய்த்த வனே' என்பன பிரபந்தம். இறுதிக் காலத்தில் அவருயிரைக் காலன் கவர்ந்தான். 'முனிவன் வேண்டத் திறல் விளங்கு மிலக்கு வனைப் பிரிந்தான் றன்னை' என்ற பிரபந்தங் காண்க. முனிவன் - அவ்வேடங் கொண்டுவந்த காலன். 'தென்றிசைக் கடவுளுந் தேவ நேவலா - லன்றுதன் னுருவொழித் தயோத்திமா நகர் - குன்று நின்றனையதோர் கோயில் வாயிலி - லொன்றிய முனிவா னுருவங் கொண்டுளான்' என்ற உத்தர ராமாயணத்தால் அது விளங்கும். இப்போதும் இராமர் எமலோகத்தில் எமனைச் சேவித்துக்கொண்டிருக்கிறார். 'தஸ்யாம் ராஜர்ஷ்ய: புண்யஸ்த்ததாதேவர்ஷ்யா மலா: யமம் வைவஸ்வதம் தாதப்ரஹ்ருஷ்டா: பர்ப்யபாலதே யயாதிர் நஹுஷ: பூநூர் மாந்தாதா ஸோம கோந்ருக: ராமோதாசாதிச் சைவ லக்ஷ்மணச்ச ப்ரதாத:?' என்பது ஸபா 8-வது அக்தியாயம். அதன் மொழிபெயர்ப்பு 'அந்தச் (எம)சபையில் புண்ணியஞ்செய்த ராஜ ரிஷிகளும் பரிசுத்தர்களான பிரம்ம ரிஷிகளும் மகிழ்ச்சியுடன் ஸூரிய பூதரான யமனை ஸேவிக்கின்றனர். யயாதிர், நஹுஷன், பூநூ, மாந்தாதா, ஸோமகன், நிருகன், தசரத புத்திரர்களான ராம லக்ஷ்மணர்கள்.....அந்தச் சபையில் யமதர்மராஜனை ஸேவிக்கின்றனர்' என்கின்றது. 'ராமலக்ஷ்மணர்கள் தம்முருவத்துடன் யமஸபையிலிருப்பது, உத்தரராமாயணத்தில் அவருசமாபண காலத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்களை யமன் வந்து கண்டதாகச் சொல்வது னாலும் விளங்குகின்றது' என்ற அப்பெயர்ப்பாசிரியர் குறிப்பும் ஈண்டுச்சிந்திக்கத்தக்கது. இவையெல்லாம் பரமான்ம விஸக்கணமா?

இன்ன இழிவுகளுள் ஒன்றேனும் சிவபிரானிடமில்லாமை காண்க. ருக்ரஹ்ருதயம் 'அந்ராக்ராமா பவேத் ப்ரஹ்மா பரமாத்மா மஹேச் வர: ஸர்வேஷா மேவ பூகாநாம் விஷ்ணு ராக்ராமா ஸநாதத:' என்னும் ஒப்புநோக்கு வாக்கியத்தாற் சிவபிரானையே பரமான்மாவென் ஈின்றது. விஷ்ணு ஆன்மாவே பென்பதும் பிரமன் அந்ராக்ரான்மாவென்பதும் அதில் வெளி.

5. ஆ:— இராமநாமம் தாரகமந்திரம். இராமர் தாரகப் பிரமம். சிவன் அம்மந்திரத்தைச் செபிப்பவன். அவனை அவர் வணங்குவாரா?

ச:— சமதக்கினி புத்திரர் பரசராமர். தசரதபுத்திரர் இரகுராமர். வசுதேவ புத்திரர் பலராமர். முன் பிறந்தவர் பரசராமர். இரகுராமர் இடையிற் பிறந்தார். பலராமர் கடைப்பிறவி. பரசராமர் பிறந்து இராமநாமம் பெற்றபோது இரகுராமர் பிறந்திலர். அப்படி இரகுராம சன்னத்துக்கு முன்பே உலகில் வழங்கிவந்த இராமநாமம் இரகுராமருக்குச் சொந்தமாதல் யாங்ஙனம்? வசுதேவரேனும் இராமநாமம் தாசரதிக்குரியதென்ற தம்பிள்ளைக்கிட்டனர்? அதுவுமில்லை. சமதக்கினி போன்றும் தசரதர்போன்றுமே அவருமிட்டார். அம்முன்று தந்தையருஞ் சைவர். ஹரா உமா என்பன சைவ நாமங்கள். அவற்றின் சுற்றெழுத்தைச் சேர்த்தால் ராமா என்பது வரும். அதனையே அச்சைவர் தம்பிள்ளைக்கிட்டனர். அங்ஙனம் இராமநாமம் சைவமென்பது 'சிவோமராமம் மந்த்ரோயம்' என்னும் ராமாஹஸ்யத்தால் விளங்கும். ஆகலின் அது தாரகமாதல் ஒருவகையிற் சாலும். அதுபற்றிப் பரசராமரும் பலராமரும் தாரகப் பிரமங்களாவார்களா? அப்படியே இரகுராமரும் அஃகாகார். அவர் அப்பெயரைத் தம்மந்திரமாகக்கொண்டு மகிழ்ந்தது சிவோகம்பாவனையா லென்க.

6. ஆ:— இருடிகளின் சாபத்தால் பார்வதி பரமேச்சுரர்களின் அறுத்தபோன பகலிக்கக்களே சிவலிங்கம். அதனையோ இராமர் பிரதிஷ்டித்துப் பூசிப்பார்?

ச:— 'ஊர்த்வாய நம: ஊர்த்வ லிங்காய நம: ஹிரண்யாய நம: ஹிரண்யலிங்காய நம: ஸுவர்ணாய நம: ஸுவர்ணலிங்காய நம: திவ்யாய நம: திவ்யலிங்காய நம: பவாய நம: பகலிங்காய நம: சர்வாய நம: சர்வலிங்காய நம: சிவாய நம: சிவலிங்காய நம: ஜ்வலாய நம: ஜ்வலலிங்காய நம: ஆத்மாய நம: ஆத்மலிங்காய நம: பரமாய நம: பரமலிங்காய நம: ஏதத்ஸோநஸ்ய ஸூர்யஸ்ய ஸர்வலிங்கம் ஸ்காபயதி பாணி மந்த்ரம் பஸித்ரம்' என்று சிவலிங்கத்தை நாராயணமே வாயாரத் துதிக்கின்றது. ருக்வேத ஸர்வதிர 'தவச்ரியே மருதோ மர்ஜயந்தே ருக்ரயத்தே ஜநிம சாரூ சித்ரம் பதம் யத் விஷ்டீண ரூபமஸ்ய தாயிதே ந பாஸி குஹ்யம் நாமகோகரம்'

என்றது. தேவர் யாவரும் சிவலிங்காராதனையால் எல்லா ஐசுவரிய முடையதினர். இலக்குமியோடு கூடிய விஷ்ணுவும் பரமபதவாழ்வடைந்தன னென்பது அதன் பொருள். இன்னும் சிவலிங்காராதனத்தைப் பகலிங்காராதனமெனக் கொண்டும் அறுசாஸனம் 45-வது அத்தியாயம் 'ஈசுவர்காரணங்களுக்குங்காரணமென்பதற்கு வேறு நியாயங்களால் ஆவதென்ன? மறநெருநுவருடைய லிங்கத்தைத் தேவர்கள் அர்ச்சித்ததாக நாம்கேட்கவில்லையன்றோ? மகேச்வரரைவிட வேறு யாருடைய லிங்கமானது எல்லாத் தேவர்களாலும் இப்போதாவது முன்னேயாவது பூஜிக்கப்பட்டிருக்கிறது?... பரமமாவும் விஷ்ணுவும்.....யாருடைய லிங்கத்தை எப்போதும் பூஜிக்கிறீரோ அவர் அந்தக் காரணத்தினாலேயே மிகச் சிறந்தவரல்லவோ? தாமரை மலரையாவது சக்கரத்தையாவது வச்சிராயுதத்தையாவது அடையாளமாகக்கொண்டு பிரஜைகள் பிறப்பதில்லை; லிங்கத்தையும் பகத்தையும் அடையாளமாகவுடையவைகளாகப் பிறக்கின்றன. ஆதலால் பிரஜைகள் ஈசுவருடையவை. பெண்களெல்லாரும் உமா தேவியின் காரண ரூபத்திலிருந்து உண்டாக்கப்பட்டதனால் பகம் அடையாளமாகப் பிறந்திருக்கின்றனர். புருஷர்கள் எனவரும் சிவனுடைய லிங்கத்தினால் அடையாளம் செய்யப்பட்டிருப்பது பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கிறது. சராசரங்களடங்கிய இம் மூவுலகங்களிலும் ஈசுவரைவிட வேறு காரணம் உளதென்றும் தேவியின் அடையாளம் இல்லையென்றும் சொல்லும்பொருளாயுள்ள மனிதன் நாஸ்திகனாவான். ஆண்குறியுள்ளவையனைத்தும் ஈசுவரென்றும் பெண்குறியுள்ளவையனைத்தும் உமையென்றும் அறி. சராசரங்களாகிய இவ்வுலகமனைத்தும் இவ்விரண்டு ரூபங்களினாலும் வியாபிக்கப்பட்டது' என்று பிரசங்கித்துச் சிவலிங்க நிந்தகர்வாயில் மண்போடுகிறது. அப்பிரசங்கம் அப்பர்வத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் வாக்காகப் பிரகாசிப்பதும் அறியத்தக்கது. 'புல்லிங்கம் ஸர்வமீசாநம் ஸ்த்ரீலிங்கம் பகவத்யுமா' (ஆண் பாலாரெல்லாம் ஈசான சொரூபம். பெண்பாலாரெல்லாம் பகவதியாகிய உமாசொரூபம்) என்ற ரூக்ர ஹ்ருதயத்தின் உபப்பிரும்மணமாக அப்பாரதப் பகுதி விளங்குகிறது. சிவலிங்கம் என்பதற்குச் சிவபிரானது பிரபாவம் என்பதே பொருள்.

7. ஆ:— இராவணன் பிராமணனாயிருந்தால் அவனைக் கொன்றவருக்குப் பிரமகத்திவரும். அவன் தந்தை பிராமணனாயினும் தாய் அரக்கி. ஆகலின் அவனுக்குப் பிராமணத்துவம் போய் விட்டது. இராமரைப் பிரமகத்தி பீடிக்க வேறுதவில்லை.

சு:—பிராமணுதி வர்ணங்கள் மனிதருட் போலத்தேவர் இராக்கதர் முதலியோருள்ளும் உள. இலங்கையில் விடுதோறும் இராக்கதர் வேகமோதிய செய்தி 'அக்கிரேவா க்ரர்ச்ச வேகாச்ச

ராசுலாநாம் க்ருஹே' என்ற வான்மீகத்தால் வெளி. அதனாலும் இராவணனே ஓரிடத்திற் றன்னைப்பற்றி 'ஜாதம் ப்ரஹ்ம குலா க்ரஜோ தனபதிர்ய: கும்பகர்ணாதுஜ:...ஸர்வம் நிஷ்பலிதம் தகேக விக்கிரா தைவே பவே தூர்ப்பவே' (நான் பிரமகுலத்திற் பிறந்தவனாயிருந்தும் குபேர கும்பகர்ணநியரைத் தம்பியராகக் கொண்டிருந்தும்.....தெய்வபலமில்லாததால் எல்லாம் பலிதமில்லாபூற் போய் விட்டன) என்று கூறுகலாலும் அவன் இராக்கதர்களுட பிராமண நென்பதாம் அவனைக் கொன்ற இராமருக்குப் பிரமகத்திப் பிடை தப்பாதென்பதற் திண்ணம். பிராமணத்துவம் தாயினால் அவனுக்குப் போய்விட்டதாயின் மச்சகந்தி முதலியோரால் வியாஸர் முதலியோருக்கு ஏன் போகவில்லை?

8. ஆ:— பிரமன் றலையை உருத்திரன் கிள்ளினான். அவன் கையில் அத்தலை ஓட்டிக்கொண்டது. அதனால் அவனைப் பிரமகத்தி சூழ்ந்தது. உருத்திரன் விட்டுணுவைச் சாண மடைத்தான். விட்டுணு அவன் ஹத்தியைப் போக்கினார். 'பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் றனக்கும் பிறர்க்கும்—நாயகனவனே கபால சன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்—தேசமாமதிள் சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூர்தனு—வீசன்பாலோ ரவம்பறைத லென்னவ திலிங்கியர்க்கே' என்றார் நம்மாழ்வார்.

ச:— உருத்திரனுக்குப் பிரமகத்தியைப் போக்கின விட்டுணு பிரமனுக்குக் கிள்ளப்பட்ட தலையை ஏன் உண்டாக்கித்தரவில்லை? விட்டுணுவுக்குப் பிள்ளையிட முண்டாகாத அத்துனை விசேடப் பிரியம் பேரனிடமுண்டாய்விட்டதா? வெகுவிசித்திரம்! ஆகையால் அவர் உருத்திரனுக்குப் பிரமகத்தியைப் போக்கினாரென்பதொய். பிள்ளை பேசனென்பன பிறர் மதம் பற்றி இங்கு வழங்கப்பட்டன. மேலும் பிரமன் தேவர்களுள் வைசியன். தலை கிள்ளப்பட்டதால் அவன் சாகுமில்லை. ஆகலின் இங்குப் பிரமகத்திக்கிடமில்லை.

விட்டுணு தம் இரத்தத்தைப் பிரமகபாலத்தில் நிரப்பி உருத்திரனுக்கு அக்கபாலத்தையும் ஹத்தியையும் போக்கினாரென்னும் பொருள்படக் 'கருணையே திருவுருவமாவ் கடவுளாதலினால்—முரு குயிர்த்த செங்குருதி நீர்முன்பதாக் களித்த - மருவு கைக்கபாலத்தனை நிறைத்தான் மருவும் - பிரமகத்தியைப் போக்கின நெம் பிரான் புகலின்' என்றது கூரேச விஜயம். அவ்வாறு போக்கினவர் மூலவிஷ்ணுவே; அவதார விஷ்ணுக்களல்லர். இத்தம் மாமிசம் முதலியவற்றாலாய சரீரம் அம்மூல விஷ்ணுவுக்குண்டென்பது அச்செய்யுளாற் பெறப்படலின் அவர் சர்வவியாபியான பரம் பொருளாதல் யாங்ஙனம்? 'அவர் நறுத்தனவத்தாரோ னருபமே யென்ற ராய்ந்த - விவர் பெருங் கபாலத்தேற்ற தெவருடற் செந்நீ ரென்றார்' என்பது மகா வித்வான் வாக்கு. அவர் - பூர்வபட்சி. இவர் - சித்தாந்தி.

உண்மையிற் பிரமன் சிரசைக் கிள்ளியவர் பைரவர். அவர் சிவ பிரானின்புகல்வர். பிள்ளைவீரம் அப்பனுக்காயிற்று. ஆகையாற்றான் 'யோ ப்ரஹ்மண: பஞ்சமவக்த்ர ஹந்தா தஸ்மை ருக்தராய நமோ அஸ்து' என்று சரபத்தால் வந்திக்கப்பட்டான் அப்பன். ஹக்தி சூழ்வதாயின் பைரவரைத்தான் சூழும். அவரும் இராமர் போன்று சிவனை யுபாஸித்தே அதனைப்போக்கிக்கொள்வரென்க. ஆகவே அந் நம்மாழ்வார் பாட்டு அவைநிகமாய் முடிந்தது.

9. ஆ:-இராமருக்கு ஹக்தி வந்ததும் அவர் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து அதனைப்போக்கிக்கொண்டதும் வான்மீகத்திலில்லை.

ச:— பூர்வ பட்சப்பார்வையில் இராமரின் சிவலிங்காராதனம் எவ்வளவு நிந்தித்தமோ அவ்வளவுவந்திதம் ராமதாரகத்துவம். ஆனால் ராமர் தாரகப் பிரமமென்பதும் இராமநாமம் தாரகமந்திர மென்பதும் உண்மையாயிருக்குமாயின் அவையிருப்பதற்கு வான்மீகத்தினும்பொருத்தமான நூல்வேறெதுவுமில்லை. ஆனால் அவை அந்நூலில் உளவா? இல்லை. அப்படியிருக்க ராமதாரகத்தை மட்டும் அதிகப் பிரசங்கம் பண்ணுவானேன்? இராமரின் சிவலிங்காராதனம் வான்மீகத்தில் மறைவு; மற்றைப் பிரமாண சாத்திரங்களில் வெளி. காரணம் 'நமது சாஸ்திரியார் (இராமருக்கு ஹக்தி வந்தது மெய்யாகில் அதனையும், அது தொலைப அவர் சிவபூசை செய்ததையும் வான்மீகி ஏன் சொல்லவில்லை) என்றார். இராமாயணம் இராமரது பெருமையை விரிப்பது. அவரது பெருமைகூறவந்த முனிவர் அவரது இழிவு கூறுதல் கூடாது. இழிவு யாதெனின், இராமர் இராவண வதாந்தம் சிவபூசை செய்தாரெனின் ஏன் செய்தாரென்னுங்கடாநிகழும். அதற்கு அவர் இராவணனைக்கொன்றபாவந்தொலைக்க வென்னுமுத்தர முண்டாம். இவ்வாறு விளக்குவது இராமருக்கு இகழேயன்றிப் புகழாகாமையின், இராவண வதாந்தம் இராமர் சிவபூசை செய்ததை வான்மீகர் சொல்லாமல் விட்டனர்...' என்று தொடர்ந்து விவகரித்துக்கொண்டுபோகும் 'இராம தத்வதிபிகையினது ஆபாச விளக்கம்' என்னும் நூலாற் காண்க.

3. சௌரே: கைலாஸ யாத்ரா வ்ரதமுதித தயாபீஷ்ட
சந்தாந தாநாத்.

கண்ணன் கயிலையில் நண்ணினின் நிரப்பப்
புகழ்ச்சியி னமைந்த மகப்பேறுதவலின்.

பொருள்:— கிருஷ்ணர் கயிலையிற்சென்று சிவசந்திகானத்தில்
நின்று யாசித்ததனாற் கீர்த்தி நிறைந்த புத்திர பாக்கியத்தை அவ
ருக்குத் தருகலானும் என்பது.

அதன் மூலவசனம் வருமாறு:— (கதை அதனால் விளங்கு
மாகலின் தனித்தெழுதப்படவில்லை). பாரதம் அதுசாஸனம் 45,
46-ம் அத்தியாயங்களிற்கண்டதுஇது. “பிராம்மணசிரேஷ்டர்களே!
நீங்களும், ஐயா! யுகிஷ்டிரரே! நீரும், பிஷ்மரே! நீரும், ஜகத் பிரபு
வான சங்கரருடைய நாமங்களைக் கேளுங்கள். முன்னே நான்
சாம்பனுக்காகப் பெறுதற்கரிய பேறு பெற்றதையும் கேளுங்கள்.
முன்னே நான் யோகசக்தியினால் சிவபெருமானை நிஜரூபத்துடன்
கண்டேன். முன்னர் பிரத்யும்னன் சாருசேஷணன் முதலான
ருக்மிணியின் புத்திரர்களைக்கண்டுஜாம்பவதியானவள் புத்ரனை விரும்
பினவளாய் என்னிடம் வந்து, ‘அச்சதரே! சூரனும் பலசாலிகளிற
சிறந்தவனும் அழகிய உருவமுள்ளவனும் சூற்றமற்றவனும் உம்
மைப்போலிருப்பவனுமான ஒரு புத்ரனை எனக்கு விளைவிற
கொடுக்கக் கடவீர்... நீர் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் நோன்பெடுத்து
உடம்பை உலர்த்திப் பசுபதியை ஆராதித்து ருக்மிணியினிடம் புத்
ரர்களைப் பெற்றீர். மதுஸூதனரே! சாருதேஷணன், ஸுசாரூ,
சாருவேசன், யசோதரன், சாருசர்வன், சாருயசஸ், பிரத்யும்னன்,
சம்பு என்னும் சிறந்த பராக்ரமசாலிகளான புத்ரர்களை ருக்மிணியி
னிடம் உண்டாக்கினதுபோல எனக்கும் புத்ரனைக்கொடும்’ என்று
கேட்டாள். இவ்வாறு கேட்ட.....ஜாம்பவதியை நோக்கி நான்,
‘அரசியே! எனக்கு விடைகொடு. நீ சொன்னதைச் செய்யப்போகி
றேன்’ என்று சொன்னேன். அவளும் என்னைப் பார்த்து, ‘யாத
வரே! சேஷமமுண்டாகவும் ஜயமுண்டாகவும் செல்லக் கடவீர்...’
என்று சொன்னாள்...நான்...பிறகு கருடனை நினைத்தேன். கருடன்
என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்றான். இமயமலையைச் சார்ந்து
கருடனை அனுப்பிவிட்டேன். அந்த இமயமலையில்...வ்யாக்ரபாதர்

புத்ரரும் மஹாத்மாவுமான உபமன்யு மஹரிஷியின் திவ்யாச்ரமத் தைக் கண்டேன்.....ஆவ்வாச்ரமத்தில் பிரவேசிக்கக் தொடங்கினேன். பாரதரே! வேந்தரே!.....அந்தச் சிறந்த ஆச்ரமத்தில் பிரவேசிக்கும்போதே ஜடையும் மரவுரியும் தரித்தவரும் மகிமை பொருந்கியவரும் ஒளியினாலும் தவத்தினாலும் அக்கியைப்போல ஜ்வலிப்பவரும் சிஷ்யர்களால் அனுஸரிக்கப்பெற்றவரும் மனத்தை யடக்கினவரும் இளமைப் பருவத்திலிருப்பவருமாகிய ஒரு ப்ராம் மணச் ச்ரேஷ்டரைக்கண்டேன். அந்த உபமன்யுவென்னும் முனிவர், தலைவணங்கி வந்தனம் செய்த என்னைப் பார்த்து, 'தாமரைக் கண்ணரே! உமது வரவு நல்வரவு...' என்று சொன்னார். நான் அவரிடம் கை கூப்பிக்கொண்டு....எல்லாவற்றினுடைய சேஷமங்களையும் விசாரித்தேன். பிறகு,...அந்த உபமன்யு முனிவர் என்னைப் பார்த்து... பேசலானார். 'கிருஷ்ண! உம்மைப்போன்ற புத்ரனை நீர் அடைவது திண்ணம். மிகப் பெருந்தவம் செய்து...சிவபெருமானை ஆராதனம் செய்யும்' (என்றார்).

".....நான்.....அம்மஹாமுனிவரைப் பார்த்து, 'பிராம்மணச் ச்ரேஷ்டரே! நீர் பாக்கியசாலியாயிருக்கிறீர். புண்ணியம் செய்தவர் உம்மைவிட வேறுயாரிருக்கிறார்? தேவருக்குத் தேவரான ஈச்வரர் உம்முடைய ஆச்ரமத்தில் ஸாந்தித்தியமாயிருக்கிறாரே! ...அந்தப் பகவானை சங்கரர் உமக்குத் தரிசனம் கொடுத்தது போல எனக்குத் கொடுப்பாரா? சங்கரர் உமக்கு அனுக்கிரகம் செய்ததுபோல எனக்கும் செய்வாரா?' என்று கேட்டேன். உபமன்யு முனிவர் 'தாமரைக் கண்ணரே!.....சீக்கிரம் மஹாதேவரை நான் கண்டதுபோல நீரும் காணுவீர்; ஸந்தேகமில்லை...நீர் ஆருவது மாஸத்தில் மகாதேவரைப் பார்ப்பீர்.....உமாதேவியோடு கூடிய மகேச்வரரிடத்திலிருந்து இருபத்து நான்கு வரங்களை நீர் பெறப்போகிறீர்...ஐயிக்கத் தக்க ஒரு மந்திரத்தை உமக்கு உபதேசியுபேன். அதனால், நீர் சங்கரரைப் பார்ப்பீர்' என்று சொன்னார்.

நான் அவரைப்பார்த்து, '...மஹாமுனிவரே!...அவரை உமது அனுக்கிரகத்தினால் நான் பார்க்கக் கடவேன்' என்று கேட்டேன். பாரதரே! இப்படி மஹாதேவரைப்பற்றிய கதையை அவர் எனக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே எட்டுத் தினங்கள் ஒரு முகூர்த்தம் போலச் சென்றன. எட்டாவதுநாள் அந்தப் பிராம்மண

ரால் சாஸ்திரப்படி நான் தீசைச் செய்விக்கப்பட்டேன்; தலைமொட்டையாகவும் உடம்பில் நெய்தடவிக்கொண்டும் தண்டத்தையும் தர்ப்பத்தையும் எடுத்துக்கொண்டும் மரவரியுடுத்தும் மேகலைகட்டிக் கொண்டேன்; முதல் மாதம் கணிகளைப் புசித்தேன்; இரண்டாவது மாதம் ஜலபானம் செய்தேன்; மூன்று நாலு ஐந்தாவது மாதங்களில் வாயுபக்ஷணம் செய்துகொண்டு கைகளை மேலே தூக்கி ஒற்றைக்காலால் தளராமல் நின்றேன். பாரசரே! ஆகாயத்தில்...பரமசிவனைக் கண்டேன்...அந்த விருஷப வாகனரை ஆயிரத்து நூறு ருத்ரர்கள் அவர் செய்கைகளைச் சொல்லித் துகித்தனர்...இந்திரனும்...விஷ்ணுவுமாகிய இருவரும் பரமமதேவரும் சிவனது ஸமீபத்தில் ரதந்தரமென்னும் ஸாமத்தைச் சொல்லுகின்றனர்.....சிவபிரான் என் முன் நின்றார்.....சசுவரர் என் முன்னே நின்றதைக் கண்டு ப்ரமா இந்திரன் முதலான உலகம் என்னையே பார்த்தது. அப்போது, மகாதேவரைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க எனக்கு முடியாமற் போயிற்று. பிறகு, சசுவரர் என்னைப் பார்த்து, 'கிருஷ்ண! பாரும்; பேசும். உம்மால் நான் நூறுகடவைகளும் ஆயிரத் தடவைகளும் ஆரதிக்கப்பெற்றிருக்கிறேன். உம்மைப்போல எனக்கன்பர் மூவுலகங்களிலும் 'லுமில்லி' என்று சொன்னார். சசுவரரை நான் தலைவணங்கி வந்தனம் செய்தபிறகு உமாதேவியும் அன்பு கூர்ந்தாள்...சிவபிரான்...என்னால் துதிக்கப்பட்டபோது உலகங்களினையும் ஸிம்மநாதம் செய்தன...சங்கரர்...எனக்குச் சொல்லலானார். 'கிருஷ்ண! எம்மிடத்தில் உமக்குச் சிறந்த பக்தியிருப்பதை யாமறிவோம்...வரங்களை நீர் கேட்கலாம்...உமக்கு அவற்றைக் கொடுத்தேன்.....' என்றார்.

“அந்தப்...பகவானை...தலைவணங்கி நமஸ்காரம் செய்துபிறகு, '...பதினாயிரம் புத்ரர்களை...வேண்டுகிறேன்' என்று சொன்னேன்.சங்கரர், 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்று சொன்னார். அதன்பிறகு...உமாதேவி அருள் கூர்ந்து என்னைப் பார்த்து 'உமக்கு ஸாம்பன் என்னும் புத்ரன் பகவானால் கொடுக்கப்பட்டான். என்னிடத்திலும்.....வரங்களை வாங்கிக்கொள்ளும்; கொடுக்கிறேன்' என்று சொன்னார். பாண்டு புத்ரரே! அவனையும் நான் தலைவணங்கி...நூறு குமாரர்களை...கேட்டுக்கொண்டேன். உமாதேவி என்னைப் பார்த்து, '...அப்படியே யாகும்....' என்று சொன்னார். பாராதரே! பீமனுக்கு

மூத்தவரே! ஈச்வரரும் ஈச்வரியும் எனக்கு இவ்வாறு வரங்களை யளித்தபிறகு கணங்களுடன் அந்த நிமிஷத்திலேயே மறைந்தனர். ராஜசீரோஷ்டரே! இந்த மிக்க ஆச்சர்யமான விஷயத்தை யெல்லாம்உபமன்யுவென்னும் பிராமணருக்கு முன்னர் நான் 'சொன்னேன்.....அந்தப் பிராமணர்...சங்கராருக்கு நமஸ்காரம் செய்து, 'சிவனுக்கு ஒப்பான தேவதையில்லை. சிவனுக்குச் சமமான தஞ்ச மில்லை. கொடுப்பதில் சிவனைப்போன்றவரில்லை. யுத்தத்தில் சிவனுக் கொப்பானவரில்லை' என்று சொன்னார்" (என்றார் கிருஷ்ணர்).

இக்கதை இமயத்தில் நடந்ததென்கிறது பாரதம். கயிலையில் நடந்ததெனும் சிவபுராணங்கள். இமயத்தின் சிகரமேகயிலையுமா தலால் விரோதமில்லை.

இனி அக்கதைபற்றிய ஆசேஷபசுமாதானங்கள் வருமாறு:—

1. ஆ:— அரி சிவனை மோகன சாத்திராஞ் செய்யச் சொன்னார். சிவன் அதனைச் செய்து அரியைப் பார்த்துச் 'சுவாமி! அச்சாத்திரத்தையும் என்னையும் மதிப்பார் யாருமில்ர். நீரே அச்சாத்திரத்தை மதித்து - என்னை வணங்கி ஒரு கடவுளாக்கி உலகிற்கு வழிகாட்டவேண்டும்' என்றிரந்தரான். அரி கண்ணனாயவதாராஞ் செய்யுங்காலத்தில் அப்படிச் செய்வதாகச் சொல்லிச் சிவனுக்கு வரமீந்தார். அவ்வரத்தைப்பூர்க்கி செய்யவே கண்ணன் கயிலைசென்று சிவனை யாராதித்தரான். அதுகொண்டு சிவனை ஆண்டவனென்றும் கண்ணனை அடிமையென்றும் சொல்லிவிடலாமா?

ச:— காமிகமுதல் வரதள மீருகவுள்ள இருபத்தெட்டுத் திவ்யாகமங்களே அவர்மோகன நூலென்பன. 'ஆகம மிருபத்தெட்டும்அளித்தான் மன்னே', 'அந்த மோகன நூலைக் கண்டு' என்பன கூரேசவிஜயம். ஆனால் அம்ருதநாதம் 'ஆகமஸ்யா விரோதேந ஊஹநம் தர்க உச்சயதே' (ஆகமத்துக்கு விரோதமில்லாமல் ஊகிப்பதே தர்க்கம் என்ப்படும்) என்றும், தேஜோபிந்து 'ஸகலாகம கோசா:' (எல்லா ஆகமங்களிலும் விஷயமாயிருப்பவன்), 'ஸர்வாகமாதார்த்த விபாவிதோஸி' (எல்லாவாகமங்களின் உட்பொருளென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது) என்றும், நாரதபரிவ்ராஜகம் 'ஸர்வாகம

மய: சிவ: (சருவாகம மயன் சிவன்), 'ஸர்வாகமந்தார்த்த விசேஷ வேத்யம்.....சர்வேச்வரம்.....சிவாச்சுதாம் போருஹ கர்ப-பூரு ஹம்.....சிவம்' (எல்லாவாகமங்களி னர்த்தத்தாலே விசேடமாயறியப்படுவனும் சருவேசுவரனும் உருத்திரன் விஷ்ணுபிரமனென்னும் மூவரையும் கருப்பத்துள் வைத்தவனுமான சிவபிரான்) என்றும், அந்நபூர்ணம் 'சிவ: சைவாகமஸ்தானாம்' (சைவாகமஸ்தானங்களிற் சிவபிரான்) என்றும், கடருக்ரம் 'ஸர்வ வேதாந்த சித்தாந்த ஸாரம்' (சருவவுபகிஷ்த்துக்கள் ஆகமங்கள் இவற்றின் சாரம்) என்றும் கூறி ஆவ்ஹிருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களையும் பூஷிப்பதை அவர் அறியாமற் போனது பரிதாபம். உபகிஷ்த்துக்களே சிவாகமங்களை அங்கனம் வந்திப்பதாற் சைவாகமங்கள் மோகன சாத்திரமென்பது அடிபட்டது. படவே, அஃதடியாகச் சிவன் பிரார்த்தித்தானென்பதும் அரி வரமீந்தானென்பதும் கண்ணன் அதனைப் பூர்த்திசெய்தானென்பதும் சிவன் ஆண்டவனானென்பதும் கண்ணன் அடிமையாகானென்பதுமெல்லாம் ஒன்றன்பிடுவென்றாய் நறுங்கி வீழ்தலுந் திண்ணம்.

ஆறாற் சிலபுராணங்கள் ஆகமங்களை மோகனமெனப் பழிப்பதுமுண்டு. இருபத்தெட்டுச் சைவாகமங்களும் சருகி வந்திதமாகலின் அப்பழி அத்தொகுதியைச் சாராது. அதற்கு வேறான வாம பாசுபதம் பாஞ்சராத்திர முதலிய அவைதிகாகமங்களையே அக்துஷணை பற்றும். 'சாறுவாகக் காபாலஞ் சாற்று பாஞ்சராத்திர தூல் - மாறு செய்யும் வாமமுள்ள மயங்கச் செய்த தூலாகுந் - தேயிந் தூற்படி தின்றோரிவற்றை யுலகிற் செப்பிடுவோர் - பாறு தொடருநகத்தி னளப்பில் காலம் படிந்திடுவார்' என்னுங் கூர்ம புராண முதலியவற்றால் அவ்வுண்மை காண்க. பெயரொற்றுமையே பற்றி வாமபாசுபதத்தையும் சிவோத பாசுபதத்தையும் ஒன்றெனக் கோடல் அநிமோகனமாகும்.

2. ஆ:— அரியிடம் அயன் பிறந்தான். அயனிடம் அரன் பிறந்தான். அரியிடம் நோகவும் அன்பிறந்தான். அரிபாட்டனும் தந்தையுமாவன்: அரன் போனும் பிள்ளையுமாவன். போனும் பிள்ளையுமான வெருவனைப் பாட்டனும் பிதரவுமான வெருவன் வணக்குவானா? ஆகலின் அரனை அரிவணங்கிடுவென்பது மடமை.

சு:—நாராயணம் 'நாராயணத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே நாராயணத்
 ருத்ரோ ஜாயதே' (நாராயணனிடம் பிரமன் பிறந்தான் நாராயண
 னிடம் உருத்திரன் பிறந்தான்) என்பதும், ஸுபாலம் 'லலாடாத்
 க்ரோதஜோ ருத்ரோ ஜாயதே' (நெற்றியிலிருந்து கோபத்தில்
 உருத்திரன் பிறந்தான்) என்பதும், பிரபந்தம் 'நான் முகனூத் -
 தான்முகமாய்ச் சங்கரணத்தான் படைத்தான்' என்பதும் அவருக்
 காதாரம். ஆனால் சரபம் 'பரமேச்வரோ ஸௌ யஸ்யாங்க ஜோஹம்
 ஹரிநிந்த்ரமூக்யா:' (நானும் விட்டுணுவும் இந்திரன் முதலினோ
 ரும் பிறக்க உற்பத்தித்தானமாயுள்ளவனான பரமேசுவரன்.
 நானும் - பிரமனும்), 'மமரபி விஷ்ணோ ஜககம்' (எனக்கும் விஷ்
 ணுவக்கும் ஜககரும். எனக்கும் - பிரமனுக்கும்) என்பதையும்,
 ச்வேதாச்வதாம் 'யோ...விச்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷி:...ஹிர
 ண்ய கர்பம் ஜநயாமாஸ பூர்வம்' (எந்த விசுவாதிகனாகிய உருத்திர
 னென்ற மகரிஷி ஆதியிற் பிரமனைச் சிருட்டித்தான்) என்பதையும்
 ஏனோ அவர் படிக்கவில்லை? படித்திருப்பாராயின் நாராயணம்
 ஸுபாலம் சரபம் ச்வேதாச்வதாம் என்னும் அவ்வாக்கியங்களை
 அவர் சமவ்யப்படுத்திப் பார்த்திருப்பார். அப்போது அயன் அரி
 அரன் என்னுமூவருமே ஒருவரிலொருவர் பிறப்பென்பது அவர்க்
 குந் தெளிவாம். ஆகவே மூவரையும் ஆக்கியளிப்பவன் சிவபிரானே
 யாவன். 'ஸர்வேச்வரம்.....சிவாச்யுதாம் போருஹ கர்ப்புருஹம்
சிவம்' (சருவேசுவரனும் உருத்திரன் விஷ்ணு பிரமனென்னு
 மூவரையும் கர்ப்பத்துள் ளடக்கிய விருகூமுமான சிவபிரான்)
 என்ற நாரதபரிவ்ராஜகமும், 'ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ராதிதம்...சிவம்'
 (பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்களைக் கடந்த சிவபிரான்) 'சிவம்.....ஹரிஹா
 ஹிரண்ய கர்ப ஸ்ருஷ்டாரம்' (சிவபிரான் பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்களைச்
 சிருஷ்டித்தவன்) என்ற பஸ்மஜாபாலமுங் காண்க. 'உலகங்களைப்
 படைக்கும் பிரம்மதேவரை வலப்பக்கத்திலிருந்தும் உலகங்களை
 காப்பவராகிய விஷ்ணுவை இடப்பக்கத்திலிருந்தும் இந்த ஈச்வரர்
 படைத்தார். பிரபுவரன் ஈச்வரர் ப்ரளயகாலம்வந்தபோது ருத்திர
 ரைப் படைத்தார்' என்ற அநுசாசனம் 45-ம் அத்தியாயம் அவ்வுப
 நிஷத் வாக்கியங்களின் உபப்பிரும்மணமாகும். சிருஷ்ணன் பிள்ளை
 வரத்திற்காகக் கயிலைசென்று ஆராதித்ததெய்வம் அச்சிவபிரானே
 யாம். அத்தெய்வமே வைதிகசைவசமயத்தெய்வம். 'மூவரும்.....

காண்ச் சிவபெருமான்' என்பது மணிவாசகம். உண்மையை யிங்ங
னம் வேதப்பிரமாணக்கொண்டு நிச்சயிக்கவறியாத் துவர் 'பாட்டன்
பேரனைவணங்கலாமா? தந்தை பிள்ளையைவணங்கலாமா?' வென்று
கொடுப்பதும் ஒரு மறுப்பாமா?

இன்னும் அடிமையை ஆண்டவன் வணங்கினானென்பதற்குச்
சொன்ன காரணத்தையே பிள்ளையைத் தந்தை வணங்கினான் பேர
னைப் பாட்டன் வணங்கினானென்பதற்கும் அவர் சொல்லிச் சமா
தானஞ் செய்துகொண்டிருக்கலாம். மேற்கோளை மறுப்பதற்கு
வேறு வகையில்லாமையால் அவர் அங்ஙனஞ் செய்தவர் போலும்.
செய்தாராயின் அப்பாட்டன் பேரன் கதை மறுப்பாதலில்லை
யன்றோ?

மோகன நூற்களே சிவனைப் பானென்றும் அரியைத்தாச
னென்றுஞ் செப்புமெனக் கூரேசவிஜயம் 'மோகன சாத்திரத்தின்
மொழிகுவ தெண்ணினூரி-பாகரின் பண்பாலென்னைப் படைத்தனை
யெனவு மியானுன் - கோகன்கத்தாட் கன்பு குழைந்துளே
னெனவு மற்றும் - வாகுடனின்பா லியானே வரங்கள் பெற்றுடை
யேனென்றும்' 'மொழிவண்ண மனந்தமாகமோகனசாத்திரத்தை-
விழிநுதற் பெறுவோய் செய்து வெஞ்சின வாக்கரென்னு - மிழி
தகவினர் மயங்க வியற்றுதியென்னவின்ன - வழிகொணுற்றமோ
குணத்து மானிட ரக்கர் கொள்வார்' என்ற செய்யுட்களாற் றெரி
வீக்கின்றது. ஈண்டுக் காட்டப்பட்ட சரிதமோ ஐந்தாம் வேத
மாகிய பாரதத்திலுள்ளது. பாரதமுமா மோகன நூல்? அன்றே.

4. நேத்ரேண ஸ்வேநஸாகம் தசசத கமலைர்
விஷ்ணுநா பூஜிதத்வாத்.

தனானு விழியுட னோராயிரங் கமலப்
புதுமலர் கொண்டரி பூசனை யாற்றலின்.

பொருள்:— தனது கண்ணுடன் ஒப்பற்ற அன்று மலர்க்க
ஆயிரக் தாமரைப் பூக்கள் கொண்டு விஷ்ணு பூசை செய்தலானும்
என்பது.

சலந்தரன் என்றொரு அசுரனிருந்தான். அவன் சிவபிரானைப் போருக்கழைத்தான். சிவபிரான் ஒரு சக்கரத்தைச் சிருட்டித்து அதனால் அவ்வசுரனைக் கொன்றார். அச்சக்கரம் அவர்கையி லிருந்தது. விட்டுணு அதற்காசைப்பட்டார். அப்பொருட்டு அவர் சிவபூசை செய்தார். ஆயிரம் தாமரை மலர்களால் ஆயிரஞ் சிவநாமங்களைச் சொல்லிச் சிவலிங்கார்ச்சனைசெய்வது அவர் நியமம். ஒரு நாள் ஒருமலர் சிவனருளால் மறைந்தது. கடைசிப் பெயருக்கு மலர் காணப்படவில்லை. அவர் தம் கண்ணைப் பிடுங்கிக் தாமரைப் பூவாகப் பாவித்துக் கடைசிப் பெயரைச் சொல்லிச் சிவலிங்கத்திற் சாத்திச் சிவார்ச்சனையைப் பூர்த்தி செய்தார். சிவபிரான் சிவலிங் கத்தினிடம் வெளிப்பட்டார். நாராயணர் அவரைக் கிரிசித்து வணங்கி மகிழ்ந்தார். அவருக்குக் தோண்டப்பட்ட விடத்திற் சிவ கடாட்சத்தாற் கண்ணும் உண்டாயிற்று. கண்ணையே கமலமாகக் கருதித் தம்மடியிற் சாத்திய கரியமாலின் கரை கடந்த பத்தியைக் கண்ட பரசிவப் பிரபு அவரைக் 'கமலக்கண்ணா!' வென்றழைத்தார். அதுமுதல் விட்டுணுவுக்குப் பத்மாசூர், தாமரைக்கண்ணர், புண்ட ரீகாசூர் என்ற பெயர்களுண்டாயின. இக் கதை காஞ்சிப் புரா ணத்திலுள்ளது.

இக்கதைக்கு மூலவசனம் 'யோவாமபாதார்ச்சித விஷ்ணு நேத்ர:தஸ்மை ருகாய நமோ அஸ்து' (எவன் வலது பாதத்திலே யர்ச்சிக்கப்பட்ட விட்டுணுவின் நேத்திரத்தை யுடைய வளே ஆவ்ணியல்புடைய சிவபெருமானுக்கு நமஸ்காரம் ஆகுக) என்னுஞ் சரபமாகும். இதன் பூர்வபட்சம் 'சிவன் விஷ்ணுவைக் குறித்துத் தவம் பண்ணினான். விஷ்ணு பிரத்தியக்ஷமானார். சிவன் அவர் பாதத்தை ஆயிரஞ் செண்பகப் பூக்களா லர்ச்சித்தான். ஒரு பூக் குறைந்தது. அவன் தன் மூக்கை யரிந்து அப்பூவாகக் கருதிப் பெருமாளடியில் வைத்தான். பெருமாள் அவனுக்குப் பிரசாதித் தார்' என்பது. பெருமாள் பிரசந்ராயிருந்தும் அவர் சந்திதியிற் சிவனுக்கு மூக்கறுபட்டதென்றால் விஷ்ணுவின் பிரசன்ன மகிமை யும் அவர் பத்தனடையும் பாக்கியமுஞ் சிரிப்புடையனவல்லவா? விஷ்ணு தம் கண்ணைப் பிடுங்கிச் சிவார்ச்சனை செய்ததற்கு மேற் காட்டிய சுருதிப் பிரமாணமும், 'பங்கயமாயிரம் பூவினிலோர் பூக் குறையத் - தங்கணிடந்தரன் சேவடி மேற் சாத்தலுமே - சங்கரன்பாற் கருளியவாறு' என்ற திருவாசகமும், நாராயணனுக்குரிய தாமரைக் கண்ணன் முதலிய பெயர்களுஞ் சான்றும். சிவபிரான் தம்மூக்கையரிந்து நாராயணார்ச்சனை செய்ததற்குச் சுருதிப்பிரமாண மில்லை. பிரபந்தத்திலும் அக்கதை கிடையாது. செண்பக மூக்க ரென்ற பெயரையுஞ் சிவபிரான் தாங்கிலர்.

5. தஸ்மை சக்ரப்ரதாநாத்.

ஆங்கவற் கிரங்கி யாழியீந் தருடலின்.

பொருள்:— அப்போது அவ்விட்டுணுவுக்குத் தயை கூர்ந்து சக்கரத்தைக் கொடுத்தவானும் என்பது.

விட்டுணு தம் கண்ணைப் பிடுங்கி யருச்சித்ததனற் பரசிவப் பிரபு சிவலிங்கத்தில் வெளிப்பட்டு அவருக்குக் காட்சி கொடுத்துக் 'கமலக் கண்ணை! உன் பத்திக்கு மெச்சினேம். வேண்டும் வரத்தைக் கேள்' என்றார். நாராயணர் சிரத்திற் கூப்பிய கரத்தராய்ச் சிவபிரானைப் பார்த்துச் 'சுவாமி! தேவரீர் சலந்தர வதத்தின் பொருட்டுச் சிருட்டித்து வைத்துள்ள சக்கரத்தை அடியேற்குத் தந்தருள்க' என்று பிரார்த்தித்தார். சிவபிரான் அங்ஙனமே அதனை அவருக்கருளி அந்தர்த்தானமாயினார். இக்கதை காஞ்சிப்புராணத்தி லுள்ளது.

'யோவாம பாதாச்ச்சித விஷ்ணு நேத்ரஸ்தஸ்மை ததௌ சக்ர மதீவஹ்ருஷ்ட: தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து' (எவர் வலது பாதத்திலே பூசிக்கப்பட்ட விஷ்ணுவின் நேத்திரத்தையுடையவராய், அதனால் மிகமகிழ்வுற்று அந்த விஷ்ணுவுக்குச்சக்கரத்தைக் கொடுத்தாரோ, அவ்வியல்பினராகிய சிவபெருமானுக்கு நமஸ்காரம் உளதாகுக) என்ற சரபம் அச்சரிதைக்குப்பிரமாணம். அச்சுப்பிரதிகளில் எடுட்டுப்போன 'செக்கர்வானச் சடையோன் சேவடிக்கீழந் நாளின் - மெய்க்கணிட்டுச் சக்கரம்: நீ பெற்றவினை யாட்டேபோல்' என்ற திருவாய் மொழியுங் காண்க.

இனி, இக்கதை பற்றிய அகீகூப சமாதானங்கள் வருமாறு:—

1. ஆ:— சலந்தரவதத்தின் பொருட்டுச் சிவன் சிருட்டித்த சக்கரத்தை விட்டுணு பெறுவதற்குமுன் அவ்விட்டுணுவிடம் சக்கர மிருந்ததின்ரு?

ச:— இருந்ததண்டு. அது கூர்மழுங்கிக் கெட்டுப்போய்விட்டது. 'சுவலயங் காவல் பூண்ட குபனெனு மரசற்காகச்-சிவநெறித் ததீசியோடுஞ் செருச் செய்நாள் விடுத்தவாழி - தவமுனி வயிர வாக்கை தாக்கிவாய் மடிதலோடுங் - கவலுறு மனத்தனகிக் கடுஞ் சமர் துறந்தமாயோன்', 'இனிப்படை பெறுவ தெவ்வாரென்றுவா ளவுணர்க் காற்றூப் - பனிப்புடை யிமையோர் தம்மை யுசாவினன் படைகட்டுக்கல்லார் - தனிப் பெருங்குருவாயீசன் சலந்தரன் மடியக் கண்ட - சினப்பொறி சிதறற் தீவாய்த் திகிரியொன் றுளதென் றோர்தான்' என்பன காஞ்சிப்புராணம்.

2. ஆ:— அக்கெட்டுப்போன சக்கரமுஞ்சிவன் தந்ததுதானோ?

ச:— ஆம்.

3. ஆ:—பிரமாணமெங்கே?

ச:— வைதிகமாகிய மேற்க்கையிலிருந்து அது ஊடுக்குக் கொள்ளப்படலாம்.

4. ஆ:— சக்கரதாரணம் விட்டுணுவுக்கு அநாதி. அதனைச் சிவப்பிரசாத மென்பது தப்பு.

ச:— ‘ப்ரஹ்மா விஷ்ணுச்ச ரூக்ரச்ச ஸர்வேவா பூத ஜாதய: நாசமேவாநு தாவந்தி ஸலிலா நீவபாடபம்’ என்பது மஹக். பிரமணம் விஷ்ணுவும் உருத்திரனும் பூதங்களோடு படைக்கப்படுகின்றனர்; வடவைத்தீபால் ஜலம் லயமடைதல் போல அப்பூதங்களோடு அவர்களும் லயமடைகிறார்கள் என்பது அதன் பொருள். அங்ஙனம் விட்டுணுவே தோன்றி மறையுமியல்புடையராயின் அவர் கைச்சக்கரமட்டும் அநாதியாவது யாங்ஙனம்? சிவபிரான் விட்டுணுவைச் சிருட்டிக்கும்போதே சக்கரத்தையுஞ் சிருட்டித்து அவருக்கருள்வர். இடையில் அதுகெடின் வேறு செய்தளிப்பதும் அப்பெருமாற் சியல்பு.

5. ஆ:— சிவன் விட்டுணுவுக்கு அடிக்கடி சக்கராஞ் செய்து கொடுப்பா நென்பதற்கு வேறும் கதைகள் உளவோ?

ச:— ‘இத்யுக்த்வா பகவாந் விஷ்ணும் தேவதேவ உமாபதி: ஏகாக்ர மனஸாத்யானமகமத் பரமேச்வர: த்யாயதஸ்தஸ்யதேவஸ்ய ப்ராதூரஸீத் தமோநுதம் சாருநேத்ர த்ரயோதஸ்ய ஸஹஸ்ராதித்ய ஸந்ரிபம் அக்ரிஸூர்யச்ச சோமச்ச தந்மயம் லோசநத்ரபாத் த்ரிதே ஜோமயமத் யுக்தம் ஜ்ஞாநாஸ்த்ரம் வஜ்ர பஞ்சரம் நாபென லோமோம்ருதமயோஹ்யரோஷு பகவாந் ரவி: ப்ராதேஷு பகவாநக்திச்சக்ரஸ் யஸ்யாச்சிவாத்மந: ஸசக்ரம் மதிமாந்பூத்வாகிங்கரோ மீத்ய பாஷத க்ருதாஞ்சலி கரஸ்தஸ்தென பஹு பாஹு ஸ்திரி லோசந: தம் சக்ரபாணி நாலப்ப விஷ்ணவே ப்ராதெளசிவ: விஷ்ணோர்வை தக்ஷிணம் பாஹு மபஜத்ஸோ பிஹர்ஷித:’ (விஷ்ணு வானவர் பலவாறு துதித்து நிற்கையில் தேவதேவராகிய உமாபதியானவர் நிச்சலமான மனசோடு யோசித்தனர். அப்போது ஆயிராஞ் சூரியர்களை யொத்து அக்னி சூரியன் சந்திரனென்னும் தமது மூன்று கண்களினின்றும் அத்யுக்ரமாயும், வஜ்ரபஞ்சரத்தை யுடைய ஞானஸ்திரமாயும் நாபியில் அமிர்தமயனாகிய சந்திரனையும் அரங்களில் சூரியனையும் பக்கங்களில் அக்கினியையுங் கொண்டு சிவஸ்வரூபமாய்ச் சக்கரமானது அநேக பாஹுக்களோடும் மூன்று கண்களோடுங் கூடிய புருஷாகாரமாய் நின்று அஞ்சலி கூப்பிச் சிவனைத்

துதித்தகாலையில், ஸ்ரீ சிவபெருமான் அந்தச் சக்கரத்தைத் தமது ஸ்ரீ ஹஸ்தத்தால் தடவி விஷ்ணு மூர்த்திக்குக் கொடுத்தார். அதை விஷ்ணுவானவர் தமது தசுண ஹஸ்தத்திற் ருங்கிக்கொண்டனர்) என்பது ஸ்ரீஸ்காந்தத்து ஈசான ஸம்ஹிதை. இப்படிப் பல பிரமாணங்களுள்.

6. ஆ:—விஷ்ணுவுக்குப் பஞ்சசன நென் னுமசுரன் பாஞ்ச சனிய மென் னுஞ் சங்கைக் கொடுத்தான். சிவன் சக்கரங்கொடுத்த கதையும் அங்ஙனமே யென ஏன் கோடலாகாது?

ச:— விட்டுணு பஞ்சசனைக் கொன்று சங்கைப் பெற்றார்: அதுபோற் சிவபிரானைக் கொன்று சக்கரத்தைப் பெறவில்லை.

7. ஆ:— மயனென் னுந் தச்சன் சக்கரமொன்றைச் செய்து விஷ்ணுவுக்குக் கொடுத்தான். அதுபோற் கோடலாமா?

ச:— மயன் விட்டுணுவைப் பிரார்த்தித்து அவருக்குச் சக்கரத்தைக் கொடுத்தான். விட்டுணு சிவபிரானைப் பிரார்த்தித்துச் சக்கரத்தை அவரிடமிருந்து கொண்டார். ஆகையால் மயன் கதையும் இங்குப் பொருந்தாது.

8. ஆ:— இராமர் அகஸ்தியரைப் பிரார்த்திக் தே அவரிடமிருந்து, அஸ்திரங்களைப் பெற்றார். அதனால் இராமர் தாழ்ந்தும் அகஸ்தியர் உயர்ந்தும் ஸீடுவாரா?

ச:— அதனால் அகஸ்தியர் உயரமாட்டார் இராமர் தாழ்மாட்டார் என்பதற்கு வான்மீகத்தில் ஆகாரமில்லை. சீருஷ்ணருக்கு உபமந்யுபோன்று இராமருக்கு அகஸ்தியர் பரமாசாரியருமாவ ரென்பதை அம்முனிந்திரர் அக்தாசாதிக்குச் செய்த ஆதிக்கயஹ்ரு தயோபதேசத்தா லுமறிக.

9. ஆ:— சிவன் விஷ்ணுவின் சக்கரத்தைப் பூசித்துச் சூலம் பெற்று நென்றொரு கதையுளதே. அகற்குப் புகலென்ன?

ச:— விட்டுணு சிவபிரானிடம் சக்கரம் பெற்ற கதைக்கு வேதப்பிரமாணம் முன்னர்க் காட்டப்பட்டது. 'திகமுமாலவ னாயிர மலராலேத்து வானொரு நீண்மலர் குறையப் - புகழிலைவன் கண்ணிடந்திடலும் புரிந்து சக்கரங் கொடுத்தல்: கண்டடியேன் - திகமு நின்றிருப் பாதங்கள் பரவித் தேவ தேவ நின்றிறம் பல பிதற்றி - யகமும் வல்வினைக் கஞ்சி வந்தடைந்தே வைடுதறையாதி யெம்மானே' யென்ற தேவாரமும் காண்க. அப்படியே சிவ பிரான் சக்கரத்தைப் பூசித்துச் சூலம் பெற்று ரென்பதற்கு வேதப் பிரமாணமுமில்லை. பிரபந்தப் பிரமாணந்தா னுமில்லை.

சிவபிரானுற் கொடுக்கப்பட்டு இலவணசுரன் ஐகயிலிருந்த சூலத்தை 'அரன்பாற் பெற்ற - இந்நெடுஞ்சூல நிங்கை யிருக்கவே யிமையோரேனு - மூன்றெனும் பொருவான் மூளி லுலைவரென் றுரைத்தப் போற்றி' என்று வியந்தும், 'முனிவர் விரிசுடையோ னிடைப் பெற்ற வெய்ய சூலங் - கையிருக்கின் வெலற் கரியான் கையிராக் காலத்தை யறிந்து காடில் - நெய்யிருக்குஞ் சுடர்வேலா நிச்சய நின்கைப்படுவனீச நென்றார்' என்று சூலங்கையிலீலாக் காலத்திற்குள் இலவணனைக் கொல்லலாமெனச் சத்துருக்களை எச்ச ரித்த மிருக்கிறது உத்தராமாயணம். சத்துருக்களும் அச்சமயம் பார்க்கீத அவ்வசுரனைக் கொன்றான். ததீசி, தாரகன் முதலியவர் களா லவமானமுடைந்த விஷ்ணு சக்கரமோ சிவசூலத்தைத் தரும்? 'விஷ்ணோபி சிரோபித்வா லலாடே சூல பாதகாத்' (விஷ்ணுவி னுடைய சிரசிலுள்ள நெற்றியிற் சூலத்தைப் பதித்தலால்) என்ற வாக்கியத்தால் சிவ சூலத்தால் நெற்றியிற் குத்திக் கோக்கப்பட்ட வர் விஷ்ணு வென்பதற் தெரிகிறது.

10. ஆ:— 'சத்தவா ஏதத் ஸுதர்சநம் நாம சக்கரம் ஸார்வ காமிகம் மோக்ஷத்தவாரம் ருக்மயம் யஜுர்மயம் ஸாமமயம் ப்ரஹ்ம மயம்ருதமயம் பவதி தஸ்ய புரஸ்தாத் வஸவ ஆஸதே ருத்ரா தக்ஷிணாக ஆதித்யா: பச்சாத் விச்வே தேவா உத்தராதோ ப்ரஹ்ம விஷ்ணு மகேசுவரநாப்யாம் ஸூர்யா சந்த்ரம ஸௌ பார்ச்வயோ:' (ஸுதர்சநம் என்னும் நாமத்தை யுடைய சக்கரம் ஸர்வாபேகைஷ யும் பூர்த்தி செய்வது. மோக்ஷ மார்க்கமாயிருப்பது. ருக்மஜுர் ஸாம மயமாயிருப்பது. பிரமமயம் அமிருதமயமா யிருப்பது. அத னுடைய மேற்கில் வஸுக்களும் தெற்கில் ருத்ரர்களும் கிழக்கில் ஆதித்யர்களும் வடக்கில் விசுவே தேவர்களும் நாபியில் பிரம விஷ்ணு மகேசுவர்களும் பாரிசங்களில் ஸூர்ய சந்திரர்களும் இருக் கிறார்கள்) என்பது ந்ருஸிம்ஹ பூர்வதாபிந். இவ்வாக்கியம் சுதர்சன மென் னுஞ் சக்கரத்தைச் சிவன் வணங்கினு னென்பதற்குச் சூசனை யாகாதா?

ச:— ஆண்டு ருத்ரரென்பது ஏகாதச ருத்ரர்களையும் மகேசுர னென்பது திரிபூர்த்திகளுள்ளொருவராகிய ருத்ரரையுங் குறிக்கும். வஸுருத்ராதித்தர் பிரஹ்ம விஷ்ணு மகேசுவர் என்ற அடுக்கு களால் அது வெளி. அவ்வெல்லாத் தேவரையுங் கடந்த துரிய சிவ பிரானே விட்டுணுவாற் கண்ணிடந்தருச்சிக்கப்பட்டவர். சக்கர மருளியவரும் அவரே. அவர் அச்சக்கரத்தை வணங்கினுரென்பதற்கு வேத வசனமில்லை. மேலும் விட்டுணுவும் அச் சக்கரத்தை வணங் கினுரென் அவ்வாக்கியஞ் சூசிப்பிக்கிறது. துரிய விஷ்ணுப் பிரஸ் தாபம் சுருதியிற் சூனியமாகலான் பூர்வபட்சம் அதனாலும் வாபடங்கவேண்டும்.

11. ஆ:— சக்கரம் ஒரு காலத்தில் அம்பரீடனைக் காக்கும் பொருட்டுத் தூர்வாசரைத் தூர்த்தியது. சிவனாலும் அச்சக்கர வேகத்தை யடக்கி அவ்விருடியைக் காக்கமுடியவில்லை. ஆங்கனாள் சிவனுக்கும் அடங்காத சக்கரத்தைச் சிவன் உண்டாக்கினானென்ப தெப்படி?

ச:— ‘ஐவகை வடிவா யெங்குமாய் நின்ற வச்சுத நமல னானந்தன்—செய்யொளி திகழும் பங்கயக் கண்ணன் நிருமகன் கொழுநனைக் காணத் - துய்ய செய்தவத்துத் துருவாசமுனிவன் சேறலுள் சுடர்கொள் வைகுந்த - மெய்யுறுகோயிற் துவார பாலக ரவ்வேத பண்டிதன் றனை விலக்க’, ‘விலங்கிய விருவர் தம்மையும்த வெஞ்சின் முனிவரன் வெகுண்டு - துலங்கிய கோயிற் துவாரம் விட்டவனி தோன் றுமின்போ யெனச் சபித்தா - னலங்கலந்துளவ மொளியா னது கேட்டந்தணன் றனைபெதிர்கொண்டு - கலங்கிய துவாரபாலர் நின் சாபங் கடப்பதெக்காலமோ வென்றான்’, ‘என்ற லு முனிவன் பரிந் திவரெழுகா லின்புறுமன்பராய் வருக-லன்றி மும்மடங்கு பகைவராய் வருகலல்லதிங் குன்பதமணுகார் - மன்ற லந்துளவ மாலையா யென்ன மலர்மகண் மகிழ்நனுமவரைக்-கன்றிப மறையோன் சாபநீர் கடக்குங் கருத்தமற்றயாது கொலென்றான்’ என்ற வில்லிபாரதச் செய்யுட்களால் துருவாசர் துய்ய செய்தவத்த ரென்பதும், வேதபண்டித ரென்பதும், விட்டுணுவைக்காண்பதற்கு வைகுண்டஞ் சென்று கோயிலுள் நுழைந்தபோது தடுத்த துவார பாலகரைச் சபித்தவரென்பதும், விட்டுணு அதனைக்கேட்டுப் பயந் கோடி அம்முனிபுங்கவரை யெதிர்கொண்டழைத்து அவரிடம் தமது துவாரபாலகருக்காகச் சாபவிமோசனம் யாசித்ததனால் அஃ தளித்தவரென்பதும் தெரிகின்றன. பாரதம் அநுசாசனம் 264வது அத்தியாயத்திலுள்ள “ (துருவாசர்) என்னைப்பார்த்து, ‘கிருஷ்ண! பாயஸம் சாப்பிட விரும்புகிறேன்’ என்று ஆவலோடு சொன்னார்.அதனால் அவருக்கு உஷ்ணமான பாயஸத்தைக் கொடுத் தேன். அதை அவர் விரைவாகச் சாப்பிட்டு, உடனே என்னைப் பார்த்து, ‘பாயஸத்தை உன்னுடைய அங்கங்களில் சீக்கிரம் தடவிக்கொள்’ என்று சொன்னார். நான் சங்கியாமலே அவர் சொன்னதை அப்படியே செய்தேன். அவர் எச்சிலை உடம்பின் அங்கங்களில் பூசிக்கொண்டேன்.....சிறந்த மகிமையுள்ள அந்த ப்ராம்மணர் உடனே என்னைப் பார்த்து, ‘.....அச்சுதரே! உம் முடைய அங்கங்களில் பாயஸத் தடவப்பட்டிருக்கும் இடங்களில் நீர் நினைக்குங் காலம் வரையில் மரணபயமில்லை. நீர் உள்ளங்கால் களில் மட்டும் தடவிக்கொள்ளவில்லை. அதனால், அங்கேதான் உபக்கு மரணம்.....’ என்று அன்புடன் சொன்னார்” என்பது சிருஷ்ணர் வாக்கு. துருவாசரின் எச்சிற் பாயஸத்தை உடம்பெங்

கும் பூசிக்கொண்ட கிருஷ்ணர் உள்ளங்காலிற் பூசமறந்தார். ஆகவினன்றோ வேடன் அவரை உள்ளங்காலில் அம்பெய்துகொன்றான். அங்ஙனம் விட்டுணுவையும் அவர் துவாரபாலகரையும் வைகுண்டத்திற்றானே நடுக்கவைத்தவரும், தம் எச்சிற் பாயஸத்தாற் கிருஷ்ணருடம்பை வச்சிரமாக்கியவருமாகிய தூர்வாஸ மஹர்ஷியையா சக்கரந்தூர்த்தவல்லது? அது சிவாமிசபூதாகிய அம்முனீந்திரரையே ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாதபோது சிவபிரானுக் கடங்கில தென்பது மெளடிகமே.

12. ஆ:— இந்திரன் விட்டுணுவை யாக தேவதையாகக் கொண்டு யாகமொன்றியற்றினான். சிவன் அங்கு வந்து தனக்குரிய பாகத்தை இந்திரனிடங்கேட்டான். இந்திரன் மறுத்ததால் அவனுக்குஞ் சிவனுக்கும் போர் நடந்தது. இந்திரன் ஓடினான். யாகம் அஞ்சி நாரணனைக் கூவியது. நாரணன் சக்கரத்தை யனுப்ப அது வந்து சிவனது ஐந்து தலைகளையும் வெட்டி வீழ்த்தியது. சக்கரம் சிவன் தந்ததாயின் அவனை அவ்வாறு கொல்லுமா?

ச:— ருக்'மேதபதும் ருத்ரம்' (ருத்ரன்யாகபதி), 'ஆவோராஜா நமத்வரஸ்ய ருத்ரம்.....அவஸைக்ருணுத்வம்' (யஞ்ஞத்துக்கு ராஜாவாக உங்களைக் காக்கும் பொருட்டு ருத்தாரை நாடுக) 'த்ரிஸ்ஸப்த யக்குஹ்யா நித்வே.....நிஹிதா' (இருபத்தொரு யஞ்ஞமும் உம்பிட்டத்திலேயே வைக்கப்பட்டுள்ளன), 'ருத்ரம் யஜ்ஞாநாம் ஸாததிஷ்ட மபஸாம்' (யஞ்ஞங்களை முற்றுவிக்கும் ருத்ரன்) என்பதாலும், பாசுபதப்ரஹ்மம் 'ருத்ரோ யாகதேவ:' (ருத்ரன் யாகதேவன்) என்பதாலும் சிவபிரானே சர்வ யாகங்களுக்கும் பதியாதல் திண்ணம். 'யஜ்ஞோவை விஷ்ணு:' என்பதால் விஷ்ணு யாகமேயாவார். பாசுபதப்ரஹ்மம் 'விஷ்ணு. ரத்வர்யு:' என்கின்றது. ஆகவே, யாகமும் அக்வர்யுஷுமான விட்டுணு யாகபதியான சிவபிரானே எதிர்த்து வெல்லவும் வல்லரா? இன்னும் சிவபிரானது ஐந்து முகங்களும் ஈசானம் தத்புருஷம் அகோரம் வாமதேவம் ஸத்யோ ஜாதம் எனப் பெயர்பெறும். இவ் வைந்தும் பஞ்சப்ரஹ்மங்களெனப்படும். நாராயணம் 'ஸத்யோ ஜாதம் ப்ரபத்யாமி ஸத்யோஜாதாயவை நமோநம: பவேபவே நாதி பவே பவஸ்வமாம் பவோத் பவாய நம: வாமதேவாய நமோ ஜ்யேஷ்டாய நம: ச்ரேஷ்டாய நமோ ருத்ராய நம: காலாய நம: கலவிகரணாய நமோ பலவிகரணாய நமோ பலாய நமோ பல்ப்ரமதநாய நம: ஸர்வபூதமநாய நமோ மனோந்மநாய நம: அகோரே ப்யோத கோரேப்யோ கோரகோரதரேப்ய: ஸர்வேப்ய: ஸர்வசர்வேப்யோ நமஸ்தே அன்து ருத்ரோபேப்ய: தத்புருஷாய வித்மஹே மஹா தேவாய தீமஹி தந்நோருத்ர: ப்ரசோதயாத் ஈசாந: ஸர்வ

ளித்தயாநாமீச்வர: ஸர்வபூதநாமம் ப்ரஹ்மாத்ரி பத்ரிர் ப்ரஹ்மணீணை பத்ரிர் ப்ரஹ்மாசுவீவோமே அஸ்து ஸதாசுவீவாம்' என்று அவ்வைந்து முகங்களையும் ஸ்தூத்யஞ் செய்கின்றது. இத்தகைய சுருதி வந்தித மான சிவசிரசுகளைச் சுதர்சனம் வெட்டவும் வல்லதா? வெட்கம்!!

13. ஆ:— மோகன நூற்களே விட்டுணுவுக்குச் சிவன் சக்கர மளித்தா நென்று பிதற்றும்.

ச:— விட்டுணுவுக்குச் சிவபிரான் சக்கர மீந்தருளிய சரிதை மேல் சரபத்தாற் காட்டப்பட்டது. உபநிஷத் மோஹன நூலா? 'சூற்றமற்றவரே! ரிஷபக்கொடியுடைய சிவபெருமானால் முன்னர் உண்டாக்கப்பட்டதும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியைப் போன்றதும் சக்தியினால் யாராலும் வெல்லமுடியாத ஆச்சரிய முள்ளதும் சங்கர ரைத்தவிர மற்றவரால் பார்க்கவு முடியாததுமான சக்ராயுதம் ஜலத்துக்குள் ஸஞ்சரிப்பவனும் பலத்தினால் கர்வங் கொண்டவனுமான அஸுரனைக்கொன்று அந்தப்பகவானால் உமக்களிக்கப்பட்ட தன்றோ? அந்தச்சக்கரம் ஸுதர்சன மென்று பெயருள்ளதாயிருக்கட்டு மென்று ஆதியிலேயே சங்கரரால் சொல்லப்பட்டது. அது முகல் அதற்கு ஸுதர்சன மென்னும் பெயர் உலகத்தில் நிலை நின்றது' என்பது அநுசாசனம். அதில் இப்பகுதியைச்சொன்னவர் உபமந்யு: கேட்டவர் கிருஷ்ணர். பாரதம் மோஹன நூலா? அச்சுதர்சனம் 'விஷ்ணுவினது அந்த உக்கிரமான சக்கரமும் இந் திரனுடைய வஜ்ராயுதமும் மந்தாரன் என்னும் பெயருள்ள க்ரஹன் என்னும் அஸுரனுடைய தேகத்திற்பட்டுச் சிதறிப்போயின..... அந்தச்சக்கரம் கிரகனுடைய அங்கங்களில் தெறித்துப்போயிற்று ... கிரகனுடைய உடம்பில் நூற்றுக்கணக்கான சக்கரம் வஜ்ர முதலிய ஆயுதங்களும் செல்வதில்லை' என்ற அநுசாசனம் 45-வது அத்தியாயத்தாலும், விட்டுணுவாற் சிருட்டிக்கப்பட்ட 'வராஹ மூர்த்தியும் அப்படியே அந்த சுதர்சன கிரியை தம்முடைய கோர தந்தங்களினாலே பேர்த் தெறித்தது மல்லாமல்.....லேவை சாதிக்கையில், திருவாழி யாழ்வானும்.....கோத்திரஞ் செய்து, கோபத்தைச் சாந்தம் பண்ணவேண்டு மென்று பிரார்த்திக்கையில்,.....' என்ற கூரேசவிஜய அடிமுடிதேடினகட்சிக்குறிப்பாலும், 'முன்னை நாளிற் பிருகு முனிவரன் - பன்னிமீதிற் பரிதியை யேவிமா - லென்னு மாயனிமையவர்க் காய்க்கொன்ற - பின்னர்ச்சாபம் பிருகுமொழித் தனன்', 'இங்குன் மாகை யிழக்கக் கடவையுன் - றுங்கவாழியுஞ் சோதியிலாமலே - தங்கவென்று சபித்தனன்.....' என்ற அந்தச் சுவடியாலும் அசுரன் மார்பிற்பட்டு நுறுங்கிப்போனதையும், பன்றியால் தூக்கியெறியப்பட்டதையும், பிருகுசாபத்தால் இருளடைக் கதையும் கண்டடங்குக.

6. கந்தர்ப் பத்வம் ஸுகத்வாத்.

ஐங்கணைக் கீழ்வனை யழல்விருந்தாக்கலின்.

பொருள்:— ஐந்து புஷ்ப பாணங்களுக்கிரியவனாகிய மன்மதனைத்தன் நெற்றிக்கண்ணெருப்புக்கு இரைபாக்கலானும் என்பது.

சனகர், சனந்தரர், சனாகரர், சனற்குமாரர் என்பவர் நான்கு மகரிஷிகள். அவர்கள் சிவபிரானிடம் ஞானேயதேசம் பெறக் கயிலைக்கு வந்தார்கள். சிவபிரான் அவர்கள் பொருட்டு ஆசாரியத் திருமேனி தாங்கினார். அவர் அக்கோலம் கொண்டிருந்தது கயிலைக்கோயில். சாசித்தது மௌனம். காட்டியது ஞானமுத்திரை. உணர்ச்சியது பகி பசு பாசவுண்மை. அச்சமயம் உமாதேவியார் அங்கில்லை. இமயத்தில் அவ்வரசன் மகனாராய் வளர்த்த வந்தனர். பார்வதி பரமேசுவரர்களின் பரிணயமும் சுப்பிரமணியப் பெருமான் திருவவதாரமும் அரிபிரமாதி சமஸ்த தேவர்களுக்கும் அவசிய மாயின. தேவரெல்லாங்கூடி யோசித்தனர். அதன் பயனாகப் பிரமதேவர் மன்மதனைச் சிவபிரான்பால் ஏவினர். அவன் தன் பரிவாரங்களோடு கயிலை சென்று கோயில்புக்குப் பிரான்மேல் அம் பொன்றை விட்டான். அஃகவர்மேற்பட்டது. அவ்வாசாரிய மூர்த்தி அவனை நோக்கிச் சிறிதே திரும்பினார். நெற்றிக் கண் திறந்தது. நெருப்பொன்று பறந்தது. அவன் அதிலகப்பட்டுச் சாம் பராணன். அவன் பரிவாரங்களுக்கும் அதவே கதி. இரதி யொருத்திதான் அத்தீக் கிரையாகாதய்த்தவன். இக்கதை கந்தப் புராணத் துள்ளது.

‘யோ.....பஸ்மீசகார மம்மதம்.....தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்தி’ (எவன் மன்மதனைச் சாம்பராக்கினான் அந்தவுருத்திரனுக்கு நமஸ்காரம் ஆகட்டும்) என்னுஞ் சரபம் அக்கதைக்கு மூலவசனம்.

இனி அக்கதை பற்றிய ஆசேஷப சமாதானங்கள் வருமாறு:—

1. ஆ:— பாம்பு சாத்தனைக் கடித்தது. சாத்தன் அதனைக் கொன்றான். சாத்தனைப் பற்றிய விஷம் அதனற்போய்விடுமா? அப்படியே மன்மதன் சிவனைக் காழுறுத்தினான். சிவன் அவனைக் கொன்றான். சிவனைப் பற்றிய காமம் அதனற போய்விட்டது.

ச:— பாம்பும் மன்மதனுஞ் சரி. சாத்தனுஞ் சிவ பிரானுஞ் சரி. விஷமுங் காமமுஞ் சரி. திட்டாந்த தாட்டாந்திகங்கள் பொருந்தமாறு இதுவே. காமமாவது பாணம், பாம்பு கொல்லப் பட்டபோது விஷமுங் கொல்லப்பட்டதில்லை. ஆகையால் விஷம் சாத்தனை வருத்தியது. ஆனால் மன்மதன் எரிக்கப்பட்டபோது பாணமும் எரிக்கப்பட்டது. ‘பொன் செய்தார் முடிகாணே னழ் கொழுநுந் திருமுகத்தப் பொலிவு காணேன் - பின்செய்ப்புணணி

குலவு புயங்கானே என்கன்மார்பின் மேன்மை காணென் - கொன் செய்பூங் கணைகானென் சிலைகானே னூடல்புரி கோலங்கானே - னென்செய்வே னென்கணவா வென்னையொழித் தெவ்விடத்தே யிருக்கின்றாயே' என்பதும்மதனும் அவன்பரிவாரங்களுக்கு சார்ப ரான விடத்தில் இரதியிட்ட வோலம். ஆகையாற் பாணம் சிவ பிரானை வருத்தில்தென்க. 'வெய்தா மழலாகிய மேலவன்மே - வெய்தாது மென்வாளிக ளெய்திடுமோ' என்று மன்மதனே சொல்லி விட்டான்.

2. ஆ:— சிவன் மன்மத பாணத்தாற் ருக்குண்ணாதவனாயிற் பார்வதியை மணந்திருக்கவேண்டாம்.

ச:— அந்த மணத்தின் பொருட்டுச் சிவபிரான் இச்சையைத் தாமே மேற்கொண்டார். அது அவர் சுயேச்சை. காம வசத்தி னான இச்சையன்று. அதனை வெளிப்படுத்தவே அவர் திருக்கலி யாணம் காம தகனத்தின் பின்னர் நிகழ்வதாயிற்று.

3. ஆ: சிவன் துரோணரின் வீட்டுக்கு அதிதியாகச் சென் றான். துரோணபத்தினி அன்னமிட வந்தாள். அவள் நிர்வாணமா யிருந்து உபசரிக்கவேண்டுமென்று அவன் சொன்னான். அவளும் அவ்வாறே செய்தாள். அவள் பகத்தைக் கண்டா னவன். காமந் தலைக்கேறியது. வீரியம் நழுவிக்கீழ்க்கிடந்த கொள்ளிற் கலந்தது. அக்கொள் குதிரைக் கிரையாயிற்று. அதன் வயிற்றில் அவ்வீரியம் புக்குக் கருவாய் வளர்ந்து குழந்தையாய்ப் பிறந்தது. அக் குழந்தையே அசுவத்தாமா. அசுவத்தின் வயிற்றிற் பிறந்ததனால் அவனுக்கு அப்பெயர் வந்தது. அவனை அப்பால் துரோணருக் கும் அவர் மனைவியாகிய கிருபிக்கும் பிள்ளையானான். இக்கதை பாரதத்திற் பிரசித்தம். பரஸ்திரீயின் பகத்தைக் கண்டு வீரியத்தை வடியவிட்ட சிவனைக் காம வசப்படாதவனென்பது ஒப்பத்தக்க கன்று.

ச:— அக்கதை உண்மையானால் துரோணர் 'ஆஹா! என் பெண்டாட்டியின் பகத்தை யொருவன் பார்த்து நழுவவிட்ட வீரி யத்துக்குப் பிறந்த பிள்ளையல்லவா இவன்' என்றும், கிருபி 'ஆஹா! ஓயலான் என்பகதரிசனத்தால் விட்ட வீரியத்துக்குப் பிறந்த பிள்ளையல்லவா இவன்' என்றுமே அப்பிள்ளையை அங்கீகரித்திருக்க வேண்டும். அவ்விருவர் பெருமைக்கும் அவ்வங்கீகாரம் பொருந் துமா? ஆனால், "துரோணர்.....புத்திரனை விரும்பி.....கிருபியைப் பாரியையாக அடைந்தார். கௌதமி (கிருபி), அசுவத்தாமா என் னும் புத்திரனைப் பெற்றாள். அந்தப் புத்திரன் பிறந்தவுடன் உச் சைசர்வம் என்னும் குதிரையைப்போல் களைத்தான். அதைக் கேட்டு ஆகாசத்திலிருந்து கண்ணுக்குக் தெரியாத ஒரு பூகம்,

‘இவனுடைய உரத்தசத்தம் குறுதியின் சத்தம்போல் நிக், குக்களில் விபாபித்ததனால் இந்தக் குழந்தை அசுவத்தாமா என்ற பெயரோ டிருப்பன்’ என்று சொல்லிற்று. பிறகு, அந்தப் புத்திரனால் துரோணசாரியர் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தார்” என்பதும் “அந்த அசுவத்தாமா இப்பொழுது கர்ஜிக்கிறார். அவர் பிறந்தவுடன், உச்சைசர்வம் என்னும் அசுவரத்தம் போலக் கனைக்கின்ற அந்த வீரரால் பூநியூர் முவுலகங்களுமாகிய அனைத்துமே நடுங்கும்படி செய்யப்பட்டன. அந்தத்வணியைக் கேட்டுக் கண்ணிற்குப் புலப் படாத ஒரு பிராணியானது அப்பொழுது அவருக்கு ‘அசுவத்தாமா’ என்று பெயரிட்டது. பாண்டவரே! அப்படிப்பட்ட சூரர் இப்பொழுது கர்ஜிக்கிறார்” என்பதுமே முறையே பாரதம் ஆகி 140, துரோணம் 197-வது அத்தியாயங்களிற் பிரசித்தம். உண்மையின் கனமாக, அவ்வாக்கேற்பக் கதை பாரதப் பிரசித்த மென்பது துஷ்டத்தனம். அசுவம் - சூதிரையைப் போன்ற, ஸ்தாமா - ஸப்த முடையவன் என்ற சப்தார்த்தத்தையேனும் அறியமாட்டா மட்டமை அம்மம்! அறக்கொடிது. ‘அயோனிஜரான துரோண சாரியரால் உக்கிரமான விரதங்களால் முயற்சி செய்த ஈசுவரரைப் பூஜித்து அயோனிஜையான கிருபியினிடம் உண்டுபண்ணப்பட்ட வரும்.....இகழப்பட்டாவருமான அந்த அசுவத்தாமாவை.....’ என்ற சல்யம் 5-வது அத்தியாயமும் ஈண்டுக் கருதற்பாலது.

4. ஆ:— கபில முனிவர் அறுபதினாயிரம் சகரர்களை யெரித்தார். அதனினும் சிவன் ஒரு காமனை யெரித்தது விசேடமில்லை.

ச:— அறுபதினாயிரல்லர்; அறுபது கோடி சகரர்கள் கூடினும் ஒரு காமனுக் கீடாகார். “கபிலமகரிஷி, ‘என்னாலும் அநேக ஜன்மங்கள் பக்தி யோகத்தினால் ஆராதிக்கப்பெற்ற சிவபெருமான் அன்பு வைத்து ஸம்ஸாரத்தை யொழிக்கும் தத்வஞானத்தை எனக்கு அளித்தார்’ என்று சொன்னார்” என்ற அதுசாஸம் 49வது அத்தியாயத்தின்படி கபில முனிவர் ஜன்மங்கடோறும் சிவ பக்த சிரேஷ்டராயிருந்தா ரென்பதும் சிவகடாட்சத்தாலே தத்துவஞான மெய்தினு ரென்பதும் ஸபஷ்டம். ஆகவே, அவர் செய்த தகனமுஞ் சிவ சங்கற்பமே யென்க.

5 ஆ:— விஷ்ணு மோகினிவடிவமெடுத்தார். சிவன் அம் மோகினியைக் கண்டான். காமந் தலைக்கேறியது. விரியம் ஒழுக்கி அவன் பாதத்தில் விழுந்தது. அவ்விரியம் ஒரு புத்திரனாயிற்று. அவன் பெயர் ஹரபாத புத்திரனென்பது. மனமதவசத்தன் சிவனென்பதற்கு அப்புத்திரனே சான்று.

ச:— சிவபிரானுக்கு அப்பெயருள்ள பிள்ளையே கிடையாது; ஆகையால் அக்கதையும் பொய்யென்க.

6. ஆ:— இஷ்வாகு என்னும் அரசனுக்குக் காமத்தை யுண்டாக்க இந்திரன் மன்மதனை என்னான். மன்மதனும் அவ்வரசன்மேற் பாணங்களை விட்டான். அப்போது அவ்வரசன் அக் காமனை அருச்சித்து எத்தினான். காமன் மகிழ்ந்து அவனை விட்டு விட்டான். சிவன் அவ்வரசனைவிட மேலாதவில்லை.

ச:— இஷ்வாகு காமனைத் துதித்தான். சிவபிரான் காமனை யெரித்தார். காமனைத் துதித்தவன் காமனுக்குங்கீழ். காமனை யெரித்தவர் காமனுக்கு மேல். ஆகவே சிவபிரான் சந்திகானத்தில் இஷ்வாகு ஒரு மசகமேயாவன்.

7. ஆ:— சிவனும் உமையுங் குரங்குருவாயிருந்து ஹத மாணப் பெற்றனர். சிவன் காமி யென்பதற்கு அதவும் ஒரு கரியாகும்.

ச:— ஹதமான் ருக்ரவீரியமாகலின் ருக்ரன் ஒரு தந்தை. மருத்து அகனை அஞ்சனைக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தவனாக லின் மருத்து ஒரு தந்தை. கேசரி யென்ற குரங்கு அஞ்சனையை மணந்தவனாகலின் கேசரி ஒரு தந்தை. ஆக ஹதமானுக்குத் தந்தையர் மூவர் 'ருக்ரவீர்ய ஸமுத்ப வாய்', 'மாருகாத்ம ஜாய்', 'கேஸரிஸுதாய்' என்னும் அஞ்சனையாஷ்டோத்தரத்தால் அவ் வுண்மை யறியப்படும். அவன் மாதா அஞ்சனை யென்பா ளொருக் தியே. அவள் கவுதமருக்கு அகலியை வயிற்றிற் பிறந்த பெண் ணென்ப. அஞ்சனையன் மாருதி யென்பன் ஹதமானுக்குத் தாய் வழியாலும் மருத்தென்னுந் தந்தைவழியாலும் வந்த பெயர்கள். பீமனுக்குப் பாண்டுவும் வாயுவும். பிதாக்களானவாறு ஹதமானுக் குக் கேசரியும் வாயுவும் பிதாக்களாதல் பொருத்தம். சிவபிரானை உபசாரத்தளவிற்கொண்டு ஒதுக்கிவிடவேண்டும். 'பரமனும் பரி லிற் பார்த்துத் - தடமுலை யுமைக்குக் காட்டி வாயுவின் நனய னென்றான்' என்றார் கம்பரும். அப்படிச் சிவபிரானை யொதுக்கா விட்டால் அஞ்சனைக்கு மூன்று கணவர்க ளுள்ளாகிப் பாரதம் ஆகி 213-வது அக்தியாயத்திற் கண்ட 'பெண்களுக்கு இளமைப்பருவ முள்ள ஒரு கணவனிருப்பதுதான் உலக நடைக்கும் உரியது. ஆபத் காலங்களில் (ஸந்ததியில்லாதபோது) கணவன் கட்டளையின் மேல் பெண்ணுக்கு இரண்டாவது புருஷனும் சொல்லப்பட்டிருக் கிறான். மூன்றாமவனைச் சேலாகாது. அப்படிச் சேருகிறவளுக்குப் பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்றவாக்கியங்களின் படி அவள் பிராயச்சித்தத்துக் குரியவளாவாள். ஹதம ஜனனத்தி லுங் கௌரவமில்லாமற் போம்.

ஒரு காலத்திற் பார்வதி பரமேசுவரர்கள் மானிட வடிவத் துடன் சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்திரன்

அங்கு வந்தான். அவர்கள் அவனை மதிக்கவில்லை. அவனுக்குக் கோபம் வந்தது. 'ஈசுவரர். இந்திரன் கோபத்தைக் கண்டு நகைத்தார். அவனை மென்மையாகக் கண்ணெடுத்து நோக்கினார். அவரால் பார்க்கப்பட்ட தேவராஜன், உடனே அசைவற்றவனாகிக் கூட்டை போல் நின்றான்'. இது பாரதம் ஆதி 214-வது அத்தியாயத்துள்ளது. இப்படி மென்மையான பார்வையே அவன் கொழும்பையடக்கியது. அந்த இந்திரனே 'இன்ன காலையி னிந்திரனெ தீர்வருங் கூற்ற - யன்ன மாருதி மேற்கன லாலகா லமெனக் - கொன்னு ணைப்பெருங் குலிசம்விட் டெறிதுங்கு கொண்ட - கன்னி ணைப்பிணை மறந்துபோய்த் தரணியில் வீழ்ந்தான்', 'சீர்பெற்றொளிர் பூ ணஞ்சனைதன் சிறுவன் றன்னை முகநோக்கிக் - கூர்பற்றியவென் குலிசத்தாற் கூறுபடுபுண் வடுத்தீர்க - வார்பெற்றூர்நீ பெற்றதானின் னனுவற் றிடலா லனுமனெனும் - பேர்பெற்றுலகமுள்ளவன் பெறுதி பெயரப் புகழென்றான்' என்ற உத்தராமாயணப்படி ஹதுமானைத் தன் வச்சிரத்தாற் கன்னத்திற் புடைக்கா னென்பதும், அவ்வடி பொருமல் அவன் வானினின்றும் பூமியில் விழுகா னென்பதும், அவ்வீழ்ச்சியாலும் அடியாலும் அவன் கன்னங்களுடைந்த புண்ணையின வென்பதும், அதனாலவன் ஹதுமானைப் பெயர் பெற்றா னென்பதும், அவ்விகார முகமும் அவ்விகாரப் பெயரும் அவனுக்கு எப்போதமிருக்கவேண்டு மென்பது அவ்விந்திரன் சங்கற்பமென்பதும் தெரிகின்றன. 'காற்றின் றனயன் கருத்தழிவுற் - றன்மக் தனனாய்த் தன்வலிதா னுணரா தொழிக வெனவுரைத்தார்' என்பதால் ரிஷிகளின் சாபமும் அவனுக் கிருந்தது பெறப்படும். இப்படிப்பட்ட மானக்கேடுகளை மற் றைச் சிவகுமாரர்களிடம் யாருங் கண்டிலர். ஆகையால் ஹதுமானைச் சிவசத்திகளின் குமாரனென்பது மடமை. அவனை சிவனே யென்பாரையும் ஹதுமான் 'சேயிழை பாகக் தெண்டோர் ளொருவனை வணக்கஞ் செய்தான்' என்ற கம்பாடி அடித்து வீழ்த்தியது. வான்மீகத்திலும் அதற்காகார மின்மையறிக.

8. ஆ:—சிவன் மன்மதனையெரிந்தான். ஆனால் அம்மன்மதனை அநகனாகச் செய்தவர் விஷ்ணுவே. அநகன்-பாவமில்லாதவன்.

ச:— சிவபிரான்மேற் பாணம் விட்டது மன்மதனின் பாவச் செயல். அதனால் அவன் எரியுண்டு அநங்கனானான். அநகன் - சரீரமில்லாதவன். 'திங்கண்மே வுசெஞ்சடைத் தேவன் மாரவேளிங்குநின் றெய்யவயம் மெரிதரு துகல்விழிப் - பொங்குகோ பஞ்சுடப் பூனைவீ யன்னதன் - னங்கம்வெந் தன்றுதொட் டனக்கனே யாயினான்' என்றார் கம்பர். அது அப்பாவத்துக்குத் தண்டனை. அத்தண்டனையால் அப்பாவம் நீங்கியது. ஆகவே, அவனுக்குப் பாவம் போக்கிய பரமன் பரமசிவனேயாம். விஷ்ணுவேயாயின்,

சிவபிரான் அநங்கனாக்கியகை அவர் ஏன் தடுக்கவில்லை? அல்லது மீளவும் ஏன் அநங்கனாக்கவில்லை? பாரதம் வனம் 294ம் பக்கத்திற்கு கண்ட 'விஷ்ணு தேவசத்தருக்களைக் கொன்றபின் சென்று சுத்தி செய்து கொண்டதான சமீதீர்த்தம்' என்பதும், ஸல்பம் 233ம் பக்கத்திற்கு கண்ட 'பூற்காலத்தில்விஷ்ணுவானவர்து கைடபஸ் என்கிற இரண்டு அசுரர்களையும் கொன்று அந்த உத்தமமான தீர்த்தத்தில் ஸநானஞ் செய்து யோகத்தையும் உத்தமமான ஸித்தியையும் பெற்றார்' என்பதும் விஷ்ணுவையே பாவமுடையவ ரெனக் காட்டுகின்றன. அவர் பிறர் பாவத்தை நீக்குவது யாங்ஙனம்?

9. ஆ:— 'பரஹ்மாத்யாஸ் ஸகலாதேவா: மநுஷ்யா: பசுவஸ்ததா - விஷ்ணு மாயா மஹாவரை மேஹாந்த தமஸாவ்ருதா:' என்ற வாக்கியத்தால் விஷ்ணு சிவனை மயக்குகிறாரென்பது தெரிகிறது. ஆகலின் சிவன் மனமதனை யெரித்தா னென்பது நர்பத்தக்கதன்று.

ச:— அவ்வாக்கியம் மயக்குகிறவர்களைப் பிரமன் முதலிய தேவர்க ளென்கிறது. அதனைப் பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரன் என மேல் நோக்கி யெண்ணி யங்கீகரிப்பதா? பிரமன் இத்திரன் வாயு முதலியேராகக் கீழ் நோக்கி யெண்ணி யங்கீகரிப்பதா? மேல் நோக்கியெனின், மேலிட்ட வுருத்திரரைக் கீழிட்ட விஷ்ணு மயக்குகல் யாங்ஙனம்? கீழ்நோக்கியெனின், அவ்வரிசையில் உருத்திரர் அடங்கார். ஆகலின் விஷ்ணுமாயத்திற் கட்டுண்டவர்களிற் சிவ பிரான் எப்படியுஞ் சேராமை காண்க. பிரமன் உருத்திரன் இத்திரன் என வரிசைப் படுத்தலுமுண்டு. அது வைதிக மன்று. பாஞ்சராத்திரக் கிரமம். "பிராக மென்கிற வில்லைத் தரித்தவரும்..... ரிஷிகளால் துதிக்கப்பட்டவருமான தேவதேவர் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்டு.....அந்த விஷ்ணுவின் பொருட்டு வரங்களைக் கொடுத்தார். பகவான், 'நாராயணே! என் அணுக்கிரகத்தினால், மனிதர்கள் தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் இவர்களைக் காட்டிலும் மனத்தினால் சிந்திக்க முடியாத பலம் ஸ்வரூபம் இவைகளோடு கூடிய வராக நீர் ஆகப்போகிறீர்.....' என்று கூறினார். பிறகு, சூல பாணியான ருத்திரருடைய அநுக்கிரஹத்தினாலே இவை முதலான வரங்களைப் பெற்று அந்தத் தேவரே மாயையினால் உலகத்தை மயக்கிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறார்" என்ற துரோணம் 202வது அத்தியாயம் விஷ்ணுவுக்கு உலகை மயக்குஞ் சக்தியைச் சிவபிரானே கொடுத்தா ரென்று தெரிவிக்கின்றது.

10. ஆ:— 'பாஜா பதிஞ்ச ருக்ராஞ்ச - அஹமேவ ஸ்ருஜா மிவை - தெளதுமாஞ்ச விஜா நீதோ-மமமாயா விமே - வ்விதௌ' என்ற வாக்கியத்தால் விஷ்ணு சிவனை மோகப்படுத்துகிறாரென்பது வெளியாகலின் அவன் மனமதனை வெல்லுதல் அசாத்தியம்.

ச:— இந்த வாக்கியம் கற்பிதம். திரிபுராக்ஞ்சரஸ்திரீகள் ஒரு அரசமரத்தைத் தழுவுமாறு அவர்களுக்கு விஷ்ணு உபதேசித்தார். அவர்கள் அப்படிச் செய்தார்கள். விஷ்ணு அவர்களுக்குத் தெரியாமல் அப்பரத்திலிருந்துகொண்டு அப்பெண்களை ஒவ்வொருவராகப் புணர்ந்து அவர்களின் கற்பொழுக்கத்தைக் கெடுத்தார் 'கற்பினுயர் மாதர்கள் கனத்தை யொழி விப்பான் - பொற்பினசு வக்தமது போந்துவல மாகி - நிற்பிரதனைத்தழுவி நேரிழையீ ரென்றேயற்புகமா யாபருட னாய்ப்புணர்தல் செய்தான்' 'அங்ககினம் மாதரும கங்குளியி குந்து - மங்கினர்கள் கற்பினுயர் மாண்பினை.....' என்பன கூறேச விஜயம். தேவாசுரர் திருப்பாற் கடல் கடைந்த காலத்தில் ஜ்யேஷ்டை, சந்திரன், லக்ஷ்மி, ஸுரை, சூசுரை, கௌஸ்தபம், பாரிஜாதம், காமதேனு, ஜராவதம் முதலிய பலபொருள்க ளுண்டாயின. அவற்றுள் லக்ஷ்மியை விஷ்ணு தமக்கெடுத்துக் கொண்டார். '.....அவ்வேலை தருமணி திருவுங் கொண்டங்கீந்திரன் முதலோர்க் கொவ்வொன் றீந்தனன் முறையின் மாகோ' என்றது கூறேச விஜயம். லக்ஷ்மி விஷ்ணுவுக்குக் கலியாணத்தால் வரிக்கப்பட்டவளுமல்லள். அங்குனமாக, அவர் அவளைப் பெண்டாண்டார். இவையெல்லாம் விஷ்ணுவைப் பெருமோகமுடையாரென நன்கு காட்டும். இன்னும் மாலோன் மாயோன் திருஷ்ணன் ஜநார்த்தனன் முதலிய விஷ்ணு நாமங்களும் அவர்க்கு மோகமுளத்தலை விளக்குவனவே. மாலோன் - மயக்கத்தையுடையவன். மாயோன் - மயக்கத்தையுடையவன். திருஷ்ணன் - கறுப்பன். ஜநார்த்தனன் - ஜனங்களை வாட்டுபவன். சிவன் சங்கரன் சம்பு உருத்திரன் ஈசுவரன் முதலிய நாம வைபவங்களைக் கொண்டு சிவபிரானது பரிசுத்தத் தன்மையையும் அறியலாம். சிவன் - மங்கல குணமுடையவன். சங்கரன் - இன்பஞ் செய்பவன். சம்பு - இன்ப மாக்குபவன். உருத்திரன் - துன்பத்தை யோட்டுபவன். ஈசுவரன் - ஐசுவரியத்தை யுடையவன். ஆகவே, சிவபிரானொருவனே காமனை வெல்லவல்ல கடவுளாதல் காண்க. சிவபிரான் யோகிருந்த காலத்தில் மன்மதனுயிருடனிருந்தும் ஜீவகோடிகளுக்குள் ஸ்திரீ புருஷ ஸம்ஸர்க்கமில்லாமற் போய்விட்டது. அஃதொன்றே அப்பிரானாது சர்வ சாமர்த்தியத்தை விளக்கப்போதாதா? மன்மதனும் அரிபிரமாதிகள் போல் கண்ணுதற் பெருமான் கைப்பம்பாமே யாவன் கண்டார். 'நாகமார் சடிலத் தண்ண னுற்பெருந் தவரு முய்ய - யோசுசேர் நிலைமை காட்டு மொருகணத்தாயிரின் பெரம் மல் - வாகைவே டானு நிற்க மையலும் புணர்ப்பு மற்ற-வாகையா லகில மெல்லா மவனென்கை தெரிந்த தன்றே', 'சிலையொடு பகழி வாடத் திருமதிக்குடைசீர் குன்ற - வலிதளர் வெய்தத் தென்றன் மற்குடற் சுறவு தூங்க - வலைபுரி யானை நீங்க யாடன்மா மதனு மாதின் - கலங்கிய தொழிந்தா நென்னிற் பிறர்செயல் கழறற் பாற்றே' என்றருளிணர்கள் ஸ்ரீமத்கச்சியப்பசிவாசாரியசுவாமிகள்.

7. கரள கபள நாத்.

அமைப்பருங் கடுவீட மமுதுசெய் தீதேலின்.

பொருள்:—யாராலும் அடக்குவதற்கு இயலாத ஆலாலவிஷத்தைச் சாப்பிடலானும் என்பது.

மந்தர மலையை மத்தாக நட்டு வாசகிப் பாம்பை நாணுகக் கோத்துத் திருப்பாற்கடலைத் தேவர்களும் அசுரர்களுங் கடைந் தார்கள். அப்போது அப் பாம்புக்கு அம்மலையோடு தேய்ப்புண்ட தால் வருத்தமுண்டாயிற்று. அதனால் அதன் வாயிலிருந்து விஷம் வெளிப்பட்டது. அதன் கொடுமையால் அகிலலோகங்களுந் தகிப்புண்டன. அவ்விஷத்தைக்கு ஆலாலமென்று பெயர். அதன் வெப்பத்தாற் கருகிய தேவர் சிலர். புகைந்த தேவர் சிலர். எவ்வகைத் துன்பமும் அடையாத தேவர் யாருமில்ர். கருகிய தேவருள் விஷ்ணு வெருவார். பிரமா புகைந்த வருட் சேர்ந்தார். தேவரே அன்னராயின் அசுரர் கதியைச் செப்பவும் வேண்டுமா? அந்நமம் விஷவேகத்தால் வெந்த தேவர்கள் கயிலைக்கு ஓடிச் சிவ பிரானிடம் அடைக்கலம் புகுந்தார்கள். சிவபிரான் அவர்களுக்கு அபயங்கொடுத்தார். அப்பால் அவ்விஷம் தன்னை யெடுக்கவந்த ஆலால சுந்தரரென்பார் கையிற் சிறிதா யடங்கியது. அது சிவராஞ்சை, பாசிவப் பிரபு அவ்விஷத்தை அவரிடமிருந்து வாங்கி யுண்டு தம் கண்டத்தமைத்தருளினார். காளகண்டரென்ற திருநாமம் அவருக்கு அதனால் வந்தது. தேவரெல்லாம் உய்ந்தனர். இக்கதை காஞ்சிப் புராணத்தாள்ளது.

‘பபேதோ ஹாலாஹலம் தஹந்தம் | தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து’ (எவர் தஹிக்கும் ஹாலாஹல விஷத்தைக் குடித்தாரோ அந்தவருக்கிராக்கு நமஸ்காரம் ஆகுக) என்ற சரபமும், ‘நீலகீவ: (காலகூடவிஷதாரணைநீலவர்ணாகீவரயஸ்ய அஸைநீலகீவ:) | ’ (காலகூட விஷத்தைத் தரித்தலினால் நீலவர்ணமான கண்டம் எவர்க்கு உண்டோ அவர் நீலகண்டர் எனப்படுவார்) என்ற தைத் திரிய ஸம்ஹிதையும் அக்கதைக்கு மூலவசனங்கள்.

இனி அக்கதைபற்றிய ஆசேஷப சமாதானங்கள் வருமாறு:—

1. ஆ:— கடலைக்கடைந்தபோது இந்திரன் முகலிய தேவர் கள் வாசகியின் ஒரு நுணியைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அசுரர்கள் மற்றொரு நுணியைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். சிவன் அரக்கர் பக்கமே பற்றியிழுத்தான். விஷ்ணு அப்போது அவ்விரு கூட்டத்தார்க்குத் தலைவராக விருந்தார். அத்தலைவரை விட்டு அரக்கரு ளொருவரைய அச்சிவனை விஷபானஞ் செய்தவனாகக் கொள்வது மதியீனம்.

ச:—“தேவர்களுந் அஸுர்களுந் சமுத்திரத்திலிருக்கும் பெரிய ஆமையைப் பார்த்து, ‘நீ இந்த மலைக்கு ஆகாரமாக இருக்க வேண்டும்’ என்று கேட்டுக்கொண்டனர். அந்த ஆமையும், ‘அப் படியே ஆகட்டும்’ என்று சொல்லி மந்தர மலைக்கு முதுகு கொடுத்தது. அந்தக் கூர்மத்தின் முதுகிலிருந்த அந்த மலையை இந்திரன் வச்சிராயுத்தினால் மேலே அழுக்கினான்.....வாஸுகியின் ஒரு கோடியாகிய முகத்தை அசுரரிஷ்டர்கள் பிடித்துக்கொண்டனர்.நாராயணர் எங்கே யிருந்தாரோ அந்த வாலின் பக்கத்தில் தேவர்களெல்லோருஞ் சேர்ந்து நின்றனர்.....கடைந்தபோது.... விஷம் உண்டாயிற்று. தேவர்களும் அசுரர்களும் விஷத்தால் தகிக்கப்பட்டு, பயந்து வ்யஸை மடைந்து அவ்விடம் விட்டோடினர்.... பிரம்மா....ருத்ரா மூர்த்தியைத் தியானஞ் செய்தார்...ருத்திரமூர்த்தி உலகங்களுக்கு ஹிதஞ் செய்பக் கருகி.....அந்த விஷத்தைப் பானஞ் செய்தார்” என்பது பாரதம் ஆகி 18-வது அத்தியாயம். ‘விஷத்தைத் தேவர்கள் கண்டு...அருகிருந்த.....பகவானிடத்தில் முறையிடாமல்கயிலாசத்திலிருந்த சிவனிடத்தில்.....முறையிட்டார்கள்’ என்பது கூரேச விஜய விஷபாநக்கட்சிக் குறிப்பு. நாராயணர் தலைவராக விருந்திலர்; வாசுகியின் வாலைப் பிடித்துக் கொண்டு தேவருடன் சேர்ந்திருந்தனர்; உருத்திரர் அசுரரிடஞ் சேர்ந்திலர்; அவர் அப்போது கயிலாசத்திலிருந்தார்; விஷபானஞ் செய்தது அவரே யென்பன அவற்றால் விளங்குகின்றன.

2. ஆ:—விஷ்ணு தம் ஹுங்காரத்தால் அவ்விஷவேகத்தை யடக்கினார். அங்ஙனம் வேகம் அடங்கிய விஷத்தைச் சிவன் சாப் பிட்டது அதிசயமன்று.

ச:—விஷ்ணுவே அவ்விஷத்தை யுண்டாரென்றும் அதனாலவ ருடம்பு முழுதுங் கருகிய தென்றும் பூர்வபட்சஞ் சொல்லும். ‘விடமெலா முண்டதா லெம் விண்டுமெய் கருமை யானான்’ என்றது கூரேச விஜயம். அவர் ஹுங்காரத்தால் அவ்விஷம் வேக மடங்கியது உண்மையானால் அவர் அதைத் தின்றதுங் கருகி அழகிழந்த தன்புறவேண்டாம். ‘வருகனல்வல் விடந்தாக்கி மாயவன் வெண்ணிற மேனி - கருகினென்று தொடங்கிக் கரியனெனப் பெயர் பெற்றான் - நிர்மலரோனுடற் பொன்மை தீர்த்துபுகை நிறமுற்றான் - வெருவுதிசைக் கிறையோரும் வேற்றுரு வெய்திய்முதார்’ என்ற காஞ்சிப் புராணத்தால் அவ்விஷம் வெளியி லிருந்தே தன் வேகத்தால் விஷ்ணுவைக் கருக்கிக் கிருஷ்ணானுக்கி யது தெரிகின்றது. எப்படியும் அவ்விஷவேகம் விஷ்ணுவின் ஹுங் காரத்தால் அடங்காமை வெளி. ஆகவே, வேறெவ்வகையாலும் வேகமடங்காத அவ்விஷத்தையே சிவபிரா னருந்திக் தம்பெரு மையை வெளிப்படுத்தினு ரென்க.

3. ஆ:— விஷ்ணு அவ்விஷக்தின் பெரும்பகுதியைத் தாமே யருந்தி எஞ்சிய சிறு பகுதியையே சிவனிடம் கொடுத்தார். அச் சேஷத்தை யுண்ட சிவனுக்குச் சிரேஷ்டத்துவஞ் சித்தியாது.

ச:— பெரும் பகுதியை யுண்ட பெருமாள் சிறு பகுதியை மிச்சம் வைக்கக் காரணமென்ன? ஒரு பகுதியால் உடல் கருகியதைக் கண்டதும் மற்றொரு பகுதியால் உயிருங் கருகி மரணமேற்படுமென்று பயந்தே அவர் அது செய்திருக்கல்வேண்டும். அப்படியானாலும் சிவபிரான் அச்சேஷத்தைச் சாப்பிட்டு அவ்விஷ்ணுவுக்கும் ஏனையோர்க்கும் உயிர்ப்பிச்சை தந்தாரென்பது தப்பாது.

4. ஆ:— விஷ்ணு உண்டு மீந்த சேஷத்தைச் சிவன் வேண்டிப் பெற்றா நென்பதே தீர்வு.

ச:— விஷ்ணு விஷத்தை யுண்டு உடல் கருகிக் துடிக்கதைச் சிவபிரான் பார்த்திருந்தும் அவ்விஷத்தைக் தாமும் பானம்பண்ண ஆசைப்பட்டாரென்பது பொருந்தாது.

5. ஆ:— 'கேசி விஷஸ்ய பாக்ரோண யக்ருக்ரோணுபிபக்ஷஹ' என்ற சுருதி மயிரழகாற் கேசியென்ற பெயரையுடைய விஷ்ணு விஷத்தை ருக்ராகிய பாத்திரத்தால் உண்டாரென்று காட்டுகிறது. உருக்கிரனை ஒரு பாத்திரமென்றே அது குறிப்பிட்டது காண்க.

ச:— கேசம் - ரோமம். கேசி - ரோமத்தை யுடையவன். எல்லாருடைய ரோமங்களையும் போன்றதே விஷ்ணுவினுடைய ரோமமும். நரை மயிரும் அவர் தலையிலுண்டு. ஆணை, சிவபிரானுடைய ரோமம் வெகுவிதமான விசேஷங்களை யுடையது. ஆகையாற்றான் அவர் ஹிரண்யகேசி ஊர்தவகேசி வ்யோமகேசி யென்றெல்லாம் அழைக்கப்பட்டார். இன்னும் 'உலகத்தில் சூரிய சந்திரர்களுடைய பிரகாசிக்கின்ற காந்திகள் கேசம் என்று பெயருடையவை. அவைகள் முக்கண்ணரிடத்தில் நிலைபெற்றிருப்பதால் அவர் வ்யோம கேசர் என்று சொல்லப்படுகிறார்' என்று அவரது வ்யோம கேசநாமத்துக்குத் துரோணம் 203-வது அத்தியாயம் வேறு பொருளுங் கண்டுளது. ஆகவே அச்சுருதியிலுள்ள கேசிபதம் சிவபிரானையே குறிக்கிறது. அதிலுள்ள ருக்ரபதம் ஆலாலசந்தரணச் சுட்டுப். அவர் சிவபிரானின் பிரதிபிம்பமாகலின் அவ்வான் உபசரிக்கப்பட்டார். அவர் விஷத்தைச் சுமந்து வந்ததாற்பாத்திரமானான்க. பூர்வபட்சம் ஹ்ருஷ்கேச நாமத்துக்கும் வ்யோமகேச நாமத்துக்கும் போற் பொருள் விரிப்பதாண்டு. விஷவேகத்தால் விஷ்ணுவுடல் வெந்து கருகிய பிறகும் அப்பதம் அவருக்கு அவ்வருக்கத்தோடு பொருந்துவ தெங்வனம்? ஒருக்கால் விஷ்ணு வெள்ளையா யிருந்தகாலத்தில் அவருக்கு அந்த ஹ்ருஷ்கேசநாமம் பொருந்தி யிருக்கலாம்.

6. ஆ:— விஷவேகத்தால் விஷ்ணுவுடம்பு கருகியது இழிவாயின் சிவன் கண்டங் கருகியதும் இழிவாகும்.

ச:— விஷ்ணு வுடம்பு பிராகிருதம். ஆகலின் அது இரக்தம் மாமிசம் கருமயிர் நரைமயிர் காதுக் குறும்பி முதலிய அசுத்தங்க ளெல்லாம் நிறைந்தது. 'வன்கபான் மிசை - யூறுசெங்குருகியா னிறைத்த காரணத்தீன்', 'புண்புரிந்த வாகத்தான்' என்பன பிர பந்தம். 'திருமாலானவர் ஒன்று வெண்மையும் மற்றொன்று கரு மையுமாகிய இரண்டு கேசங்களைக் கலையிருந்தெடுத்தார்' என்பது பாரதம் ஆதி 214வது அத்தியாயம். 'விஷ்ணுவின் காதுக் குறும் பியிலிருந்து பிறந்து' என்பது ஸபா 44வதும், 'பிரமதேவருக்குப் பிகாவும் மஹாக்மாவுமான புருஷோத்தமர், தம்முடைய கர்ண மலத்தினின்று உண்டான.....மதுவென்கிற மஹாஸுரனையும்... கொன்றார்' என்பது பிஷ்மம் 67வதும் அத்தியாயங்கள். விஷம் அத்தகைய வுடம்பிற் கலந்து அதனைக் கருக்குகல் விஷ்ணுவுக்கு இழிவேயாகும். சிவபிரான் திருமெனி ஞானமயம். ஆகலின் அது பனிங்கு போன்றது. விஷம் அதனைப் பாதிக்க ஏதுவொன்று பில்லை. விஷம் நீல வண்ணம். அது அப்படி க மிடற்றில் நின்று தன்னிறத்தை வெளியிற் காட்டிற்று. அவ்வளவே. மேலும் வேதத்தில் விஷத்தாலான நீலகண்டம் வந்திக்கப்பட்டதுபோன்று விஷத்தாலான கரிய மேனி வந்திக்கப்படவில்லை. விஷத்தாற் கரு கிய மிடறுடையா னென்று சிவபிரானைத் துதிக்கும் 'பெருகும் புனலண்ணாமலை பிறை சேர்கடனஞ்சைப் - பருகுந்தனை துணிவார் பொடியணிவாரது பருகிக் - கருகும் மிடறுடையார் கமழ்சடையார் கழல் பாவி - புருகும் மனமுடையார் தமக்குறு நோயடையாவே' என்ற தேவாரம்போல் விஷத்தாற் கருகியவுடலானென்று விஷ்ணு வைத் துதிக்கும் பிரபந்தமுண்டா?

7. ஆ:— விஷ்ணுவின் மந்திரத்தைச் செபித்துச் சிவன் விஷ முண்டான்.

ச:— விஷ்ணுவே விஷவேகத்தாற் கருகியது பிரத்தியக்ஷம். ஆகலின் அவர் மந்திரம் சிவபிரானைக் காத்ததென்பது வெறுஞ் சொல்.

8. ஆ:— கருடமந்திர ஜபத்தாற் சிவன் விஷத்தைத்தின்றான்.

ச:— சிவபிரானே ஹதுமாகை வவதரித்தா ரென்று பூர்வ பட்சஞ் சொல்லும். அந்த ஹதுமான் கருடனைக் கர்வபங்கஞ் செய்தானென்ற கதையும் அதற்குடன்பாடு. அவதார மூர்த்தி யாகிய ஹதுமானால் அவமானமடைந்த கருடனின் மந்திரத்தை மூலமூர்த்தியாகிய சிவபிரான் செபித்தாரென்பது சிரிப்புடையதே. 'அஸுரர்சேஷ்டனான காலநேமி.....வருணன்.....முதலான

தேவர்களைத் தன் வன்மையினால் ஜயித்து அவர்களின் வேலைகளை யெடுத்துக்கொண்டான் என்ற ஸபா 51வது அத்தியாயத்தாலும், “கார்த்தவிரியார்ஜுனன்...ஸமுத்திரத்தின் மீது...பாணங்களை.... எய்தான். ஸமுத்திராஜன் அவனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து கை கூப்பிக்கொண்டு, ‘வீரனே! பாணங்களை விடாதே.....பிரபுவே!... அபயங்கொடு’ என்று கேட்டான்” என்ற ௨௨. 96வது அத்தியாயத்தாலும் வருணனது இழிநிலைவிளங்குகிறது. அந்தப் பர்வத்து 9-வது அத்தியாயம் ‘வினகையின் புத்திரரான கருடனும் அவர் வேலைக்காரரும்.....வருணனைச் சலிப்பின்றிப் பணிகின்றனர்’ என்பதால் சாமானியனாகிய வருணனைப் பணியும் அதிசாமானியனே கருடனென்பது விளங்கும். அதன் 51வது அத்தியாயம் ‘கால நேமி.....கருடனை.....அடித்தான்.....கருடன் களைக்கிருந்ததைக் கண்டு’ என்று கருடன் சாமார்த்தியத்தை இவ்வளவுதான் என்று அளந்தார் விட்டது. ‘கருடன்.....சிறகுகளினாலும் மூக்கினாலும் நகங்களினாலும் கிருஷ்ணனையும் அர்ஜுனனையும் அடிப்பதற்கு ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கினான்’ என்ற ஆகி 253வது அத்தியாயம் கருடனுக்குத்தன் தலைவனையும் எதிர்த்தும் மயக்கமுஞ் செருக்கும் உள்வென்கிறது. “மகாதேவர் அவர்கள் மேல் கிருபை வைத்து, ‘அமிருதத்தைக் கொண்டுவரும் கருடனை உங்கள் தவத்தினால் உண்டாக்குவீர்கள்’ என்று சொன்னார்” என்ற அநுசாஸனம் 45வது அத்தியாயத்தில் கருடஜனனமே சிவாநுகரஹலப்த மென்பது தெரிகிறது. இன்னவியல்புடைய கருடனின் மந்திரத்தைச் சிவபிரான் செபித்தாரென்பது கீழ்களின் பேச்சேயாகும்.

9. ஆ:— இரணியன் ஏவிய அட்டநாகங்களாற் பிரகலாதர் கடியுண்டும் அவ்விஷத்தாற் செத்திலர். அஃதறிந்தோர் சிவன் ஒரு நாக விஷத்தைக் தின்றருனென்பதை விசேடமாகக் கூறார்.

ச:— பிரகலாதன் விஷ்ணுவினமிசம். ‘கிருமால் புவிமேற்றனது கலையாலே’, ‘கனகன் புதல்வ னென்வுலகங் கருதம் பிரகலாதநப்பேர் - வ்நைய விருக்குஞானு’ என்பதும், ‘கதிரவன் மண்டலச் சோதி யந்த மெனுந் தன்கலையார் கலையினாலே - வதிபிரகலாதனை யிரணியற்கு மைந்தனென வகுத்தான்’ என்பதுங் கூறேச விஜயம். விஷ்ணு முழுப்பொருள். பிரகலாதன் அதிலொருகூறு. ஆலால விஷத்தை விஷ்ணு தின்றருன்பதும் அதனால் அவருடம்பு கருகிக் கெட்ட தென்பதும் பூர்வபட்சம். அட்டநாக விஷத்தாற் பிரகலாதனுடம்பு கெடவில்லை யென்றும் அது சொல்லும். அருகிருந்தவர்களும் பாதிக்கப்பட்டிலர். அங்ஙனம் கூற்றுப் பொருளையும் ஹிம்சியாத அட்டநாக விஷத்தினும் முழுப் பொருளையே ஹிம்சித்த ஆலால விஷம் பல் கோடி மடங்கு கொடியதென்பது நன்கு போதரும். ஆகவே, தன்வெளிப்பாடு மாத்திரத்தில் அரி

பிரமாத்ரி ஸமஸ்த கேவர்கனையும் வாட்டிப்பிடித்த அவ்வாலாலத்தைச் சிவபிரான் துகர்ந்தது பெரு விசேடமேயா மென்க. 'தரைலோக யம் மோஹிதம் யஸ்ய கந்தமாக்ராய தத்விஷம் | ப்ராக்ரஸல் லோகாசுஷார்த்தே ப்ரஹ்மணைவசநாச்சிவ: | ததார பகவாந் கண்டே மந்த்ர மூர்த்திர் மஹேச்வர: | ததாப்ரப்ருதி தேவஸ்து நீலகண்ட இதி ச்ருதி: |' (மூன்று லோகங்களும் அவ்விஷகந்தத் தால் மோகமடைந்தன. லோகசம் ரசுஷணூர்த்தம் பிரமாவின் பிரார்த்தனையால் மந்திர மூர்த்தியும் மகேசுவரரும் பகவானுமாகிய சிவபிரான் அவ்விஷத்தைத் தம் கண்டத்திறற்றரித்தார். அதுமுதல் அவர் நீலகண்டராஜர். இது ச்ருதி) என்பது பாரதம்.

10. ஆ:— விஷத்தைப் போதைக்காகப் பானம் பண்ணுஞ் சாம்பிரதாயம் சித்தர்களுக்கும் உண்டு. அங்ஙனமாகச், சிவன் அதைப் பானம் பண்ணியது சாமர்த்திய மன்று.

ச:— அப்படியானால் அவ்விஷத்தை விஷ்ணு உண்டுவிட்டா ரென்று பூர்வபட்சம் ஏன் பெருமை கூறிக்கோடல்வேண்டும்?

11. ஆ:— பூதனையின் ஸ்தன்ய விஷத்தைக் கிருஷ்ணர் குடித்துஞ் செத்திலர். அதனினுங் கொடியதா ஆலாலம்?

ச:— சருவான்மாக்களுக்குங் கேடு செய்ய வல்லது எதுவோ அதுவே விஷம். அவ்வாறு செய்தது ஆலாலமொன்றே. பூதனையின் ஸ்தன்ய விஷம் யாரையும் புண்படுத்தியதில்லை. ஆகையால் கிருஷ்ணரும் அதனால் மொத்தண்டிலர். கிருஷ்ணர் வயிறு அந்த விஷத்தைச் சீரணஞ் செய்துகொள்ள வல்லதாயிருந்தது. ஆலாலம் மூல விஷ்ணுவையே கருக்கியது. கிருஷ்ணர் அவ்விஷ்ணுவின் ஒரு மயிர். 'ஆரணக் கலைகட் கெட்டா தகன்றபூரணா மாதி - நாரணன் சிரத்தி லாரந்த நளிருரோ மத்தினொன்று - வாரணந் தன் னிற் போட மால்கலை யாகப் பார்மேற் - காரண ன்வதரித்தான் - கண்ணைய விண்ணோர் போற்ற' என்றது கூரேச விஜயம். ஸ்தன்யவிஷம் அக்கிருஷ்ணரை வருத்தாமையால் அம்மூல விஷ்ணு வின் மயிரைத் தானும் அசைக்கவில்லை யென்பது பெறப்படும்.

12. ஆ:— சிவன் விஷமுண்டபோது உமை அவன் கழுத்தைப் பிடித்தாள். அதனால் அவ்விஷம் அவன் கழுத்தில் நின்று விட்டது. அது அவன் வயிற்றிற் போயிருந்ததானால் அன்றே செத்திருப்பான். அவளும் அமங்கலையாயிருப்பாள்.

ச:— 'சசுவரர், லோக ஹிதத்திற்காக அந்த விஷத்தைத் தம் கழுத்தினுள் நிறுத்தினார்' என்ற ஆதி 18வது அத்தியாயத்தால் பார்வதியார் கழுத்தைப் பிடித்தாரென்பது அடிபட்டது. சிவ

பிரான்: வயிறு அசில லோகங்களுக்கும் ஆகாம். அவர் விஷத்தைத் தம் வயிற்றுட் செலுத்தியிருந்தாராயின் அவை யெல்லாம் எரிந்து போயிருக்கும். ஆகையாற்றான் அவர் அதைக் கண்டத்தில் வைத்திருளினார். அம்மேற் கோளிலுள்ள 'லோகஹிதத்திற்காக' என்பதைக் கவனித்தீடுக. அரிபிரமாதியனைவருஞ் சாகின்றவர். லக்ஷ்மி சரசுவதியாதி யனைவரும் அமங்கலிகளாக வேண்டியவர்கள். பார்வதீபதி யொருவரே சாகாதவர். பார்வதீ தேவியாரொருவரே அமங்கலியாகாதவர். ஆலகால சரிதமே அவ்விரண்டற்கும் போதுமான சான்றாகும். 'எவள் மஞ்சள், மை, புஷ்பம் முதலிய ஸுமங்கலி லக்ஷணங்களோடு கூடியவளாயிருந்து பர்த்தாவின் பாதங்களில் மனம் வைத்து அவன் கொடுத்த தர்ப்பண ஜலத்தைப் பானஞ் செய்பவளாகக் கணவன் முன்னிலையில் மரணமடைகிறாளே அவள் பார்வதீ லோகத்தை யடைகிறாள். பார்வதிக்குத் தோழியாயிருந்து அந்தப்பர்வதராஜ கன்னிகையுடன் கூட மகிழ்ந்திருக்கிறாள்' என்ற ஆதி 172-வது அத்தியாயத்தால்பார்வதீ தேவியார் சர்வமங்களை பென்பது விளங்கவில்லையா?

8. கால கர்வா பஹத்வாத்.

தேன்றிசைத் தலைவனைச் செகுத்துயிர் பருகலின்.

பொருள்:—தெற்குத் திசையின் கடவுளாகிய எமணையுதைத்து அவனுயிரை வாங்கலானும் என்பது.

மிருகண்டு என்ற முனிவர் தமக்கு நெடுங்காலம் பிள்ளையில் லாமலிருந்ததனால் சிவபிரானைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தார். சிவ பிரான் பிரசன்னராகி அவரைப்பார்த்து 'உனக்கு நூறுவயதுவரை சிவித்திருக்குந் துஷ்டப் பிள்ளை வேண்டுமா? பதினாறு வயது வரையே சிவித்திருக்குஞ் சிஷ்டப் பிள்ளை வேண்டுமா?' என்று கேட்டனர். அவர் சிஷ்டப் பிள்ளையையே வேண்டினார். சிவபிரான் அதனை யருளி மறைத்தார். சில காலத்துக்குள் அவருக்குப் பிள்ளை யொன்று பிறந்தது. அதற்கு மாரக்கண்டேய ரென்று பெயர். மாரக்கண்டேயருக்கு வயது பதினாறு வந்தது. அப்போது அவர்க்கு மரணஞ் சமீபித்ததைக் குறித்துப் பெற்றோர் வருந்தினர். மாரக்கண்டேயர் அதனைக் தெரிந்து பெற்றோரைத் தேற்றி மரணத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்ளச் சிவபிரானை நோக்கித் தவஞ் செய்யச் சென்றார். அவர் செய்த தவமாவது சிவலிங்க பூசை. ஒருநாள் அவர் அப்பூசையை வழங்கும்போற் செய்துகொண்டிருந்தார். அன்று அவருடைய ஆயுள் முடிவு காலம். எமன் வந்து அவர் மேற் பாசத்தை விசினான். அவர் பயந்து சிவலிங்கப்பெருமானைத்

தம் முறுகிய பத்தி மேலீட்டால் இறுகத் தழுவிக்கொண்டார். பக்தபராதீனராகிய பரசிவப் பிரபு அச்சிவலிங்கத்திலிருந்து வெளிப் பட்டு எமனை யுதைத்துக் கொண்டு விழுத்தினார். மார்க்கண்டேய ருக்கு எமபயம் அன்றோடொழிந்தது. அவர் அப்போது சிவ பிரானே நோக்கி நிகழ்த்திய துதிகள் அநந்தம். சிவபிரான் மார்க் கண்டேயரின் பத்திக்கு மெச்சி 'அன்ப! உனக்குச் சிரஞ்சீவித்து வக்தைத்தந்தோம். இன்றுமுகல் நீ என்றும் பதினாறுவயதுடனே யிருந்து எமதுநாணந்தத்தை யருபவிப்பாயாக' என்று வரமருளி மறைந்தார். மார்க்கண்டேயரின் சிரஞ்சீவித்துவத்தால் அவர் பெற்றோர்க்கு மகிழ்ச்சி யுண்டாயிற்று. எமனும் சிவகடாக்ஷத்தால் மீண்டும் உயிர்பெற்றுத் தன்னுலகுக்குப் போனான். இக்கதை கற்புராணத்தள்ளது.

'போவாம பாதேநஜகாந காலம் கோரம்.....தஸ்மை ருக்ராய நமோ அஸ்து' (எவர் இடது பாதத்தாற்கோரமான எமனை உதைத் தாரோ அந்த வருத்திரர்க்கு நமஸ்காரம் ஆகுத) என்னும் சரபம் அக்கதைக்கு மூலவசனம்.

இனி அக்கதை பற்றிய ஆசைப சமாதானங்கள் வருமாறு:—

1. ஆ:—எமன் செத்தால் ஞானம் கரும்பு பிரகிருதி மாயை உயிர் ஆனந்தம் என்ற ஆறுபொருள்களும் அழிந்துவிடவேண்டும். அனால் அவை அழியா. ஆகலின் அவனுஞ்சாகமாட்டான். அவனைச் சிவன் கொன்றானென்ப தென்னை?

ச:—இது மொட்டந்தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிபோடுவ தாகும். அந்தப் பொருள்களுக்கும் எமனுக்கும் அப்படிப்பட்ட சம்பந்தம் எதுவுமில்லை. எல்லாத் தேவர்களுஞ் சில பல காரியங் கள் நடைபெறவே சிவபிரானால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள். அவர்கள் பிறரற்றண்டிக்கப்பட்டோ தங்களிஷ்டப்படியோ அவ்வக்காரியங் களினின்றும் இடையிடையே விலகுவதுண்டு. அவர்கட்கு நியமிக் கப்பட்ட காரியங்கள் அப்போது நடைபெறாமலும் போம். உலக மும் க்ஷணிக்வும். உலகமாவது அந்த ஆறு பொருள்களின் தொகுதியே. 'இந்தச் சந்திரன் க்ஷணிக்ந்துச் சிறிகே மிகுதியுள்ள வனாகக் காணப்படுகிறான்.....இவனுடைய க்ஷயத்தினாலேயே பிரஜைகளும் கொடிகளும் ஓஷதிகளும் பற்பல வித்துக்களும் க்ஷயத்தை யடைந்தன; அவ்வாறே மனிதர்களும் க்ஷணிக்தாரர்கள்' என்ற சல்யம் சீவதம், 'அக்னி பகவான் ஒளிந்து விட்டான்..... எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் க்ஷயமுண்டாகி விட்டது' என்ற 48 வதம் அக்தியாயங்களால் மேலுண்மை விளங்கும். அப்படியே எமனும் ஒரு சமயம் தன்னிஷ்டப்படி தன் காரியங்களினின்றும்

விலகியசெய்தி 'யமன் ஸக்ரயாகத்திற்காகப்பிரவர்த்திக்கிருக்கிறான். அதனால்தான் இந்த மனிதர்கள் இறப்பதில்லை.....அந்த வைவஸ்வதன் அந்தக் காரியத்தை முழுதும் நிறைவேற்றின பிறகு, இந்த மனிதர்களுக்கு முடிவு காலம் அவசியம் வரும்' என்று ஆதி 214வது அத்தியாயத்திற் பிரசித்தம். அந்த ஆறு பொருள்களுக்கும் அப்போது நேர்ந்த கதியே அவ்வமன் சிவபிரானொறுக்கப் பட்டுத் தன் காரியங்களினின்று விலகிய பிறகும் ஆமென்க.

எல்லாத் தேவர்களும் பாவஞ் செய்பக் கூடியவர்களே. விஷ்ணு அதிதியைக்கொன்றும், இந்திரன் அகலியையைக் கலந்தும், பிரமன் முருகக் கடவுளை அவமதித்தும் பாவஞ் செய்தனர். அவர்க்கெல்லாம் அவ்வப்போது தண்டங் கிடைத்தது. எமனும் சிவபத்தர்மேற் பாசம் வீசிப் பாவஞ் செய்தான். ஆகலின் அவனுக்குச் சிவபிரானால் மாணமாயிற்று. அப்பாவத்துக் கதுவே தண்டனையாதல் சாஸ்திரசம்மதம். எம வதத்தால் அவன் சக்ரயாகத்திற் போலப் பூபாரம் அதிகப்பட்டது. பூமிதேவி அனைச் சுமக்கலாற்றாதல்லற்பட்டாள். அவள் கணவராகிய விஷ்ணு உடனே கயிலை சென்று சிவபிரானிடம் அப்பாரத் தவிர்த்தருளப் பிரார்த்திக்கார். அச்சங்காரும் இரங்கி அவ்வமனை யெழுப்பிச் சிவபத்தர்மேற் செல்லாதேயென எச்சரித்த அவனுலகுக்கனுப்பினார். பிரமனைச் சிறை வைத்து அவன் ரௌழிலைச் சுப்பிரமணியப் பெருமான் செய்தார். அப்படியே சிவபிரானும் எமனைக் கொன்றபின் அவன் ரௌழிலைச் செய்திருப்பார். பூமிதேவியின் பாப கர்மம் அதற்குடங்கொடாமையால் அவர் அது செய்திற்றல்ல ரென்க.

2. ஆ:—சில சமயங்களில் அரசர்கள் தேவர்களை ஹிம்ஸிப்பதுண்டு. அது அவ்வரசர்களுக்குப் பெருமையாமா? அப்படியே சிவனும் எமனை ஹிம்ஸித்திருக்கலாம். அது அவனுக்குப் பெருமையாகாது.

ச:— தேவர்கள் பிழை செய்யாமலிருக்கும்போது இராக்கதர்கள் அவர்களை ஹிம்ஸிப்பார்கள். அது அவர்களுக்குப் பெருமையாகாது. ஆனால் எமன் பிழை செய்தான். சிவபிரான் அவனைக் கொன்றார். அக்கொலை அப்பிழைக்குத் தண்டனை. அதனைப் புரிந்தது சிவபிரானுக்குப் பெருமையேயாகும்.

3. ஆ:— ஒரு சமயம் சிவனுக்கும் எமனுக்குஞ் சண்டை நடந்தது. அதிற் சிவன்றலையை எமன் அறுத்தான். அதை மறைக்கப் பார்ப்பவனே எமனைச் சிவன் கொன்றானென்பான்.

ச:— 'அப்படியே பூரிஸ்வாமியானவர்.....ருக்மான யழைத்து கீர் சம்ஹாரத் தொழிலைப் பண்ணக் கடவீரென்று.....நியமிக்க,... சிவன்.....இந்தக் கொடிய வியாபாரம் அடியேனுக்கு நியமிக்க

வேண்டா மென்று.....அழுததின் பேரில்.....ஆகில் நீர் சூரியனைப் பார்க்கக் கடவீர், அவ்விடத்தில் நின்று மவைவஸ்வத மணுவென்கிற இயமன் உண்டாவான், அவனைக் கொண்டு நித்திய ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுவிக்கக் கடவீர், முடிவில் நீர் சுதாவாய் ப்ரளயகால நுச்சுரபுத்தைக் தரித்து ஸர்வசம்ஹாரம் பண்ணக் கடவீரென்று நியமித்தார்' என்பது கூடுதலாக விஜயம் அடிமுடி தேடின கட்சிக் குறிப்பிற் கண்டது. இந்நகக் குறிப்பாலும் சிவபிரான் சர்வசங்காரி யென்பதும் எமன் அன்றாட சங்காரி யென்பதும் விளங்கும். அங்ஙனமாயின், சர்வ சங்காரியின் றலையை அவற்றிற் கீழிட்ட அன்றாட சங்காரி வாங்க முடியுமா?

4. ஆ:— 'யஸ்யப்ரஹ்மசக்ஷக்ரஞ்சோ பேபவதவேதந:' என்ற வாக்கியத்தால் 'நாராயணனுக்குப் பிரஹ்மாவும், தாமசகுணத்தாலேக்ஷாத்திரத்தை வகித்த சிவனும் அன்னஸ்கானமாகிறார்கள்' என்பது தெரிகிறது. நாராயணனான சோறுபோலுண்ணப்படுகிற சிவன் எம்னைக் கொண்டு நென்பது மெய்யாகாது.

ச:— அந்த வாக்கியத்தில் 'நாராயணனுக்கு' என்பதற்கும், 'சிவனும்' என்பதற்கும் பதங்களில்லை. 'க்ஷக்ரஞ்ச' என்பதற்குச் சிவபிரானென்று பொருள்கொள்ளப்படுகிறது. அது பொருந்தாது. க்ஷாத்திரத்தை வகிப்பது க்ஷத்திரிய தருமம். ஆகலின் 'விஷ்ணுர்வைக்ஷத்திரிய:' (விஷ்ணு க்ஷத்திரியர்) என்றபடி அப்பகம் விஷ்ணுவையே குறிக்கும். சிவபிரானே தேவருட் பிராமணர். ஆகலின் பிரமனேடு விஷ்ணுவே சங்கரிக்கப்படுகிறாரென்ற பொருளை வாஸ்தவமாகும். அவ்விருவரும் ஒழியவே எஞ்சி நின்ற சிவபிரானே சங்காரியாவர். 'அந்நம்ப்ரஹ்மாரேஸா விஷ்ணுர் போக்தா சைவமஹேச்வர:' (அன்னம் பிரமன், சாரம் விஷ்ணு, புகிப்பவர் மஹேசுவர்) என்ற மந்திரத்தையும் சண்டுக் கவனித்திடுக.

'ஏக ஏவருத்ரோ நத்விதீயாயதஸ்த: | ய இமாந்லோகாரீசக ஈசரீய: ஜநரீய: ப்ரத்யய் ஜநாஸ்திஷ்டருக்ர:' (ஒருவனே உருத்திரன். இரண்டாமவனில்லை. எவன் இந்த வலகங்களை ஈசனிகளாலும் ஜனனிகளாலும் ஆளுகின்றான். ஜனங்களிடத்துப் பிரத்யக்ரபனையுள்ளான். மஹாசம்ஹாரகாலத்தில் எல்லாவற்றையுந் தன்னுள்ளொடுக்கிக்கொள்ளுகிறான். அதனாலே ஏக ருத்திரனெனப்படுகிறான்) என்பது அதர்வசிரஸ். 'யஸ்ஸர்வோ பரமகாலே ஸர்வாநாத்மந் ப்யுபஸம்ஹ்ருத்யயஸ் வாத்மா நந்தேஸு-கேமோததே ப்ரகாச தேவாஸதேவ:' (பாரந்த காலத்திலே எல்லாவற்றையும் தம்முள் உபஸம்ஹாரஞ் செய்து தமது ஆத்மாநந்த சுகத்தில் சந்தோஷித்திருப்பவர் எவரோ அவரே தேவர்) என்பது தக்ஷிணாமூர்த்தி. 'யோந்தகாலே ஸர்வலோகாந்ஹார' (அந்திய காலத்தில் ஸர்வ

லோகங்களையும் சர்ஹரிப்பவருள்), 'யோஷின்புலிங்கேந லலாடஜீஜர
ஸர்வம் ஜகத் பஸ்ம ஸாத்ஸம்கரோதி | புரட்சு ஸ்ருஷ்ட்வா புரபய
ரக்ஷதேவம் ஸ்வதக்தரம் ப்ரகடிகரோதி தன்மை ரூக்ராய நமோ
அஸ்தா |' (யாருடைய நெற்றிக் கண்ணிலிருந்துண்டான நெருப்
புப் பொறியினால் எல்லா வுலகங்களும் பஸ்மமாக்கப்படுகின்ற
னாவோ.....அந்த வுருக்திரர்க்கு நமஸ்காரம் ஆகுக) என்பன
சரபம். 'பஞ்சபரஹ்மோபஸம் ஹாரம் க்ருத்வா' (பிரான் விஷ்ணு
உருக்திரன் மகேசுவரன் சகாசிவன் என்ற ஐந்து தேவர்களையும்
ஒடுக்கிக் கொள்ளுபவன்) என்பது பஞ்சபரஹ்மம். இவையெல்லாம்
சிவபிரானே சர்வத்தையுஞ் சங்கரிக்குங் கர்த்தா வென்பதை நன்கு
காட்டும்.

5. ஆ.—'ம்ருக்புர் யஸ்யோபிஸைசம்' என்ற சுருதி சிவனை
விஷ்ணுக்கு ஊறுகாயாக்கவில்லையா?

ச.— சிவபிரானுக்கே ம்ருக்யுஞ்ஜயன் என்ற பெயருண்டு.
'கிரீசோ கிரீசொம்ருட: ம்ருக்யுஞ்ஜய:' என்றது அமரம் ம்ருக்யு-
எமணை. ஜயன் - ஜயித்தவர். அவர் சிவபிரானே. இவ்வண்மைக்கு
விரோதமாக ம்ருக்யு என்பதற்குச் சிவபிரானைப் பொருள்
கொண்டு அவரை விஷ்ணுவுண்டா ரென்றல் மடமை. அவ்வாக்கி
யத்தில் எமனே ஊறுகாய். சிவபிரானே உண்டவர்.

6. ஆ.— 'தஸ்யயேத்ராவர்ரிருபேண - தநர்ஜாமாசிநக்
ஸ்வயம் ததராத்திக் மக்ரஸ்யசிரஸத்வதேவா ஸப்ரவர்கோ பவத்
ருக்ரஸ்ய சிர்ப்ரகிதாதி' என்ற மந்திரத்தால் 'தேவர்களயாகம் செய்
தார்கள். அவ்வக்கினியினின்றும் ஒரு வில் வந்தது. அதைச்
சிவன் பெற்றுத் தேவர்களை ஹிம்சித்தான். பிறகு அவன் வில்லின்
ஒரு துணியைத் தரையில் ஊன்றி மற்றொரு துணியைத் தன் முக
வாய்க் கட்டையால் அழுத்திக்கொண்டு நின்றான். இந்நிரன் கறை
யான் வடிவெடுத்து வில் நாளைக் கக்கரித்தான். வில் நிமிர்ந்தது.
சிவன்றலை யறுத்து போயிற்று' என்பது தெரிகிறது. இப்படிப்
பட்ட சிவனுக்கு எமனைக் கொல்லுந் திறம் ஏது?

ச.— பூர்வபட்சத்தால் அம்மந்திரத்தின் யதார்த்த பாடங்
கெடுத்து ஆளப்பட்டிருக்கிறது. அதிலுள்ள ரூக்பதத்துக்குச்
சாயணியம் 'ருக்ரோ நாமா மாக்ரானுகேது காக்கி:' என்று கூறி
ஆருணகேதுகாக்கினி யெனப் பொருள் விரித்து அச்சரிசத்தை
அக்கினிமே லேற்றியிருப்பது சர்வப்பிரசித்தம். ரூக்ர பதத்துக்கு
அக்கினியென்றுஞ் சிவபிரானென்றும் பொருளுண்டு. சுருதியில்
அப்பதத்தால் வருஞ் சிறப்பை பெல்லாம் அக்கினி தலையிலும்
இழிவை பெல்லாஞ் சிவபிரான் றலையிலுஞ் சமத்திச் சிரிப்பது
பூர்வபட்சத்துக்கு வழக்கம். பொருள்கொள்முறை தெரிந்த புலவர்

சி யென்பரே யென்ற வஜ்ஜை அகற்கு ஏது? 'அந்த நீலகண்டரோ அவை அநைத்தையுள் ஓட்டி விட்டுந் நகைகத்தார் வில்லின் துணியைப் பிடித்துக்கொண்டு பிறகு தேவர்களைத் குடுக்கார். பிறகு, தேவர்களால் சொல்லப்பட்ட வாக்கானது அந்த வில்லினுடைய நாண் கயிற்றை அறுத்து.....அந்த வில்லானது விரைவாக நாண் அறுக்கப்பட்டதாகிபடா. பிறகு, தேவர்கள் வில்லையிழந்தவரான தேவ சிரேஷ்டரை யஜ்ஞக்தூடன் கூடச் சரணமடைந்தார்கள். பிரபுவும் அருள் புரிந்தார்' என்று னெளப்திகம் 18-வது அத்தியாயத்திற் சிவபிரான் வில் அறுபட்ட சரிகமொன்று கேட்கப்படுகிறது. அதில் அவர் தலைபோன கையிலில். வில் அறுபடுமுன் ஓட்டமெடுத்த யஜ்ஞயமுள் தேவர்களுள் அறுபட்டபின் அவரைச் சரணமேயடைந்தார்கள். அவரும் அவர்களுக்கு அருள் புரிந்தாரென்றே அது விளக்குகிறது.

7. ஆ:— 'கண்டுத் தெளிந்தக் கற்றார் கண்ணற் காளன்றி யாலரோ - வண்டுண் மலர்த் தொங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழநா - விண்டைச் சடைமுடி யீசனுடன் கொண்டு சாச் சிவல்லக் கொண்டங்குத் தன்னெடுக் கொண்டுடன் சென்ற துணர்த்தமே' என்ற சடகோபர் பாட்டுச் சிவன் மார்க்கண்டேயனை விஷ்ணு விடம் அழைத்துக்கொண்டு போய்ச் சிரஞ்சீவித்வத்தை வாங்கிக் கொடுத்தா னென்றிருது. ஆகையால் மார்க்கண்டேயனுக்குச் சிரஞ்சீவித்வம் கொடுத்தவர் விஷ்ணுவேயாவர். சிவனல்லன்.

ச:— தக்ஷிணாமூர்த்தி 'ப்ரஹ்மாவர்த்தே மஹாபாண்டர வடமூலே மஹாஸகராய ஸமேதா மஹர்ஷயச் செளநகரதயஸ் தேஹ ஸமித்ராணய ஸதக்வஜ்ஞ் ஞாஸவேமார்க்கண்டேயம்சிரஜீவி நமுப ஸமேத்ய பப்ரச்ச:; கேநக்வம்சிரஜீவ்யஸி கேந வானந்த மநுபவஸீதி, பரமரஹஸ்ய சிவதக்வஜ்ஞாநே நேதிஸதேஹாவாச, கிம்கத்பரஹஸ்ய சிவதக்வஜ்ஞாநம், ஸதேஹாவாசயேந தக்ஷிணாமுகச் சிவோபரோக்ஷி க்ருதோபவதி தக்பரம ரஹஸ்ய சிவதக்வஜ்ஞாநம்' (ப்ரஹ்மாவர்த்தத்தில் மஹா பாண்டர மென்னுமால் மரத்தடியில், மஹா ஸத்திர மென்கிற யாகத்தின் பொருட்டுக் கூடிய செளநகர் முதலான மஹரிஷிகள் குருசிச்ருஷார்த்தமாக ஸமித்துக் களைக்கையில் தரித்தவர்களும், தத்தவத்தை யறியவேண்டு மென்கிற விச்சையுள்ளவர்களுமாகிச் சிரஞ்சீவியான மார்க்கண்டேயரை யடைந்து பிரச்சன்ஞ் செய்தார்கள். எதனால் நீர் சிரஞ்சீவியாக விருக்கின்றீர்? எதனாலானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றீர்? என்று கேட்டவள வில் மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகிறார். அது பரமரஹஸ்ய சிவதக்வ ஞான வித்தியாலென்ற வளவில் பின்னும் அந்தப் பரமரஹஸ்ய சிவதக்வஜ்ஞானமேது வென்று பிரசினித்தவர்களுக்குத் திரும்ப வுஞ் சொல்லுகிறார். எதனால் தக்ஷிணாமுகரான சிவபெருமான் அப

ரோகூழமாகப் பவிப்பாரோ, அதுவே பரம ரஹஸ்யமான சிவதத்வ ஞானமென்றறிவீர்கள்) என்கிறது. சிவதத்வஞானமே மார்க்கண்டேயர் ஆகுச் சிரஞ்சீவித்வத்தைத் தந்தனென்பது அவ்வுபதிகத்தில் ஸ்பஷ்டம். அச்சுருதியை விரோதிக்ஞும் அச்சடகோபர் பாட்டு ஸத்துக்கள் சந்தியிற் கனம்பெறுதல் யாங்கனம்? “மஹேஸ்வரர் எதிரில் தோன்றினார். சிவனைப் பார்த்து மார்க்கண்டேய முனிவர் நமஸ்கரித்தார். பலவித ஸ்தோத்திரங்களால் துறித்தார். மஹா தேவர் அந்த மஹாமுனிவரை, ‘முனியே! உனக்கு மங்களம். வரத்தைக் கேள்? என்று சொன்னார். பரமாத்மாவான அந்தச் சிவ னால் இவ்வண்ணம் தெரிவிக்கப்பட்ட அவர் பரமேஸ்வரரைப்பார்த்து, ‘சம்புவே! ஸ்வாமி! உள்முடைய சரணானந்தத்தில் பற்றுவர்களால் எளிதில் அடையமுடியாததும் வேறிடத்துச் செல்லாததுமான பக்தியைத் தவிர வேறு வரத்தை நான் வேண்டவில்லை’ என்று சொன்னார். பகவான் முனிவரைப் பார்த்து ‘உன்னுடைய பிதா வினால் புத்திரன் உண்டாவதற்காக ஆராதிக்கப்பட்டேன். நான் உன்னால் செய்யப்பட்ட தவக்கூடால் மிகவும் மகிழ்விக்கப்பட்டேன். என்னால் நீண்ட ஆயுளானது உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டது’ என்ற கிற வாக்கியத்தைச் சொன்னார். ஈசுவரர் இவ்வண்ணம் சொல்லி விட்டு அவ்விடத்திலேயே மறைந்தார்” என்ற வனம் 130வது அக்தியாயத்தையேனும் அவ்வாழ்வார் பாராமற் போய்விட்டார்.

8. ஆ:— மார்க்கண்டேயனுக்குச் சிரஞ்சீவித்வத்தைக் கொடுத்ததற்குறிசிவன் பரமாயின், பவி வியாஸர் ஹநுமான் விபீஷணர் கிருபர் பரசுராமர் அச்வத்தாமா இவர்களுக்கு அனைக்கொடுத் தவர்களும் பரமேயாவர்.

ச:— சிவபிரானொருவரே யார்க்குஞ் சிரஞ்சீவித்வத்தைக் கொடுக்கவல்லாரென்பது அத்தகஷிண மூர்த்தியால் தேற்றம். ஆங் நனமாகப் பவி முதலியவர்களுக்கும் அப்பிரான் அல்லது ஆவரூர் பெற்ற எனையோரே அனைக் கொடுத்திருக்க வேண்டு மென்பதிற றடையென்ன? அன்றியும் அப்பவி முதலியோருஞ் சைவரே யாவர். ஒரு எலி சிவாலயத்தில் விளக்கைத் தூண்டி மறுபிறவியிற் சிவானுக்கிரகத்தாற் பவியாயிற்று. வியாஸர் தாமியற்றிய பதி னெட்டுப் புராணங்களுள் பத்துப்புராணங்களாற் சிவபாரம்பயக் கூறி வாழ்ந்தார். ஹநுமானைச் சிவாமிச மென்று பூர்வபட்சமே சொல் லும். விட்டுணு சிவபிரானைப் பார்த்து ‘வென்றிகொளரக்கர்க் கெல்லாம் மெய்ப் பொருளாயும் வாழ்கி’ என்றனாராம். கூரேச விஜயக் கூற்று அது. அந்த முறையிற் பார்த்தாலும் விபீஷண னைய அரக்கனுக்கு மெய்ப் பொருள் சிவாபிரானேயாவர். ‘கிரு பர்.....ருத்ரர்களுடைய கூட்டத்திலிருந்து உண்டானவர்’ என றது ஆதி பீலவது அக்தியாயம். ‘அந்தப் பரசுராமர்மஹா

தேவரை ஸந்தோஷப்படுத்தி அவரிடமிருந்து.....கோடாலியை... வரமாக அடைந்தார்' என்றது சாந்தி 48வது அத்தியாயம். 'அச் வக்தாமாவை ருக்ரரிடமிருந்துண்டானவராகவும் தெரிந்துகொள்' என்றது ஆச்ரமவாஸிகம் 33வது அத்தியாயம். மேலும் அவர்களை நோக்கி இன்னும் எமன் வந்தபாடில்லே. வந்தால் அவன் சாவானு அவர்கள் தான் சாவார்களா என்பது சந்தேகம். துரோணம் 70வது அத்தியாயத்திலுள்ள 'ஜமகத்தியின் குமாரருமான பரகராமரும் திருப்தியடைபாமலே உயிரையிழக்கப்போகிறார்', 'அந்த ஜமகக் நியரே மரிக்கப்போகிறார்', 74வது அத்தியாயத்திலுள்ள 'துரோணர், 'அப்பா!.....நானும் என் புத்திரனும் சாச்வதர்களல்லோ மென்று நினை; நாங்களெல்லோரும்.....காலனால் வரிசையாக அடிக்கப்பட்டு.....பரலோகம் போகப் போகிறோம்.....' என்று சொன்னார்', ஸௌப்திகம் 16வது அத்தியாயத்திலுள்ள 'வாஸு தேவர்.....க்ரௌணியைப் பார்த்து.....நீர்.....மூவாயிரம் வருஷ காலம் இந்தப் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கப் போகிறீர்'.....என்றார்' என் பனவாழிய வாக்கியங்களால் அவர்களின் சிரஞ்சீவித்வங்களை உப சாரமே யென விடுக்க, மார்க்கண்டேயர் விஷயத்திலோ எமன் வதமானபடியால் அவர் சிரஞ்சீவித்வமே உண்மை. நிற்க, இங்கு எடுத்தக்கொண்ட காரணம் காலன் உகையுண்டது மாத்திரம். பூர்வபட்சர் அராய்சியமாகச் சிரஞ்சீவித்வவிஷயத்தைக் கொண்டு வந்து ஆசேஷத்தைக் கிளப்பியது.

9. ஆ:— எமன் விஷ்ணு பத்தர்களை மாத்திரம் தூரத்திற் கண்டதுமே வணங்கி நிற்பான். சிவனுக்குப் பயந்து சிவனடியா ளுகிய மார்க்கண்டேயனை அவ்வெமன் விடவுஞ் செய்வானு?

ச:— 'சரணமாகுந் தன தாளடைந்தார்க்கெலாம்—மரணமா ளால் வைகுந்தங் கொடுக்கும்பிரான்' என்பது திருவாய்மொழி. இவ் வடிகள் விஷ்ணு பத்தர்களெல்லாம் சாகிறவர்களே யென்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. மரணத்தைக் கொடுக்கும் எமன் மரணத்தையடையும் விஷ்ணு பத்தர்களை வணங்குவானென்பது விருகா கோஷம். எத்தனை அர்த்த விசேஷங்களைக் கற்பித்தாலும் மரண சப்தத்தின் அமங்கலத்துவம் மறையாமையை யறிக.

9. தைதேயா வாஸபூததீபுர விதளநாத்

அவுணர் முப்புர மழியவில் வாங்கலின்.

பொருள்:— அசுரர்களின் மூன்று கோட்டைகளும் நாச மாகும்படி வில்லை வளைத்தலானும் என்பது.

தாரகாஷ்டன் கமலாஷ்டன் வித்யன்மாஸியென்று மூன்றாசுரரிருந்தனர். சிவா நுக்கிரகத்தால் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒருகோட்டையிருந்தது. அவை பொன் வெள்ளி இரும்பாலாகியவை. ஆகாயத்திற் பறந்து செல்லுமியல்பு அவற்றிற் குண்டு, அவ்வசரர்கள் கோட்டைவாசிகளோடு நினைத்த விடங்களுக்குப் பறந்துசென்று தேவர் மனிதர் முதலியவர்களைப் பலவாறு துன்புறுத்தி வந்தனர். ஆகலின் அவர்கள் சிவபிரானிடம் முறையிட்டார்கள். சிவபிரான் பூமியை ரதமும், சூரிய சந்திரர்களைச் சக்கரங்களும், வேதங்களைக் குதிரைகளும், பிரமனைச் சாரதியும், பேருவை வில்லும், வாசுகியை நாணும், விஷ்ணுவை அம்பும், பிறரைப்பிறவும், ஆக்கிரதிகராயிருந்து கொண்டு அம்முப்புத்தர்களோடு யுத்தஞ்செய்யச் சென்றனர். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருருவியான அத்தனை தேவர்களும் சிவபிரானுக்குத் திரிபுரத்தை வெல்லுஞ்சாமர்த்தியம் தங்களாற்றான் வந்துளதென்று செருக்கினார்கள். அவ்வகந்தையைக்கண்டு அவர் சிறிதே சிரித்தார். தீப்பொறியொன்று அச்சிரிப்பினின்றும் புறப்பட்டு அத்திரிபுரங்களிலும் போய் விழுந்தது. உடனே அவை சாம்பராயின. ஸாதுக்கள் சேஷமடைந்தார்கள். இக்கதை காஞ்சிப் புராணத்திலுள்ளது. சிவபிரான் அம்பைப் பிரயோகித்தா ரென்றுஞ் சில புராணங்கள் சொல்லும்.

‘யோலீலயைவத்திரிபுரம் ததாஹ விஷ்ணும் ஸல்யம் ஸோமராக்நிப்ச பாணம்.....தல்மை ருக்ராய நமோ அஸ்து’ (எவர் லீலாமாக்திரத்திலே ஸோமனை நடுச்சல்யமாகவும் அக்தியையடியாகவும் விஷ்ணுவை துனிப்பாணமாகவுங்கொண்டு திரிபுர தகனஞ் செய்தாரோ அந்த வருத்திரர்க்கு நமஸ்காரம் ஆகுத) என்னுஞ் சாபமுர், ‘தேஷாமஸூராணம் திஸ்ர: ஆஸந்யன் பய்யவமா அகரஜகரக ஹரிணீகா தேவா ஜேதம் நாசகநுவந்தா: | தஇஷும் ஸம்ஸ்தூர்வதாக் நமநீகம் ஸோமம் சல்யம் விஷ்ணும சேஜநதே ப்ருவநக இமாமலிஷ்யதீதி ருக்ர இத்ய ப்ருவந் | தாம் ருக்ரோ வாஸ்ருஜத்ஸதிஸ்ர: புரோபித்வைப்யோ லோகேப்யோ ஸூரநப்ராணுதக |’ (அடியிலே இருப்புக்கோட்டையும் அதன்மேல் வெள்ளிக்கோட்டையும் அதன்மேல் சுவர்ணக்கோட்டையுமாக அந்த அசுரர்களுக்கு முப்புரங்களிருந்தன. அந்தத் தேவர்கள் அசுரர்களைச் சயிக்கச் சக்தியிலராய், அவர்கள் அக்னியைப் பாணத்தின் அடிக்காப்பாகவும், சந்திரனை நடுப்பாகமாகவும், விஷ்ணுவை துனியாகவுங்கொண்டு ஒரு பாணத்தை யமைத்து அதனைப் பிரயோகிக்க எவர்வல்லா ரென்று ஆலோசித்துப் பின்னர் உருத்திரரோயென்று நிச்சயித்தார்கள்; நிச்சயித்தவாறே அந்தப் பாணத்தைப் பசுபதியாகிய அந்த உருத்திரர் செலுத்தி அந்த முப்புரங்களையும்

தகர்த்த அவ்வுலகங்களிலிருந்து அவர்களை ஒழித்துவிட்டார்) என்ற எஜுர்வேதமும் அக்கதைக்கு மூலவசனங்கள்.

இனி, அக்கதைபற்றிய ஆசேஷப சமாதானங்கள் வருமாறு:-

1. ஆ:— திரிபுரத்தர்களைக் கொல்லுந்திறம் சிவனுக்கில்லை. மற்றைக் தேவர்களில் ஒவ்வொருவரும் தம்தேஜஸிற் பாதியை அவனுக்குக் கொடுக்கனர். அவன் அத்தேஜஸுகளைப் பெற்றுப் பலத்தால் அதிகரிக்கவனான பிறகே திரிபுரத்தர்களைக் கொன்றான். அதற்குக் கூலியாக அவனுக்குத் தேவர்களாற் கொடுக்கப்பட்டது பசுபதி நாமம்.

ச:— ‘பாசபத்தஸ்தகாஜீவ: பாசமுத்த: ஸதாசிவ:’ (பாசபத்தி ஜீவர்கள். பாசமில்லாதவர் சதாசிவன்) என்றது ஸ்கந்தம். ‘தத்வம் | பசுபதிரஹம்காரா விஷ்ட: ஸம்ஸாரீஜீவ: ஸவ பச: | ஸர்வஜ்ஞ: பஞ்சக்ருத்ய ஸம்பந்ந: ஸர்வேச்வர ஈச: பசுபதி: |’ (தத்வம் பசுபதி. அகம்காரத்தோடு கூடிய ஸம்ஸாரி ஜீவன். அந்த ஜீவனே பசு, ஸர்வஜ்ஞரும் பஞ்சக்ருத்ய சம்பந்நரும் ஸர்வேசவாரும் ஈசருமானவர் பசுபதி), ‘யதாத்ருணாசினோ விவேகஹீநா: பர்ப்ரேஷ்யா: க்ருஷ்யாதி கர்மஸூதியுக்கா: ஸகலதுக்கனஹா: ஸ்வஸ்வாமிபத்ய மாநாகவாதய: பசவ: | யதாதத்ஸ்வாரிந இவஸர்வஜ்ஞ ஈச: பசுபதி: |’ (புல்லீப் புகிப்பனவுர் விவேகவீன முடையனவும் பிறறை க்ருஷ்யாதி கருமங்களில் ஏவப்படுவனவும் துக்க முடையனவும் எஜமானைற் கட்டப்படுவனமாயுள்ளன பசுக்கள். அன்னணமே பாசபத்த ஜீவர்களாகிய பசுக்களும் முற்றுணர்விற்கும் ஈசசுத்தத்திற்கும் உரிய பசுபதியும்), ‘ஜீவா: பசவ உக்கா: | தத்பதித்வாத் பசுபதி: |’ (‘ஜீவர்கள் பசுக்களாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள். அவைகளின் பதியாகலிற் சிவன் பசுபதி என்றது ஜாபால். ஸர்வே தேவா: பசுதாமவாபு: ஸ்வயம் தஸ்மாத் பசுபதிர் பபூவ | தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்தா | |’ (எல்லாத் தேவர்களுட் பசுத் தன்மையை யடைந்தார்கள். ஆகையால் அவன் அவர்களுக்குப் பசுபதியானான். அந்த வுருத்திரற்கு நமஸ்காரம் ஆகுத), ‘விஷ்ணவாதிசாந் ஸ்ராத்’ (விஷ்ணு முதலிய சாரர்கள்) என்றது சரபம். ‘ருத்ரம் பசுநாம்ச பதிம்தகா’ (ருத்ரையும் பசுக்களுக்குப் பதியாயும்) என்றது நாதபிந்து. ‘ஜீவ இதிச ப்ரஹம விஷ்ணவீசானேந்த்ராதீநாம் நாமரூபத்வாராஸ்தாலோஹமிதி மித்யாத்யாஸ வசாஜ் ஜீவ:’ (ஈசவானே பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரன் இத்திரன் முதலிய நாமரூபவாயிலாகத் தூலமாயிருக்கிறே நென்ற அத்தியாஸத்தால் ஜீவனுகின்றனன்) என்றது நிராலம்பம். ‘பசுபாச விமோசக: | பசவச்சாநவாந்தம்’ (பசுக்களின் பாசத்தை விடுவிப்பவர். பசுக்களாவார் மனிதருள்பட என்றது பஸ்மஜபாலம்.

‘ஸ்வத: சிவ: பசுபதி:’ (சுபமாகவேசிவன்பசுபதி), ‘ஸ்வயம்பசுபதி:’ (சுயமே பசுபதி) என்றது பாசபத ப்ரஹ்மம். ‘ய ஈசேஸ்யத்ஸி பதச: சதுஷ்பத:’ (எவர் இருகாலும் நாக்ரகாலமுடைய பசுக்களை ஆளுகின்றாரே) என்றதரிக். எஷாம்சே பசுபதி: ப்ருநாஞ்சதுஷ்பதகாமுத சத்விபதாம்’ (நாக்ரகாலும் இருகாலமுடைய பசுக்களைப் பசுபதியானவர் ஆளுகிறார்) என்றது யஜூர். ‘உமாபதயே பசுபதயே நமோநம:’ (உமாபதியார்க்குப் பசுபதியார்க்கு நமஸ்காரம்) என்றது கைத்திரீய ஆரணியகம். இக்களை சுருதி வசனங்களாலும் ஆக்மாக்கள் பாசபந்தமுடையன வென்பதும் அதனால் அவைகள் பசுக்களெனப்படு மென்பதும் அத்தகைய பசுக்களாவார் பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரன் இந் சிரன் முகலிய எல்லாத் தேவர்களும் மனிதர்களும் மற்றை இருகால் நாக்ரக ப்ரணிகளும் யென்பதும் அப்பாசத்தை நீக்கி அவைகளுக்கு உபகரிப்பவனே பசுபதி யென்பதும் அப்பிரானுக்கு அப்பசுபதி நாமம் பிறர்கொடுத்து வாராமல் ஸ்வயமேயுள்ள தென்பதும் அப்பெயரை அநாதி தொட்டே வகிக்கும் அவ்வுமாபதியையே எல்லாரும் நமஸ்கரிக்க வேண்டு மென்பதும் பிறவும் வெட்டவெளி. அவ்வுண்மைக்கு மாறாகச் சிவபிரானுக்குப் பசுபதிப் பெயர் திரிபுரசம்மாரகாலமாகிய இடையில் தேவர்கள் கொடுக்க வந்ததெனல் பாஷண்டம். ஆனால் பூர்வபட்சத்துக்குப் பிரமாணம்போல் சிற்பது. ‘மஹாபுரம் ஜபத் தீதித இஷ்டம் ஸமஸ்சூர்வதாக்கிமீகம் ஸோமம் சல்யம் விஷ்ணும் தேஜஸம் தே ப்ருவக் கமாமஸிஷ்ய தீதிருக்க இத்த்யப்ருவக்ருக்ரோ வை க்ருரஸ் ஸோஸ் யத்ஸிஸிஸோ ப்ரவீத்வரம் வ்ருணு அஹமேவ ப்ருநாமதிபதி ரஸாதீதிதஸ்தாக்ருக்ர: ப்ருநாமதிபதிஸ்தாம்ருத் ரோவாஸ்ருஜதிஸ்ர: புரோபிச்சைவ்யோ ஸோகேப்யோ ஸூராத் ப்ராணுதத’ (இரும்பு வெள்ளி பொன்னாலய பட்டணங்கள் மூன்று அசுர்களுக்கரியனவாய் இருந்தன. தேவர்கள் அவர்களை யுத்தத்திலே வெல்ல இயலாதவர்களாய்; அவர்கள் அரணை நாக்ர ப்ரத்தும் சூழ்ந்து தடுத்து வெல்ல விரும்பினார்கள். அறியவேண்டியதையறியும் பிராமணர் முசலியோரும், அதனை யறியாத பிறருமாம் இவர்கள் யுத்தத்திலே வெல்ல இயலாத மஹாபுரத்தைச் சூழ்ந்து தடுத்தால் செயற்க வன்மையுடையராவென்று பெரியோர் சொல்கின்றார். பின்னர்க் தேவர்கள் அக்கனியை அடிக் காஷ்டமாகவும் சோமனை நடுச்சல்யமாகவும் விஷ்ணுவை நுனியாகவும் அமைத்த ஓர் பாணத்தை நிருமித்து, யார் இதைப் பிரயோகிப்பார் என்று யோசித்து, உருத்திரரே அது செய்யவல்லவென்று நிச்சயித்தார்கள். ‘நானே பசுக்களுக்குப் பதியாகின்றேன்’ என்னும் வாய் எய்தப் பெற்றேன் என்றார் உருத்திரர். அங்ஙனம் பசுபதியாகிய உருத்திரர் அந்தப் பாணத்தைப் பிரயோகித்து, மூப் புரங்ளையும் தகர்த்து, அவ்வசுர்களை யெல்லாம் இவ்வுலகங்களி

லிராது கொலையத் தகித்துவிட்டார்) என்ற எஜுரினுள்ள 'வரம்
வ்ருணை' (வரம் பெற்றேன்) என்பது மாத்திரம். பசுபதிப் பெய
ரைத் தேவர்கள் கொடுக்கே சிவபிரான் பெற்றாரென்பது அதிற்
ரெணிக்துவிடுமா வென்பதே இங்கு ஆராயவேண்டுவது. "ஈசுவார்,
'நீங்களெல்லோரும் என்னுடைய தேஜஸ் பலம் இவைகளுடைய
ஒரு பாதியினாலே பகைவர்களை நாசஞ் செய்யுங்கள்' என்று நியமித்
தார். தேவர்கள், 'ஸுரேச்வரே! தேவரீருடையதேஜஸின் பாதிப்
பாகத்தைத் தரிப்பதற்கு நாங்கள் சக்தியற்றவர்களா யிருக்கி
றோம்.....' என்று பிரார்த்திக்கார்கள்.....ஈசுவார், 'என்னுடைய
தேஜஸைத் தரிப்பதற்கு நீங்கள் சக்தியற்றவர்களா யிருப்பீர்களே
யாகில், நானே உங்களுடைய தேஜஸிற் பாதியோடு கூடியவனாக
இந்தச் சக்தாருக்களைக் கொல்வேன்.....எல்லாத் தேவர்களும்
தனித் தனியாகப் பலத்தில் பப்பாதி எனக்குக் கொடுங்கள். துண்
பத்தையடைவிக்கப்பட்டவர்களான எல்லாப் பிராணிகளும் எனக்
குப் பசுவாயிருக்கும் தன்மையை ஏற்படுத்திக்கொள்ளட்டும்.
தேவர்களே! பசுக்களுக்குப் பதியாயிருக்குத் தன்மையானது இப்
பொழுது எனக்கு உண்டாகுக.....' என்று கூறினார்..... ஈசுவர
ருடைய இவ்வந்தமான வார்த்தையைக் கேட்டுத் தேவர்களெல்லோ
ரும் பசுத் தன்மையைப் பற்றி ஸத்தேகங் கொண்டவர்களாக விய
சனா மடைந்தார்கள். அவர்களுடைய மனோபாவத்தைத் தேவரான
ருத்திரர் அறிந்த அவர்களைக் குறித்து.....'தேவச் சேஷ்டர்களே!
உங்களுக்கு இந்தப் பசுத்தன்மை விஷயத்தில் பயம் வேண்டாம்.
பசுத்தன்மைக்கு விமோசனத்தைக் கேளுங்கள். அதனைச் செய்ய
வேண்டும். உங்களுள் எவன், பசுபதியான என் விஷயமான விர
தத்தை அதுஷ்டி க்கிரூனே அவன் பசுத்தன்மையினின்று விடுபடு
வான்.....இன்னும் மற்ற எவர்கள் இந்த விரதத்தை அனுஷ்டிப்
பார்க்கிறார் அவர்களும் விடுபடுவார்கள்.....' என்று கூறினார்.
தேவதேவர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரும் பிரபுவும் தலைவருமான
அந்தச் சங்குரைப் பார்த்துத் தேவர்கள், 'அவ்வாறே ஆகட்டும்'
என்று சொல்லிவிட்டு எங்களுடைய தேஜஸைச் சேர்ந்த இந்த
அர்த்தாம்சத்தையும் தேவரீர் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டு மென்று
விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.....சங்குர் 'அவ்வாறே ஆகட்டும்'
என்று மறுமொழி கூறினார். பிறகு, தேவர்களனைவர்களும்
மஹாத்மாவான பசுபதியின்பொருட்டுத் தேஜஸினுடையபாதியைக்
கொடுத்தார்கள். எல்லாத் தேவர்களுடைய தேஜஸினுடைய பாதி
யையும் பெற்றுக்கொண்டு தேஜஸினாலே அதிகரித்தவராகி மீண்டும்
அதிக பலசாலியானார். அதுமுதல் அவர் தேவர்களுள் தேவதேவ
ரானார்; அப்பொழுது, பசுஸ்வரூபிகளான எல்லாப் பிராணிகளுக்
கும் பதியுமானார்; பசுக்களாயிருக்கிற எல்லாப் பிராணிகளுக்கும்
பதியாயிருக்கலால் பசுபதி பென்று.....சொல்லப்படுகிறார்....."

என்பது கர்ணம் 25-வது அத்தியாயம். இப்பகுதியை 'வரம் வ்ருணை' என்ற சுருதிக்கு உபப் பிரமாணமாகக் கொள்ளலாம். 'மூவருமுப்பத்து மூவரு மற்றொழிந்த தேவருங் காணைச் சிவபெருமான்' என்ற மணிவாசகப்படி திரிமூர்த்திகளும் முப்பத்துமூக் கோடியரும் ஏனையரு மெனத் தேவர்களின் சங்கியை முப்பத்து மூன்று கோடிக்கும் மேலாகிறது. ஏனையராவார் மஹேஸ்வர ஸகா சிவாதிகள். இந்த ஏனையரும் திரிமூர்த்திகளுள்ளொருவராய வருத்திரரும் இங்கு நீக்கப்பட்டனர். திரிபுரத்தர்களாற் சங்கட பெய்தியவர் மற்றை முப்பத்து மூன்று கோடியே யிரண்டுபேர்தான். இவர்களை மாத்திரம் தேவரெனத் தொகுப்பதுஞ் சுருதிக்குண்டு. 'விஷ்ணுவாதிகாந் ஸூராத்' (விஷ்ணு முதலியசூரர்கள்) என்றது சரபம். 'விஷ்ணு வாதிஸூராராஜஸ்யம்' (விஷ்ணு வாதிசூரர்களுக்கு மேலான) என்றது தேஜோபிந்து. சிவபிரான் ஒருவரே. அத்தனை கோடிப்பேரும் அவ்வொருவரின் தேஜஸிற் பாதியைத் தானும் தாங்க வலியற்றார். அதனை அவர்களுக்கு உணர்த்திய பிறகே அத்தனை கோடிபேரின் தேஜஸின் பாதியை அவ்வொருவரே தாங்கினார். சிவ தேஜஸைத் தாங்கமுடியாமையாலும் தங்கள் தேஜஸைச் சமர்பித்துவிட்டமையாலும் தேவர்கள் பசுக்களாலர்கள். தம் தேஜஸை யிழவாமையாலும் தேவர்களின் தேஜஸைத் தாம் அங்கீகரிக்கமையாலும் சிவபிரான் பசுபதியாலார். இசனல் தேவர்களுக்கப் பசுத்துவமும் சிவபிரானுக்குப் பசுபதித்துவமும் ஸஹஜமாயின. பெரும் பான்மையோராலுஞ் சசிக்க முடியாத தேஜஸையுடைய ஒருவருக்கு அப்பெரும்பாலோரின் தேஜஸும் வந்து பலமகிகரித்த தென்பது வெறும் உபசாரமன்றி யாதாம்? இன்னும் தேவர்கள் தங்களுக்கப் பசுத்துவம் சம்பலித்ததைக் குறித்துக் கவன்றதும் அதற்குப் பரிகாரம் பாசுபதவிரதா துஷ்டானமே யானதும் அதிற் பிரசித்தம். மேலும் அதிற்கண்ட சிவவசனமனைத்துக் கர்பீர நடையிலும் தேவவசன மனைத்தும் தாஸ நடையிலு மிருக்கின்றன. ஆகவே இத்தனையும் அவ்வுபப் பிரம்மணத்திற் கொள்ளக் கிடப்பதால் 'வரம் வ்ருணை' என்ற சுருதிக்குப் 'பின்வருமாறு பொருள்கோடலே ஆமைவுடைத்து. பசுக்கள் பாசுபத்தர்களாகையால் அவர்கள் தங்களுக்குப் பதியாகிய சிவனை மறந்து தற்போதத்தால் தங்களையே பதிகளென வகங்கரித்துச் சிவகூஷாகூஷ்யடைதல் அநுபவசித்தம்.....இவர்களுக்கு இவ்வகந்தை அடிக்கடி பாசிடீபால் வந்து மூடுவது ஸஹஜம். அவ்வப்போது இவர்களைச் சிவசிப்பதும், இரகசிப்பதும் சிவனாது அருளியற்கை. இது நிற்க. திரிபுரர்களால் தேவர்கள் பெருந் துன்பமடைந்து சிவனை அடைக்கலம் புகுந்து எங்களை ரகசித்தவேண்டுமென்று இரத்தாரர்கள். அதனைக் கேட்டு சிவபிரான் திருவுள்ள மிரங்கி உங்களை நீங்கள் பதி என்று கொண்டிருப்பதை எமக்கு

அர்ப்பணம் பண்ணிவிடுவீர்களானால், நாம் திரிபுர ஸம்ஹாரம் பண்ணி உங்களை ரக்ஷிக்கின்றோம் என்று கூறினர். அந்தாவது நீவிர் பசுக்களென்பதை மறந்து நும்மையே பதிகளெனத் தனித் தனி மயங்கியிருக்கின்றீர்களாகையால், அந்தத் தீயவெண்ணத்தை மாற்றி விடுங்கள் என்பதாம். அப்படி அவர்கள் செய்வதனால் அவர்களது சொந்தமாகிய பசுத்வத்தைத் தெளிந்து சிவனானது சொந்தமாகிய பதித்வத்தை அவருக்கு அளித்தவராகத் தட்டில்லை. இவ்வண்மை தேர்த்தவர்கள் சிவனார் கேட்டவரமினைத் தென்று அறியாமற் போகார். சிவபெருமான் இதமாகப் பேசித் தேவர்களைக் குணப்படுத்தினமையால், வரத்தைக் கோரினர் என்று படிக்கப்பட்டது. ஒரு பிதா கனது பிள்ளையைப் பார்த்து நான் உனது பிதா என்னும் வரத்தை எனக்குக் கொடு என்று கோரியதாக நாம் ஓப்புலோம். இதற்குப் பொருளென்னை? என்னிடத்தில் பிதா என்ற நிறமரியாதையும் அச்சமுமின்றி இதுகாறும் நீ கெட்டலைந்தது போல் இனியுக் கொடாமல் பிதா என்னும் உரிமையை என்னிடம் பாராட்டி எனது கட்டளையினின்று சுகிக்கக்கடவாய் என்று இதங் கூறினதாகவேயன்றே முடியும்? இதனால் பிதாவுக்கு கௌரவங் குறைந்துவிடுமா? பிள்ளை சேஷமப்படுவதேயன்றே பிதாவுக்கு முக்கியம். இப்படியே பசுபதியாகிய சிவன் பசுக்களை இதரூபத்தால் தமது வசப்படுத்திக் கொண்டாரென வறிக. பசுக்கள் தமது அகங்காரவடிவமாகிய ஸ்வதந்திர மொழிந்து தாம் பரதந்திரர்களென்று அங்கீகரித்துக்கொண்டமையே அவர்கள் பசுபதித்தவம் ஆகிய வரத்தைச் சிவனருக்களித்ததாம். எனவே, சிவனை சுதந்திரானத் தெளிந்து அவருக்கு யாவரு மொரே காலத்தில் ஊழியர்களாக நின்று அடங்கினமையே முடிவாயிற்று. பசுவை நோக்கப் பாசத்துக்கு இயக்கமின்மையும், பதியை நோக்கப் பாசத்துக்கும் பசுவுக்கும் இயக்கமின்மையும் வித்தமாகையால், சிவசந்தியில்விஷ்ணுவாகி சேதநங்களும், பூய்யாகி அசேதநங்களும் இயங்கப்பெற்று முறையே பசுவும் பாசமுமாக வெளிப்பட்டன. சிவன் அவற்றை இயக்குந் தலைவராகப் பசுபதி என வெளிப்பட்டனர். நமதன்பர் பிரஸ்தாபித்த திரிபுர ஸம்ஹாரப் பிரஸங்கத்தாற் போதரு முண்மையை ஈண்டு யாம் பிரகாசப்படுத்திவிட்டோம் என்பது. இம்மேற்கோள் 'இராமதத்வ தீபிகையினது ஆபாச விளக்கம்' என்ற கிரந்தத்திலுள்ளது. 'சிவனை மறந்தவழி நானெனப்படு பசுத்துவத்தை யும் எனதெனப்படு உடல் பொருள்களையுஞ் சீடனிடமிருந்து ஞானசாரியர் வாங்கிக் கோடல் போலத் தங்களைப் பதியென வெண்ணிக் கலாய்த்துத் திரியும் அந்தத் தேவர்கண்மீது வைத்த பெருங் கருணையாற்றினே சிவபிரானார் நுங்களை நீங்கள்பதியெனக் கொண்டிருத்தலை எமக்கு அர்ப்பணஞ்செய்து விடுமின் என்றார்.... பசுக்களாகிய நீங்கள் அவ்விதஞ் செய்வீர்களாயின் திரிபுர சம்மார

மும் இரகஷிப்புங் கிடைக்கும்' என்பது அச்சுருதிக்கு 'நாலாயிரப்பிர பந்த விசாரம்' என்ற நூல் 7-வது அத்தியாயத்திற் கண்ட விடயக் கிணையாம்.

2. ஆ:— திரிபுரத்தவரிடம் சித்தராமம் என்றொரு கிணற்றூந் தது. அதன் நீர் மாண்டவர்க்கு மீண்டும் உயிர்கொடுக்கும். சிவன் யுத்தத்திற் கொன்ற அசுரர்கள் அக்கிணற்றிற் றள்ளப்பட்டார்கள். அப்பிரேதங்க ளெல்லாம் உயிர் பெற்று அசுரவீரர்களாகி யுத்தத் திற்குக் திரும்பிவிட்டன. ஆகவே, சிவன் அலுத்து விஷ்ணுவைப் பிரார்த்தித்தான். விஷ்ணு உபகரித்தார்.

ச:— “ப்ரம்மதேவரைப் பார்த்து; ஹரியானவன் (தாரகாசுத்ருமாரன்), ‘சஸ்திரங்களால் கொல்லப்பட்டு எந்தக் குளத்தில் விழு பவர்கள் மறுபடியும் அதிக பலசாலிகளாகத் தோன்றுவார்களோ அந்தக் குளமானது எங்களுடைய பட்டணத்தில் உண்டாகவேண்டும்’ என்று வேண்டினான்.....அந்த ஹரியானவன் வரத்தைப் பெற்று அவ்விடத்தில் மரித்தவர்களைப் பிழைக்கச் செய்யும் ‘ம்ருக ஸஞ்சீவினி’ என்கிற அவ்விதமான குளத்தை உண்டுபண்ணினான்” என்ற கர்ணம் 24-வது அத்தியாயம் அது கிணற்றன்று குள மென்றும் அதன்பெயர் சித்தராமமன்று ம்ருகஸஞ்சீவினி யென்றும் தெரிவிக்கின்றது. “பிறகு, அவர்கள்.....சுதர் முகரை வணங்கி.....‘இந்த மூன்று பட்டணங்களும் ஐக்கியமடையப் போகின்றன. ஒன்று சேர்ந்த இந்த மூன்று பட்டணங்களையும் அப்பொழுது பெருமை பொருந்திய தேவச்சேஷ்டனை எவன் ஒரே பாணத்தினால் நாசம் செய்வதோ அவனே எங்களுக்கு ம்ருக யுவராசுக்’ என்று வேண்டினார்கள்..... பூநீ பிரம்மதேவர், ‘அவ்வாறேஆசுக்’ என்று.... சொல்லிவிட்டு.....எகினார்”, “பூநீபிரம்ம தேவர் தேவர்களைப் பார்த்து, ‘தேவர்களே!.....அந்தத் தூக்கங்கள் ஒரே பாணத்தினால் பிளக்கத் தக்கவைகள். வேறு விதத்தா லில்லை. அந்தப் பட்டணங்களை முக்கண்ணிரை பாணத்தால் நன்றாகப் பிளப்பதற்குக் திறமையுள்ளவர்.....’ என்று கூறினார்” என்பன கர்ணம் 24-வது அத்தியாயம். ‘மஹேஸ்வரர்.....அந்தக் திரிபுரத்தை ஒரே பாணத்தினால் நாசஞ் செய்தார்’ என்பது அப் பர்வம் 27-வது அத்தியாயம். ‘அந்த அஸுரர்கள்.....பரமேஸ்வர ரால்.....ஒரே பாணத்தினாலே.....தள்ளப்பட்டார்கள்’ என்பது சாந்தி 300 வது அத்தியாயம். சிவபிரான் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அம்புகளைப் பிரயோகித்தாலன்றிச் சிலவசூரர்கள் சாதலும் அக் கிணற்றூற் பிழைத்தலும் இல்லை. சிவபிரான் இரண்டம்பு பிரயோ கித்து விட்டாரானால் அப்பால் எத்தனைகோடி அம்புகளைப் பிரயோ கித்தாலும் அப்பட்டணங்கள் அழியா. அசுரர்கள் பெற்றவரம் அது. திரிபுராரி யென்ற பெயரும் சிவபிராற்குச் செல்லாது. ஆக லின் அவர் பிரயோகித்தது ஒரே அம்பு. அதனாலே அம்முப்புரங்

களும் பாழாயின. ஆங்கனமாகச் சிவசரர்கள் மாண்டதற்கும் சிச்சுரலக்கினறு அவர்களை யெழுப்பியதற்கும் அந்தப் பிரமாணங்களில் இடமெங்கே?

3. ஆ:— விஷ்ணுவைக் குறித்துச் சிவன் தன் சடையை யரிந்து நெருப்பிலிட்டுத் தவம் புரிந்தான். அகன்மேல் விஷ்ணு வெளிப்பட்டு அவனுக்கு ரதக்கைச் சமைத்துக் கொடுக்கார்.

ச:— பூர்வ பட்சம் ஒரு சமயம் சிவபிரானின் லிங்க மறுத்த தென்றது; அடுத்த சமயம் மூக்கறுத்ததென்றது; பின்னொரு சமயம் தலையறுத்ததென்றது; இப்போது சடையறுத்ததென்றது. ‘அந்த ஹார்.....பூயியை ரதமாகவும்.....சந்திர சூரியர் களைச் சக்கரங்களாகவும்.....விஷ்ணுவைப் பாணமாகவும்..... செய்து கொண்டும்’ என்றது துரோணம் 203-வது அத்தியாயம். ‘எல்லாத் தேவர்களும்.....சங்கரரின் பொருட்டு.....விசுவகர்மாவை அழைத்துத் தேர் அமைக்கும்படி சொன்னார்கள். விசுவகர்மாவும்ஒரு ரதத்தை உண்டுபண்ணினான்’ என்றது கர்ணம் 26-வது அத்தியாயம். இவைகளில் விஷ்ணு ரதத்தைச் செய்து கொடுத்தாரென்பது காணப்படவில்லை. ஆகலின் அச்சடையரிந்த கதை பொய்யாதல் காண்க. இன்னும் கர்ணம் 24-வது அத்தியாயம் ‘தேவசுரேஷ்டர்கள் தேவ வருஷத்தில் ஆயிரம் வருஷம் தவம் புரிந்து விருஷபக்வஜரிடம் சென்றனர். தேவர்கள் பரம்மாவை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரண்யரான ருத்திரரைச் சரணமடைந்து... பெருந் தவம் புரிந்தார்கள்’ என்றதால் தேவர்களுக்குச் சிவபிரான் எனினில் அருளில்லை யென்பதும், அவர்கள் விஷ்ணுபரக்கிரமத்தினுஞ் சிவபரக்கிரமம் ஏற்றமுடைத் தென்பதை யறிந்தே அத்தனை வருஷங்கள் தவங்கிடந்தார்களென்பதும் விளங்கும். மேலும் அப் பூர்வபட்சக் கதை ‘திரிபுரத்தைக் கொல்லுவதற்காகத் தீகைஷ பெற்றவரான ருக்ருடைய ஜடைகள் சுக்கிராசாரியரால் தலையி லிருந்தும் அறுத்து அக்னியில் போடப்பட்டன’ என்ற சாந்தி 351-வது அத்தியாயத்தோடு முரணுவதுங் காண்க. இதுவும் பாஞ்சராத்திர சாஸ்திராந்தர்க்கக்கைச் சொல்லும் பகுதியில் வந்த அத்தியாயமாகலின் பாரததாற்பரியமாகாது. ‘சுக்கிரர்...பரமேஸ்வர ருடைய உதரத்தில் பிரவேசிக்கார்...அவர் அங்கிருந்துகொண்டே ...சசரை ஸ்கொத்ரமும் செய்தார்.....சுகார் அப்படி உதரத்திலிருந் துகொண்டே, ‘எனக்கு அனுக்கரகம் செய்யவேண்டும்’ என்று அடிக்கடி சொன்னார்.....மஹாதேவர்.....அவரை நோக்கி, ‘சிச் னத்தால் வெளியில் போ’ என்று சொன்னார்.....அவர் சிசனத் தால் வெளிவந்து சுக்கிரத்தன்மையை அடைந்தார்’ என்ற சாந்தி 295-வது அத்தியாயத்தாலும், ‘சுகராசாரியர், ‘.....சிந்திக்க முடியாதது, ஒப்பற்றதும், ஈசுவரன் கொடுத்ததுமாகிய மந்திரம் எனக்

குப்பலம். இந்த லோகத்தில் என்றும் அழியாத ஸஞ்சீனிவி யென்னும் வித்தையைத் தெளிவாக அறிந்திருக்கிறேன்.....' என்று சொன்னார்" என்ற ஆதி 72-வது அத்தியாயத்தாலும் சுக்கிரர் ஒருவகையிற்சுவபுத்திரரென்பதும், அவருக்கு யார்க்குங் கிடையாத ஸஞ்சீனி வித்தை சிவபிரானுற் கிடைத்ததென்பதும் புலனாகின்றன. அத்தகைய சுக்கிரரா சிவபிரான் சடையை யறுக்கவல்லார்? பாஞ்சராத்திரச் சுவடிகள் அற்ப பரிபாகிகளை யுத்தேசிக்தப்பிறந்தன. ஆகலின் பாரதம் தன்னளவிற் சொன்ன சிவோத்திருஷ்டடங்களை நிக்கிருஷ்டகளாக்கியும், நாராயண நிக்கிருஷ்டங்களை உத்திருஷ்டங்களாக்கியும்; அப்பாஞ்சராத்திரப் பகுதிகளிற் காட்டுவது பொருத்தமே. அதற்கு ஒரு உகாரணம் வருமாறு:— விஷ்ணுவின் காதுக்குறும்பியிலிருந்து மதுகைடபர்கள் தோன்றினார்களென்பது பாரதப்பகுதி. அநிலுள்ள பாஞ்சராத்திரப் பகுதி அந்தக் காதுக்குறும்பியை 'முன்னமே ஸூர்ய கிரணத்திற்கு நிகரான பத்மத்தின் தளத்தில் நாராயணரால் செய்யப்பட்டவைகளும் சிறந்த குணமுடையவைகளுமான இரண்டு ஜலத்திலைகளிருந்தன.....அச்சுதரானவர் அவைகளைப் பார்த்தார். அவைகளில் ஒரு பிந்துவானது தேன் நிறமுடையதும், அழகான காந்தியுடையதுமாயிற்று. அப்பொழுது, அது நாராயணருடைய ஆஜ்ஞையினால்.....மதுவென்கிற அஸூரையிற்று.....மற்றப் பிந்துவானது கைடபனாயிற்று' என்று சாந்தி 357-வது அத்தியாயத்தால் உயர்வுபடுத்திநிறுத்தி. இப்படியே எல்லாமு மென்க.

இங்ஙனமே பூர்வபட்சம் பார்வதி தேவியார் விஷயத்திலும் கதைகள் கற்பிப்பதுண்டு. அப்பாஞ்சராத்திரப் பகுதியிலும் அன்ன கதைகள் காணப்படும். சிலவருமாறு:— ஒன்று பார்வதிதேவியாரை இராவணனபகரித்தா னென்பது. இதற்காதாரம் யாண்டுக் கிடையாது. வான்மீகத்தில் இராவணனது காமக் கொடுமையை விஸ்தரிக்க வந்த விடங்களிற்றினும் அப்பிரஸ்தாபமில்லை. ஆனால் இராமன் மனைவியை இராவணனடித்துக் கொண்டு போனென்பதற்கும், கண்ணன் மனைவியரைக் கள்வாடித்துக்கொண்டு போனென்பதற்கும் பூர்வபட்சம் லஜ்ஜைப்பட்டுப் பிரதியாகக் கற்பித்துக் கொண்ட கதையே அது வென்க. இராமன் மனைவி பறிபோன கதைக்கு வான்மீகமும், கண்ணன் மனைவிப் பறிபோன கதைக்கு 'கிருஷ்ணருடையபதினூயிரம் மனைவிகளும்.....வஜ்ரீனமுன்னிடக்கொண்டு சென்றார்கள். அந்த விருஷ்ணிக்கூட்டத்தை...அர்ஜுனன் அழைத்துச் சென்றான்.....பிறகு, பார்த்தனொருவனால் அழைத்துக்கொண்டு போகப்படுகிறவர்களும் பார்த்தாக்களை இழந்தவர்களுமான ஸ்திரீகளைப் பார்த்துத் திருடர்களுக்கு ஆசையுண்டாயிற்று.....பிறகு,.....அந்த உத்தம ஸ்திரீகள் நான்கு பக்

கத்திலும் இழுக்கப்பட்டார்கள்.....அந்த மிலேச்சர்கள் அர்ஜுனன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே விருஷ்ணிகள் அந்தகர்கள் இவர்களின் ஸ்திரீகளைத் தூக்கிக்கொண்டு நான்கு பக்கத்திலும் சென்றுவிட்டார்கள்.....பிறகு, அர்ஜுனன்.....மிச்சமுள்ள விருஷ்ணி ஸ்திரீகளை அழைத்துக்கொண்டு குருஷேத்திரம் வந்திறங்கினான்' என்ற மௌஸலம் 8-வது அத்தியாயமும், 'ஈரெண்ணையிரர்முதலேழை மார்களைச்-சீரிலா வேடுவர் சினத்திற கைகொள்' என்ற பாகவதமும் ஆதாரமாகும். அடுத்தது பார்வதி தேவியாரே துரோபதியாகப் பிறந்து ஐவரை மணந்து சுகீத்தாளென்பது. 'திரோபதியும், லக்ஷ்மி முன்செய்த தவத்தினாலுண்டான சங்கரூடைய அனுக்ரஹத்தினால் பாண்டவர்களைவர்க்கும் மனைவியானான்' என்ற ஆதி 215-வது அத்தியாயத்தால் திரோபதியாய்ப் பிறந்து ஐவரைச் சுகீத்துப் பலவல்லல்களையும் பட்டவள் லக்ஷ்மியேயென்பது வெளி. திரோபதியும் என்பதை யடுத்தள்ள காற்புள்ளி லக்ஷ்மி யென்பதை யடுத்திருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவ்வாக்கியம் பொருள் பயவாமை காண்க. "இந்திரன்....., 'யுகிஷ்டாரே! இவள், கர்ப்பத்தில் பிறவாதவளும் உலகங்களுக்குப் பிரியமானவளும் புண்யஸம்பந்த முள்ளவளுமான லக்ஷ்மி. இவள் உமக்காக திரோபதி வடிவமெடுத்துக்கொண்டு மானிடத் தன்மையை அடைந்தாள். இவள் உங்களுடைய போகத்திற்காகப் பரமசிவனால் பட்டக்கப்பட்டுத் துருபதனுடைய குலத்தில் பிறந்தாள். உங்களாலும் அடுக்கப்பட்டாள்'.....என்று கூறினான்" என்பது ஸ்வர்க்காரோஹணம் 4-வது அத்தியாயம். ஆகவே லக்ஷ்மியே திரோபதியாகி ஐவரை மணந்தாளென்ற வுண்மையை மறைப்பதற்குப் பூர்வபட்சம் கற்பித்ததே பார்வதியார் துரோபதியானென்ற கதையென்க. மூன்றாவது "உமையானவள்.....ஹிமவானுக்குப் புத்திரியானான். இமய மலையினுடைய புத்திரியான உமை என்கிற கன்னிகையை ருத்ரா விரும்பினார். பிருகு மஹரிஷியும் ஹிமவானை அடைந்து, "இந்தக் கன்னிகையை எனக்குக்கொடு" என்று கேட்டார். அவரை நோக்கி ஹிமவான், 'ருத்திரானவர் என் புத்திரியினால் விருப்பப்பட்ட நாயகராயிருக்கிறார்' என்று சொன்னான். (அப்பொழுது) பிருகுவானவர் அவனை நோக்கி, 'கன்னியைவரிப்பதில் விருப்பமுள்ள நான் உன்னை மறுக்கப்பட்டமையால் நீ ரத்தினங்களுக்கு இருப்பிடமாக மாட்டாய்' என்று சொன்னார். இதுவரையில் இந்த முனி வசனம் நிலைத்திருக்கிறது" என்ற சாந்தி 351-வது அத்தியாயம். இதுவும் பாஞ்சராத்திரப் பிரசங்க சந்தர்ப்பத்தில் வந்ததாகும். 'மழை வளந்தரூஉம் பெண்டிராயிற பிறர் நெஞ்சு புகார்' என்பது கற்பிலக்கணம். இது மணிமேகலை 22-ம் காலை 45, 46-ம் அடி லக்ஷ்மியின் அவதாரங்களான சீதை துரோபதி முதலியவர்களின் சுயம்வரமெல்லாம் அவ்விலக்கணத்

துக்கு மாறுபட்டுக் கீழ்ப்படுவனவாம். கிருஷ்ணன் ராஜஸபையைப் பார்த்துச் சிசுபாலனாகிய 'இந்த மூடன் ருக்மிணியின் மேல் அசைகொண்டிருந்தான்' என்றும், சிசுபாலன் கிருஷ்ணனைப் பார்த்துக் 'கிருஷ்ண! ருக்மிணியை நான் முதலில் வரித்ததாக ராஜஸபையில் விசேஷமாகச் சொல்லியும் நீ வெட்கப்படாமலிருப்பதென்! மதுஸூதன! உன்னைவிட வேறு எந்தப் புருஷன் தன் மனைவியை வேறொருவன் முன்னால் வரித்ததாக அறிந்து அசைச் சான்றோரிடம் விளம்புவான்' என்றும் சொன்ன ஸபா 28-வது அத்தியாயத்தையும் ஈண்டுக் கவனித்தீடுக. இன்ன அசங்கியங்க ளொன்று மில்லாதவர் ஸ்ரீ பார்வதி தேவியாரொருவரே. அவரொருவரே சுயம்வரமாதி யெதுவுமன்றிப் பரமேசுவரருக்கு மனைவியாரான பெண்ணினல்லார். தன்னை யாசிரியிப்பவர்களுக்குண்டாகும் தலைமிறக்கத்துக்கு ஒருவித சமாதானம் போன்ற அப்பாஞ்சாத்திரப் பகுதியிற் கண்ட பிருகு சாபத்தைப் பாரதம் தன்னளவில் 'ஸமுத்திரமும் இமயமலையும் இரண்டும்குதினங்களுக்கு நிகிகளென்று பிரஸித்தமானவைகளாக இருப்பது போல.....' என்று ஸ்வர்க்காரோஹணம் 5-வது அத்தியாயத்திற் கூறிப் பொய்யாக்கிவிட்டது. விடவே, லக்ஷ்மியாகிய சீதை ருக்மிணி திரொளபதிமுதலியவர்களைப் பலர் இச்சித்தாரக் ளென்ற பாரதத்துக்குப் பிரதியாகப் பாஞ்சராத்திரம் பிதற்றுஞ் சிவநிந்தையே ஸ்ரீ பார்வதிதேவியாரைப் பிருகு இச்சித்தாரென்னுங் கற்பனையென்க.

4. ஆ.—'மால்... பவுத்தனுருவாகியவண்ணுற்ற-மத்தமனகர்க்க வுப தேசமும் வகுத்துப்-புத்திபை மருட்டி சிவபூசையை மறுத்து', 'கற்பினுயர் மாதர்கள் கனக்கையொழிவிப்பான்—பொற்பினசுவத் தமது போந்தவலமாகி—நிற்பிரதனைத் தமுனி நேரிழையீ ரென்றே-அற்புத் மாயாபுருடனாய் புணர்தல் செய்தான்', 'அங்கதினம் மாதரு மகங்களி மிகுந்து—மங்கினர்கள் கற்பினுயர் மாண்பினை', 'மூன்றுபேர்..... வேதத்தினிடத்தில் பிராமாண்ய புத்தியாலும், அவர்களுடைய ஸ்திரிகளின் கற்பின் பலத்தினாலும்...பிரபலராய்' என்றபடி விஷ்ணு அவ்வசுரர்களின் சிவபூஜா பலத்தையும் அவர்களின் பெண்டிரது பாதிவிரத்திய பலத்தையும் அழித்திடாவிடிச் சிவனால் அவ்வசுரர்களைக் கொல்லமுடியுமா?

ச:— அந்தப் பிரமாணங்களுட் செய்யப் பகுதி சிவபூசையை யும் பாதி விரத்தியத்தையும் ஒருங்கெண்ணியுள்ளது. கடைசிப் பிரமாணமாகிய வசனம் சிவபூஜாஸ்தானத்தில் வேதத்தினிடத்தில் பிராமாண்ய புத்தியென்பதை வைத்திருக்கிறது. பாதி விரத்தியமே ஸ்திரீ லக்ஷணமாவது போன்று சிவபூஜையே புருஷலக்ஷணமா மென்பதும், வேதத்திற் பிராமாண்ய புத்தியாவது சிவபூஜையே யென்பதும் அவற்றின் ஞ்சனை. விஷ்ணு அவற்றைக் கெடுத்தது

அவருக்குப் பெருமைகாணு? அசுரர்கள் அந்தப் பலத்தைத் தூர்விதியோகம் பண்ணாமலிருந்தால் விஷ்ணு அவற்றை யழிக்கிறாக்கவே மாட்டா ரென்க. அசுரர்கள் செய்தது சிவபூசை. அதைக் கெடுக்கவர் விஷ்ணு. அவர் அதைக் தம்பொருட்டே கெடுத்திடல் வேண்டும். சிவபிரான் பொருட்டென்றல் யாங்ஙனம்?

5. ஆ:— சிவனுக்கு விஷ்ணு கவசத்தைப் பிரமனும் ஹரி பஞ்சாத்தை ஹரியும் உபதேசித்தனர். அம்மந்திரவலியாலன்றோ அவன் திரிபுர சம்ஹாரஞ் செய்தான்?

ச:— திரிபுர சம்ஹாரத்தின் பொருட்டுச் சிவசந்தியில் அம் பாகி ஜடத்துவமெய்திய திருமாலின் மந்திரவலியாற் சிவபிரான் முப்புரமெரித்தா ரென்பது விருகாகோஷம்.

6. ஆ:— விஷ்ணுவாகிய அம்பை அவ்வளவு சாமானியமாகச் சொல்லக்கூடாது.

ச:— 'பிறகு, ருத்திரர் வில்லில் நானேறிட்டு அவ்விதமான பாணத்தைப் பூட்டிப் பாசுபதாஸ்திரத்தோடுசேர்த்துத் திரிபுரத்தை அழிக்கவேண்டுமென்று எண்ணினார்' என்ற கர்ணம் 27வது அத்தியாயப்படி விஷ்ணுவாகிய பாணம் தன்னளவில் வலியற்றதாய்ப் பாசுபதாஸ்திரத்தின் ஸாதித்தியம் பெற்றே திரிபுரத்தை யெரித்தது பெறப்படும். ஆகவே அவ்விஷ்ணு பாணத்தின் சாமானியத்துவம் பாரத சம்மதமாகல் காண்க.

7. ஆ:— 'விஷ்ணுராத்மா பகவத:—பவஸ்யா மிததேஜை: | தஸ்மாத் தநாஜ்யாஸம்ஸ்பர்சம் ஸஸவிஷேஹே மஹேசுவர:— என்றதில், அமிதமான தேஜஸ்ஸோடு கூடின பவனென்னும் பேருடைய சிவனுக்கு விஷ்ணு வானவர் அந்தராத்மாவா யிருந்த காரணத்தினாலே.....' என்பதாற் சிவனுக்கு விஷ்ணு அந்தராத்மா வென்பது தெரியவில்லையா? ஆகையாலன்றோ அவனுக்கு மேருவை யும் வளைக்குந் திறம் வந்தது?

ச:— வடமொழியில் ஆத்மாவென்றிருப்பதை அந்தராத்மாவென்றும், பகவனென்றிருப்பதை விட்டும் அவ்வாக்கியத்தைப் பூர்வபட்சம் தப்பாக மொழி பெயர்த்துளது. 'ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணரும் அளவற்ற தேஜஸையுடையவருமான ஈசுவரருக்கு மஹா விஷ்ணுவானவர் ஆத்மா.....' என்பது தமிழ் வசனவியாஸ பாரத மொழிபெயர்ப்பு. இப்பெயர்ப்பும் பாரபட்சமாகவே யிருக்கிறது. மூலத்தில் 'மஹத்' என்ற அடை 'ஈசுவர:' என்றபதத்தோடு சேர்ந்தது. 'விஷ்ணு' பதத்துக்கு அம்மூலத்தில் ஒரு விசேஷண பதமுங் கிடையாது. இப்பெயர்ப்பு அம் 'மஹத்' சப்தத்தை 'ஈச'

வர:’ என்பதின்மீண்டும் பிரிக்தா ‘விஷ்ணு:’ என்பதோடு சேர்த்து மஹா விஷ்ணு வென்றாக்கியது சிறிதும் நியாயமாகாது. ம. வீ. இராமாநுஜாசாரியாரின் அக்தமிழ் வசன விபாஸ பாரதத்தைப் பற்றி இன்னும் இரண்டொரு விஷயங்கள் இங்கு காட்டவேண்டும்தை அவசியமாகும். அப்பெரியார் விபாஸ பாரதத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்ட செயல் செயற்கரியதேயாகும். அயினும் அப்பெயர்ப்புச் சில விடங்களில் நமக்கு நம்பிக்கையைக் கொடுத்த மூலத்துக்கே திரும்பவும் நம்மைத் தரத்தகிறதா. மேலே காட்டப்பட்டதுஒன்று. இன்னும் இரண்டோரிடங்களையே இங்குக் காட்டுதும். அந் பர்வத்தில் முதலத்தியாயத்தில் ‘கிருஷ்ணனும் வேதமும் பிராமணர்களும் வேர்கள்’ என்ற பெயர்ப்புக் காணப்படுகிறது. அதற்குமூலம் ‘மூலம் க்ருஷ்ணே ப்ரஹ்மச ப்ரஹ்மண்ச்ச’ என்பது. ‘ப்ரஹ்மம்’ என்ற பதத்தைவேதமென்று பெயர்த்திருக்கிறது அது. அந்த ‘ப்ரஹ்மம்’ அந்தன்டத்திற்கிவபிரானையே குறிக்கிறது தென்று பூர்மத் அப்பய தீக்ஷிதேத்கிரர் முதலிய பெரியோர்களுள் லாம் விசாரணை முகத்தால் தீர்மானித்திருப்பது வித்வ ஜனங்களுக்குக் கெல்வாந் தெரியும். பெயர்ப்பாகிரியர் அந்தப் பதத்தைச் சிவபிரானென்று பெயர்த்த விரும்பாஸிட்டாலும் பிரமம் என்றேனும் தம் பெயர்ப்பிற் போட்டுவிட்டிருக்கலாம். அலை அவர் அதனை வேதமெனப் பெயர்த்த வைத்ததை நாம் என்னென்பேம்? விஷ்ணுவினுடைய சக்கரம் சிவபிரானுற் கொடுக்கப்பட்ட தென்னும் விஷயம் வெளப்பதிக பர்வத்திலு முண்டென்பர் சைவர். அவ்விஷயம் அப்பர்வத்தத் தமிழ்ப் பெயர்ப்பின் விவத பக்கத்தில் உடிக் தறியா ரொட்டியிருக்கவேண்டும். அலை அந்த ‘பயங்கரமான சக்கரம்’ என்ற பெயர்ப்பே காணப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் வேறுபாடமு முண்டென அடிக்குறிப்பாற்றெரிகிறது. அந்தப் பாடம் எதுவோ? இன்னகென்று சுருக்கியாவது அடியிற் காட்டியிருக்கலாம். பயனற்ற விஷயங்களையும் அப்படிக் காட்டும் வழக்கம் அவருக்கில்லாமவில்லை. நிற்கப், பூர்வபட்சம் எடுத்தாண்ட அக் கர்ணபர்வத்து விவத அத்தியாய வசனம் சிவபிரானே அளவில்வாத தேஜஸ்யுடைய பகவானென்றும் மஹேசுவரனென்றும் பல விசேஷண பதங்களால் மகித்த விஷ்ணுவை ஒருவிசேஷணத்தாலும் மதியாமையால் அவ்விஷ்ணுவை எந்த அர்த்தத்தில் ஆக்மாவென்று சொல்லியிருக்கு மென்றாய்வது ஸாதுக்களுக்கு அநந்தமாகவே யிருக்கும். ‘கிருஷ்ணருடைய ஆக்மாவான அர்ஜுனன் மஹாத்மாவான அவரைக் குறித்த.....’ என்பது வனம். 49-வது பக்கத்திற்கண்டது. ஆக்மா வென்பதற்குச் சரீர மென்றும் உயிரென்றும் பொருளுண்டு இந்த வாக்கியத்தில் அர்ஜுனன் சரீரமும் கிருஷ்ணன் உயிரும் அவர். இத்தாற்பரியம் அர்மஹத் விசேஷணம் அவ்வாத்மப் பிரயோகங்களுக்கு முறையே இன்றையுண்மைகளாற்

பெறப்படும். அப்படியே ‘பாரசுத்தில் ‘அளவில் பேரொளிப் பகவானுமுருத்திரர் கச்சுத னன்மா’ வாமெனச் சிவனுக்கு விண்டு ஆன்மா வென்றது அபேத மென்னும் பொருள்பட உபசரித்துக் கூறியது. சரீர மென்னும் பொருட்டெனினும் அமையும். இவ்வாறன்றி, ஆண்டு ஆன்மா வென்றது அந்தரியாமி யென்னும் பொருட்டு எனக் கொள்ளின், ‘அளவில் பேரொளிப் பகவன்’ என்று உயர்த்திக் கூறியதோடு ‘முரணுமாறற்க’ என்ற ஸ்ரீ பாஷ்யத்தால் ஆவ்விடத்தில் விஷ்ணுவின் நிலை ஸ்பஷ்டமாயிற்று. இவ்வாறு சிவபிரானுக்கு மேருவை வளைக்க வலிகொடுக்க வல்லார்?

10. தக்ஷயாகே ஜயத்வாத்.

தக்கன் வேள்வி தகர்த்தருள் செய்தலின்.

பொருள்:— தக்ஷணுடைய யாகத்தை நாசஞ் செய்து அப்பால் அவனுக்கு நலஞ் செய்தலானும் என்பது.

பிரமாவின் பிள்ளை தக்ஷன். உமாதேவியார் அவனுக்கு மகனாராய் வளர்ந்தனர். அக்காலத்தில் அவருக்குப் பெயர் தாக்ஷாயணி. அவரைப் பரமசிவன் மணந்தார். ஒருநாள் தக்ஷன் கயிலைக்குச் சென்றான். மகனாரும் மருகரும் அவனை வரவேற்கவில்லை. அவனுக்குக் கோபம் வந்தது. அவன் தன்னிருப்பிடம் திரும்பினான். அவனை யாகமொன்று நடத்தப்பட்டது. சர்வயாகங்கள்க்கும் பதியாகிய சிவபிரான் அதில் ஓதுக்கப்பட்டனர். அவர் ஸ்தானத்தில் வீற்றிருந்தவர் விஷ்ணு. தேவர் முனிவர் பிராமணர் ஆகிய எல்லாரும் அந்த யாகத்துக்கு வந்திருந்தனர். தந்தை செய்த யாகத்தைப் பார்க்க வந்த தாக்ஷாயணியார் மட்டும் தக்ஷணால் அவ மதிக்கப்பட்டுத் திரும்பினார். ததீசி மகரிஷி அங்கு வந்து அப்பொருள் சிவத்தரோக சபையில் சிவஸர்வோத்தமத்தை யெடுத்து வெகுவாகப் பிரசங்கித்துத் தக்ஷணையும் மற்றவரையும் எச்சரித்தார். ஒருவருங் கேட்கவில்லை. அவர் அவ்வெல்லாரையுஞ் சபித்து அவ்விடம் விட்டகன்றனர். சிவபிரானுக்கு அனைத்தும் தெரிந்தன. அவர் கோபித்தார். நெற்றிக்கண் திறந்தது. வீரபத்திரர் வெளிப்பட்டார். சிவபிரான் அவரைப் பார்த்து, ‘மைந்தா! நீ இக்கண்மே தக்கணுடைய யாகசாலைக்குச் செல். எமக்குரிய ஹவிர்ப்பாகத்தை அவனிடங்கேள். தந்தால் வாங்குவா. மறுத்தால் அந்த யாகத்தை நாசஞ் செய்’ என்று கட்டளையிட்டார். அக்கட்டளை வீரபத்திரருக்குச் சிரோபூஷணமாயிற்று. அவர் உடனே அவன் யாகசாலையிற் பிரவேசித்தார். தக்ஷன் ஹவிர்ப்பாகம் கொடுக்க மறுத்தான். வீரபத்திர மூர்த்தி கரை கடந்த கோபத்தினரானார். அவர் சமீபத்

திலீருந்த விஷ்ணுவைக் கதையா லடித்துத் தள்ளினார். பிரபலிக் குட்டினார். வாணி முதலியோரை மூக்கு முதலியவற்றை யரிந்தார். சந்திரனைத் தேய்த்தார். சூரியனைப் பல்லியுடைத்துக் கண்ணைப் பிடுங்கினார். எமனைக் கழுத்தை யறுத்தார். இந்திரனை வெட்டினார். அக்கினியைக் கையையும் நாவையும் தண்டித்தார். மாணுருக் கொண்டோடிய யாகத்தை யெய்தார். தக்ஷனைத் தலையைத் திருகினார். பிறறைப் பிறசெய்தார். இன்னணம் அந்த யாகம் நாச மாக்கப்பட்டது. எஞ்சிய தேவர்கள் வீரபத்திரரை வணங்கிச் சிவஸ்துதி செய்தார்கள். வீரபத்திரர் ஓய்ந்தார். சிவபிரான் வெளிப்பட்டு இறந்தவர்களை யெல்லாம் எழுப்பி 'இனி எமக்குத் துரோகமான காரியங்களைச் செய்யாதீர். செய்வவரைச் சார்த்தம் நில்லாதீர்' என்று எச்சரித்து அனுப்பிவிட்டு வீரபத்திரருடன் அந்தர்த்தானமாரூர். இக்கதை கந்த புராணத்துள்ளது.

‘பூஷாப்ராச்யததேரூணத் தஸ்மாத்த்பூஷாப்ரபிஷ்டபா கோந்த கோஹிதம் தேவா அப்ருவந் | தேவாவை யஜ்ஞாத் ரூக்ரமந்தராயந்தஸ யஜ்ஞமவித்யக்’ (அவர்கள் பூஷன் உண்ணுமாறு அதனைக் கொடுத்தார்கள்; உருத்திரர் அவன் பற்களை உடைத்தார்; தேவர்கள் சிவபிரானை யஞ்ஞத்தினின்று விலக்கச்சிவபிரான் யஞ்ஞத்தை அழித்தார்) என்ற எசர்வேத கைத்திரீய சங்கிகதையும், ‘தக்பகாய தக்ஷிணை: அஸீநாய பர்யாஜஹ்ரு: | தக்பகோவீக்ஷாஞ் சக்ரே தஸ்யாக்ஷிணீ நிர்ததாஹ’ (வலப்பக்கத்தில் இருக்கும் பகனுக்கு அதனைக் கொடுத்தார்கள்; அவன் அதனைப் பார்த்தான்; அவர் அவன் கண்களைத் தகித்தார்) என்ற சதபதப் பிராஹ்மணமும், ‘யோதக்ஷ்யஜ்ஞே ஸுரஸங்காந் விஜிக்ய விஷ்ணும பந்தேராக பாசேந வீர: தஸ்மை ரூக்ராய நமோ அஸ்த’ (எந்த வீரர் தக்ஷயாகத்திலே தேவகூட்டங்களைச்செய்து விஷ்ணுவை நாகபாசத்தினால் கட்டினாரோ, அந்த உருத்திரர்க்கு நமஸ்காரம் ஆகுத) என்ற சாரமும் அக்கதைக்கு மூலவசனங்கள்.

இனி அக்கதை பற்றிய ஆக்ஷேப சமாதானங்கள் வருமாறு:—

1. ஆ:— புராணங்கள் பதினெட்டு. அவற்றுள் மூன்று ஸாத் நிகம். ஆறு ராஜஸம். ஒன்பது தாமஸம். விஷ்ணு புராணங்கள் முதல் வகை. சிவபுராணங்கள் கடைவகை. ஏனைத் தேவர் புராணங்கள் இடைவகை. ஸாத்விக புராணங்கள் தக்ஷயாகத்தில் விஷ்ணுவும் பிரமாவும் வரவில்லை யென்னும். ஆனால் அவ்விருவரும் வந்தனரென்றும் மற்றைத் தேவர்கள்போல் தண்டிக்கப்பட்டனரென்றும் தாமஸ புராணங்கள் சொல்லும். தாமஸ புராணங்கள் தள்ளத் தக்கன. கொள்ளத்தக்கவை ஸாத்விக புராணங்களே. ஆகலின் விஷ்ணு பிரமர்கள் தக்ஷயாகத்திலில்லை யென்பதே சரி.

ச:— சிவாகமங்களை மோகன நூலென்பது போன்ற பித் துரையே சிவபுராணங்களைத் தாமஸ நூலென்பதும், வேதம் சிவாக மங்களை வந்தித்ததபோல் 'கீம் தக்வம் ப்ரஹ்மவாதிகநாம் புராணேஷ வஷ்டாகசஸு ஸ்ம்ருதிஷ்வஷ்டாக சஸ்வா' (பிரமவாதிகள் பதி னெட்டுப் புராணங்களிலும் பதினெட்டு ஸ்ம்ருதிகளிலும் அறிதற் சூரிய தக்வம் என்ன?) என்ற ராமாஹஸ்யத்தாற் சிவபுராணங்களை யும் வந்தித்தது. புராணங்கள் பதினெட்டாவன:— சைவம், பாகவதம், பவிஷயம், மார்க்கண்டேயம், லிங்கம், ஸ்காந்தம், வரா ஹம்,வாமனம், மத்ஸ்யம், கூர்மம்,ப்ரம்மாண்டம், ப்ரஹ்மம்,பத்மம், காருடம், நாரதீயம், வைஷ்ணவம், ஆக்நேயம், ப்ரம்மகைவர்த்தம் என்பன. அவற்றுள் முதற்பதினென்றும் சிவபுராணங்கள். அடுத்த இரண்டும் பிரம புராணங்கள். அடுத்த மூன்றும் விஷ்ணு புராணங்கள். ஆக்நேயம் அக்னிபுராணம். ப்ரம்மகைவர்த்தம் ஸூர்ய புராணம். சிவபுராணங்கள் ஸாத்விகம். பிரம புராணங் கள் ராஜஸம். விஷ்ணு புராணங்கள் தாமஸம். கடைசியிரண்டும் திரிகுண யுக்தம். பாகவதமாவது தேவீபாகவதம். சிலர் அதனை விலக்கிக் கிருஷ்ண பாகவதத்தைக் கோடலுமுண்டு. அப்போது சிவபுராணங்கள் பத்தாகி விஷ்ணு புராணங்கள் நான்காகும். அதனால் பூர்வபட்சக்கீள் மூன்று ஆறு ஒன்பது என்ற கணக்குக் தப்பாய் முடியும். தேவீபாகவதத்தைக் கொண்டால் மூன்றென் பது பட்டும் பொருந்தும்.

வக்தா விஷயம் சுரோதா என்னும் மூன்றனுள் எதுபற்றிச் சிவபுராணங்கள் தாமஸமாகுர்? வக்தா வியாஸர். விஷயம் சிவ பிரான். சுரோதா ஸூதர். 'குணநாடிக் குற்றமு நாடி யவற்றுள்— மிகைநாடி மிக்ககொளல்' என்றபடி மிகையான தாமஸபுராணங்களைச் சொன்ன வியாஸர் மிகையான தாமஸியாகி முழுத்தாமஸியென் றொதுக்கப்படுவர். படவே, 'கல்வாதா டெட்பங் கழியநன் ருயினுங் கொள்ளா ரறிவுடையார்' என்றபடி அவர் சொன்னசாத்விகராஜஸ புராணங்களும் மதிப்பழியும். ஆனால் பூர்வபட்சத்துக்குத் தன் புராணங்களை அவ்வாறு விட்டிட இஷ்டமிராது. அப்படியானால் அது சிவபுராணங்களை யே சாத்விகமெனக் கோடல்வேண்டும். அப் போதுதான் மிகையானசாத்விக புராணங்களைச் சொன்ன வியாஸர் மிகையான சாத்விகியாகி முழுச்சாத்விகியென் றங்கீகரிக்கப்படுவர். படவே, அவர் சொன்ன தாமஸ ராஜஸ புராணங்களுக்கு சோபான முறையிலோ பூர்வோத்தாமுறையிலோ மதிப்புறும். 'தமோ மாயாத் மகோ ருத்ர: ஸாத்விக மாயாத் மகோ விஷ்ணு ராஜஸ மாயாத் மகோ ப்ரஹ்மா' என்ற பாசுபத ப்ரஹ்மத்தால் உருத்திரர் தாமஸியும் விஷ்ணு சாத்விகியும் பிரமா ராஜஸியும், 'ஸாத்விகீ ருத்ரே பக்தே ப்ரஹ்மணி ராஜஸீ | தாமஸீ தைத்ய பக்ஷஷு மாயாத்ரே,தாஹ்யுகாஹ்ருதா |' என்ற க்ருஷ்ணத்தால் உருத்திரர்

சாத்தவியும் பிரமா ராஜஸியும் விஷ்ணு தாமஸியும் அவர். பூர்வ பட்சத்திற்கு இம்முறையே நிவிர்த்திசெய்து கொள்ளக் தெரியாது. ஆகலின் அது தனக்குப் பிரதிகூலம்போற்றேன் னுஞ் சுருதியைத் தள்ளி அநுகூலம் போற்றேன் னுஞ் சுருதியைக்கொண்டு கூத்தாடும். அச்செயல் பாஷண்டம். பொருள் கோள்முறையில் அம் முறையே தவிர்த்து எல்லாச் சுருதிகளையும் வந்திப்பதே வைதிகம். அந்த முறையில் ஸூத்ரம் ஹிகை அந்த வாக்கியங்களுக்கு 'ரஜோ குணேநஸம் சந்தோ ப்ரஹ்மாதீஷ்டாய தம் குணம் ஸ்ரஷ்டாபவதி ஸர்வஸ்ய ஜகத: பண்டிதோத்தமா: குணேந தமஸாச் சந்தோ விஷ்ணுஸ் ஸத்வகுணம்புதா: அதிஷ்டாய பவேத் ஸர்வ ஜகத: பாலக: ப்ரபு: ததாஸத்வகுணச் சந்தோ ருக்ரோ விப்ராஸ்தீமா குணம் அதிஷ்டாய பவேத்தக்தாஜகதஸ்ஸத்யவாதிக:' (ராஜஸ குணத்தால் மூடப்பட்ட பிரமா அந்தக்குணத்தையே அதிஷ்டித்து ஸர்வஜகதத்தக்குஞ் சிருஷ்டி கர்த்தாவானார். தாமஸ குணத்தால் மூடப்பட்ட விஷ்ணுசத்தவகுணத்தை அதிஷ்டித்து ஸர்வ ஜகதத்தக்கும் ரக்ஷக கர்த்தாவானார். ஸத்வகுணத்தால் மூடப்பட்டவருக்கிரர் தாமஸ குணத்தை அதிஷ்டித்து ஸர்வஜகதத்தக்ஷம் ஸர்வஹாரகர்த்தாவானார்) என்று வியாக்கியானஞ் செய்தது. அகனல் மும்மூர்க்கிகளும் ஒவ்வொருவருக்கும் முக்குணங்களுள் ஒன்று சகஜமும் மற்றொன்று அதிஷ்டானமுமா மென்பதும், பிரமாவுக்கு இரண்டும் ராஜஸம், விஷ்ணுவுக்குச் சகஜம் தாமஸம் அதிஷ்டானம் சத்வம், ருக்ரநுக்குச் சகஜம் ஸத்வம் அதிஷ்டானம் தாமஸ மென்பதும்பெறப்படும். படவே, அவ்விரண்டு சுருதிகளும் முன்னது அதிஷ்டானம் பற்றியும் பின்னது சகஜம் பற்றியும் எழுந்தனவாகும். ஆகவே சகஜ தாமஸியாகிய விஷ்ணுவையே தாமஸவிஷய மெனல் வேண்டும். ஸஹஜஸாத்விகியாகிய வருத்திரர் தாமஸ விஷயமாகல் யாண்டு மில்லை. முன் வியாஸருக்குச் சொன்ன விவகாரமே இங்கு ஸூத்ர மஹரிஷிக்குமாம். ஆகவே ஸாத்விக வக்தாவாகிய வியாஸர் ஸாத்விக விஷயமாகிய பரசிவமாஹாத்மியத்தை ஸாத்விக சுரோதாவாகிய ஸூத்ருக்கு லோககேஷமத்தை யுத்தேகித்துச் சிவபுராணங்களிற் பிரசங்கித்தாரென்றே துணிவர் நல்லோர். திரிசுண ரஹிதரான சதூர்த்த சிவபிரானின் அதியற்புத மகிமாவர்ணனங்களை ஸாத்விக ஸஹிதராகிய திரிதீய வருத்திரர் மேலேற்றிச் சொல்வது புராணங்களின் சாம்பிரதாய மென்பதை யிங்கு மறவற்க.

விஷ்ணு பக்தவதார மெடுத்தார். ஒவ்வொரு அவதாரத்தின் முழுச் சரிதையையும் விஷ்ணு புராணங்களிற் காணமுடியாது. விஷ்ணுவின் உக்கர்ஷம் எதுவரையிலுண்டோ அதுவரையிலுள்ள சரிதந்தான் அப்புராணங்களிற் காணப்படும். அவரது அபகர்ஷங்களும் அடங்கிய சரிதை ஏனைத் தேவர் புராணங்களிற் கிற்றும் சிவ

புராணங்களில் முழு துமாக விருக்கும். பின்வருவது ஓரெடுத்துக் காட்டு விஷ்ணு நரசிங்கமாக இரணியனைக் கொன்றார். விஷ்ணு புராணங்களில் அந்தக் கௌரவம் வரையிற்றூண்டு. அந்நரசிங்கத்தைச் சிவபிரான் சரபமூர்க்கியாகி வதஞ் செய்தார். விஷ்ணு என் இந்த அகௌரவத்தைச் சிவபுராணங்களிற்றான் பார்க்கலாம். ஆகவே நரசிங்காவதாரக் கதைகளை முழுவதும் சிவபுராணங்களைப் படித்தன்றி முடியாதென்ப தறிக. இதனால் விஷ்ணு புராணங்கள் பூர்வமும் சிவபுராணங்கள் உத்தரமுமாகின்றன. அற்ப பரிபாகுக்கே விஷ்ணு புராணங்கள் பூர்ணம்போற் றேன்றும். பூர்வபட்சம் இதர புராணங்களிலுள்ள விஷ்ணு வபகர்ஷங்களைக் கண்டிக்க விஷ்ணு புராணங்களுக்கு ஆற்றலில்லாமையை யறிந்தே அவ்விதர புராணங்களுக்குச் சிலவுத்தரங்களைத் தனக்கனுசலமாகக் கற்பித்து வைத்துக்கொண்டது. அக்கற்பனைகளே பாத்தோத்தரம் காத்தோத்தரம் கூர்மோத்தரம் முதலியனவாம். சிவபுராணங்களிற் காணப்படும் விஷ்ணுவபகர்ஷங்களை விஷ்ணு புராணங்களாற் கண்டிக்கவேண்டும். பூர்வ பட்சத்துக்கு அதுவே அடுக்கும். அங் கனமின்றி அது அப்போலி யுத்தரங்களாற் கண்டிக்கின் விஷ்ணு புராணங்களுக்கு அவ்வலி யெங்கேயென்ற சங்கை யெழும். அன்றி யும் அவ்வுத்தரங்களெல்லாம் விஷ்ணுபரத்துவத்தையே சொல்வன வாக அவற்றுடைய துரியல்புடைய பூர்வங்களைக்கொண்டு அவ்விதர புராணங்களை ராஜஸ தாமஸங்களென்று நிச்சிப்பது குற்றமென்ப தும் பதினெட்டு புராணங்களுமே சாத்திரமென்று அங்கீகரிப்பதே பொருத்த மென்பதும் ஸ்திரமாகும். பூர்வபட்சத்துக்கு அப்போ தும் சங்கடம். சைவர்களுக்கும் விஷ்ணுத்தரம் காருடோத்தரம் பாகவதோத்தரம் முதலிய எத்தனையோ வுத்தரங்களைப் பிறர் கண்டு கொள்ளாதபடி கற்பித்துக் கொள்ளச் சக்தியுண்டு. அவர்கள் புருஷோத்தமர்கள்; ஆரிய திராவிடாதி பாஷாத்தரங்களில் ஸத்தாஸ் திர ஸம்பத்தை அபரிமிதமாகவுடையவர்கள். ஆகலின் அவ்வஞ்சச் செயல் அவர்கட்கு வரவேறுவதில்லை. தம்மளவில் உத்தரஸ்தானத் தில் மிளர்கின்ற பத்து அல்லது பதினொரு சிவபுராணங்களின் பலமே அவர்கள் செய்யும் திக்விஜயத்துக்குப் போதும்.

சாந்தோக்யாதிசுளில் 'இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம் வேதா நாம்' என்று இதிகாசம் முன்னும் புராணம் பின்னும் வருவதால் புராணங்களிலும் இதிகாசமே ஏற்றமுடைத்தென்றும் அவ்விதி காசம் பாரதமே யென்றுங் கூறிக், தன் புராணங்களின் கௌர வத்தை வலியுறுக்க வலியற்று மெல்ல நமுவதும் பூர்வபட்சத்துக் குண்டு.

இப்படிப் பலவிதத்திலும் அலக்கண்படுவன விஷ்ணு புராணங் கள். தஷ்யபாகத்தில் அரிபிரமர் வந்திருந்ததை அப் பூர்வபாகஞ்

சொல்லாவிட்டால் உத்தரபாகமாகிய சிவபுராணங்கள் சொன்னதை அநங்கீகாரமென்றல் நியாயமாகாது. பாரதமும் சாந்தி 290வது அத்தியாயத்தில் 'கங்காத் துவாரத்தில் மங்களகரமான இடத்தில் தக்ஷன் யாகம் செய்தான். அப்பொழுது.....எல்லோரும்..... தக்ஷனென்கிற ஸ்ருஷ்டி கர்த்தனை ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். உடனே, தேவர்கள்.....இந்திரனுடன் வந்தார்கள். ஊஷ்டமபர்களும்.....பிரம்மாவடன் வந்தார்கள்' என்றதாற் பிரமா வந்ததும், "தக்ஷன், 'யாகத்தின் தலைவருக்காக ஸ்வர்ண பாத்நிரத்தில் வைக்கப்பட்டதும் விதிப்படி மந்திரத்தினால் பரிசுத்தமுள்ளதமான இந்த ஹவிஸை, நிகரற்றவிஷ்ணுவினுடைய பாகமாகச்சேர்ப்பிக்கின்றேன்'.....என்று சொன்னான்" என்றதால் விஷ்ணு வந்ததும் வெட்ட வெளி. யாரும் யாகசாலைக்கு வராமற் பாகத்தை ஏற்க முடியாதென்பதை ஓர்ந்தணர்க. ஆகவே ஆய்யாகசாலையில் அரி பிரமர் வந்திருந்தனரென்பதும் வீரபத்திரரால் மற்றதைத் தேவர்கள் போற்றண்டிக்கப்பட்டனரென்பதும் சத்தியமே. அச்சிவ புராணப் பிரஸ்தாபங்களை மேல் மூலவசனம் ஆதரிப்பதுங் காண்க.

2. ஆ:— சிவன் யாகபலனை நேரிற் பெறாமற் போமாறு தக்ஷன் அவனைச் சபித்தான்.

ச:— 'ருக்மானுடைய பராக்ரமத்தைக் கண்டு தேவர்களும் ரிஷிகளும் பயந்தனர். பிறகு, தேவசிரேஷ்டர்கள் சிவனைப் பிரார்த்தித்தனர்.....மகேச்வரர் கோபம் நீங்கினார். பிறகு, தேவர்கள் யாகத்தில் சிவனுக்குச் சிறந்த பாகத்தை ஏற்படுத்தினர். அரசே! பயத்தினால் தேவர்கள் அவரைச் சரண மடைந்தனர்' என்றது அநுசாஸனம் 265வது அத்தியாயம். 'ஆந்த மகேச்வரர் அம்புகளைத் தேவர்களை லக்ஷ்யம் வைத்த மறுபடியும் ஸந்தானம் செய்தார். அதைக் கண்டு எல்லாத் தேவதைகளும் மகேச்வரரை நமஸ்காரம் செய்து அவருக்குச் ச்ரேஷ்டமான யஜ்ஞபாகத்தைக் கல்பித்தார்கள். அரசரே! தேவர்கள் பயத்தால் சரணமடைந்தார்கள்' என்றது துரோணம் 203-வது அத்தியாயம். 'தேவர்கள் வில்லை இழந்தவரான தேவசிரேஷ்டரை யஜ்ஞத்தடன்கூடச் சரண மடைந்தார்கள். பிரபுவும் அருள் புரிந்தார்...தேவர்கள் இவருக்கு எல்லா ஹவிஸுகளையும் பாகமாக ஏற்படுத்தினார்கள்' என்றது லௌப்திகம் 18-வது அத்தியாயம். இவற்றால் தேவர்கள் சிவ பிரானை நமஸ்கரித்து அவருக்கு நடுங்கி ஹவிஸைத் தந்தார்களென்பதும், அதுவும் சிறந்த ஹவிஸென்பதும் சாந்தி 290வது அத்தியாயம் சிவபிரானை 'யாகத்தில் எல்லாருக்கும் முகலில் புஜிக்கின்றவருமான பிரபு' என்றதால் அவர் ஹவிஸை முதலிற் பெற விரியவரென்பதும் புலனாகின்றன. ஆகவே அவர் அதை நேரிற் பெறாமல் போவதற்கு நேர்த்த தடைபென்ன? நிற்க, "வீரபத்திரருடைய வார்த்தையைக்

கேட்டு.....தக்ஷன் பரமேச்வரரைப் பணிந்து ஸ்தோத்திரத்தினால் ஸந்தோஷிக்கச் செய்யலானான். 'தேவரும் சிக்ஷகரும் சாச்வதரும் நிலையுள்ளவரும் அழிவில்லாதவரும் மஹாத்மாவும் எல்லா வுலகத்திற்கும் பதியுமான மஹாதேவரை நான் சரணமடைகிறேன்' என்றான், 'தக்ஷணைவன் முழங்கால்கள் பூமியிற் படிய நமஸ்கரித்து ஈச்வரிடமிருந்து வரத்தை யடைந்து விருஷபத்வஜரான அவரை ஆயிரத்தெட்டு நாமங்களினால் துதித்தான்' என்ற சாந்தி 290-வது அத்தியாயத்தால் சிவஸந்திதியில் தக்ஷன் ஸ்திதி இவ்விதமிருந்ததென்பது தெரிகிறது. அந்நாமங்களைத்தையும் அவ்வத்தியாயத்திற்காரணலாம். அப்பால் அந்த அத்தியாயந்தானே "தக்ஷன் மஹாதேவரைத் துதித்து விட்டு நின்றான். பகவானும் மிகவும் பிரீதியடைந்து.....தக்ஷணை நோக்கிச் சொல்லலானார். '...தக்ஷ! உன்னுடைய இந்த ஸ்தோத்திரத்தினால் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தேன்.....என்னுடைய பக்கத்திலிருக்கப்போகிறாய்.....என்கருளால் ஆயிரம் அச்வமேதங்கள் நூறு வாஜபேயங்கள் ஆகிய இவற்றின் பயன் அடைவாய்' என்றார்" என்றுஞ்சொல்லிற்று. இப்படிச் சிவபிரானிடம் சரணமடைந்தவனும் வரம்பெற்றவனுமாகிய தக்ஷனு அப்பிராணைச் சபிப்பான்?

3 ஆ.— சிவனுக்கு மயானவாஸம் தக்ஷன் கொடுத்த சாபத்தால் வந்தது.

ச.—சர்வசம்மார காலத்தில் அரிபிரமாதியனைத்துயிர்களும் வடவைத் தீயாற்கடல் நாசமடைதல்போல நாசமடைய, அவ்விடந்தான் சுடுகாடு. அப்போது அங்கு மிச்சமிருக்கக் கூடியவர் அவ்வுயிர்களை நாசம் பண்ணிய கர்த்தாவே. அவர் சங்கார கருத்தா வாசிய சிவபிரான். அச்சம்மாரானந்தரம் அவர் உறையுமிடம் அச்சுகாட்டைத் தவிர வேறும் இருக்குமோ? ஆகையால் அம்மயானவாஸம் அவரது ஏகத்துவத்தை விளக்குஞ் சாட்சியாதல் காண்க. அது சாபத்தால் நேரக்கூடியதா? அற்றன்று, உலகிடைக் காணப்படும் ஸாமானிய மயானங்களில் வசிப்பதையே அச்சாபம் சுட்டுமெனின், அதுசாஸனம் 207-வது அத்தியாயம் "மகா தேவர், '.....தேவியே!.....பூதங்களை நான் மயானத்தில் நிறுத்தினேன்.அங்கிருந்துகொண்டு எல்லாப் பிராணிகளின் பயத்தையும் போக்குகிறேன்.....பரிசுத்தத்தை விரும்பும் பிராமணர்கள் மயானத்தை எப்போதும் பரிசுத்த மென்று சொல்லுகின்றனர். தவம் செய்கிறவர்களாலும் மோக்ஷத்தைக் கருதுகிறவர்களாலும் மயானம் எப்போதும் அடையப்படுகிறது.....அது வீரர்களுடைய ஸ்காஸமாயிருப்பதாலும் அதனை எனக்கு இடமாகச் செய்து கொண்டேன்.....உச்சிப்போதிலும் கால மலைகளிலும் ருத்திர

ரைத் தேவதையாகவுடைய (திருவாநிறை) நகஷத்திரத்திலும் தீர்க் காயுளை விரும்புகிறவர் அசுத்தத்துடன் அங்கே போகக்கூடா தென்பது நிச்சயம். பூதங்களினாலுண்டான பயத்தைப் பேர்க்கு வதற்கு என்னைத் தவிர மற்றொருவனால் முடியாது. நான் அங் கிருந்துகொண்டு ஒவ்வொருநாளும் ஜனங்களையெல்லாம் காப்பாற்று கிறேன். என் கட்டளையினால் இங்குள்ள பூதங்களின் கூட்டங்கள் யாரையுங் கொல்லுவதில்லை. உலகங்களின் நன்மைக்காக அந்தப் பூதங்களை நான் மயானத்தில் ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டிருக் கிறேன்.....' என்று சொன்னார்" என்று புகழ்ந்து அம்மயானம் சுத்த மென்பதையும் சிவபிரான் அதில் வசிப்பது லோகோபகார மென்பதையும் காட்டுகிறது. இங்குஞ் சாபத்துக்கிடமேது? 'மாயா மமதாஹங்கார தஹநம் சம்சாரே' (மாயை மமதை யகங்காரங் களைத் தகித்தவிடம் மயானம்) என்ற நிர்வாணத்தாற் சிவபிரா னிருந்தருளும் மயானம் ஞானிகளினுள்ளமுமேயாமென்க. மகா மயானத்தை ஆனந்தவனமென்று அவ்வுபநிஷத்தே 'மஹாசம்சா ரேப்பாரந்தவநேவாஸ' என்ற வாக்கியத்தாற் கூறியுமிருக்கிறது.

4. ஆ:— தசுஷன் வீரபத்திரனையும் பூதப்பிரேத பசாசங் களுக்குத் தலைவனாறு சபித்தான்.

ச:—அஃதுண்மையாயின் அடிபட்ட நாய் குரைப்பதுபோன்ற தாகும் அடிபட்ட தசுஷன் அவ்வீரரைச்சபித்தது. சாந்தி 211வது அத்தியாயத்திற் கருடன் 'அந்த ஸ்ரீஜனர்த்தனரையும் நான் ஆகா யத்தில் ஸந்தோஷத்துடன் கண்டேன். அவர் பாற் கடலின் மேற் பாகத்திலுள்ள சிறந்த கறுத்த மேகம் போலத் தோன்றினார்..... பரம்மா முகல் ஸ்தம்பமென்னும் ஜந்துவரையில் சப்திக்கக்கூடா தென்று கோபத்துடன் புருவங்களை நெரித்துக்கொண்டு, கோண லான கண்ணுள்ள பலவிதப் பூதக் கூட்டங்கள் அங்கு இருந்தன' என்று தான் 'பாற் கடலின் வடகரையில்.....ஸ்ரீ ஹரியினுடைய வைகாண்மென்னும் ஆலயத்திற்' பூதங்களைக்கண்டதாகச் சொல்லு கிறார். அவைகளின் மகிமாவர்ணனங்களும் அவ்வத்தியாயத்திற் பிரசித்தம். அங்ஙனம் பூதகணங்களுக்கு அவ்விஷ்ணுவாலயமும் உறைவிடமானும் பூர்வபசுஷம் அவைகளைமதிக்கத்தானேவேண்டும்? அங்ஙனமின்றி அவைகளையும் அவைகளுக்குத் தலைவராயிருப்ப வரையும் சாபவசத்தினரென அவமதித்தல் அதற்குப் பெரியதோர் பாகவதாபசாரமாகும். பூர்வபட்சம் பூதப் பிரேத பசாசங்களை நிந்தித்த பாவத்தாலேயே அது மதிக்கும் ஆழ்வார்களுள் ஒருவர் பூதமும் மற்றொருவர் பேயுமானாரென்க. நம்மாழ்வார் சிறிது கால மாயினும் பிரேதசுபாவத்தோடிருந்தார். நிற்க, அந்த யாகத்தில் 'நத்தியானவன் ப்ராஹ்மணர்கள் அர்த்தகாமபராளாய்ப் போகக் கடவர்க னென்றும், பின்னும் அநேக விதங்களாகச் சபித்தான்'

என்றது பூர்வபட்சம். ஆனால் அந்தச் சாபம் பலித்ததா? இல்லையா? என்பதைச் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டது. தர்மத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் சாதனமான வைதிக சைவாசாரம் பிராமணர்களாற் கைவிடப்பட்டது. அவர்கள் ஆசரிப்பன பாஞ்சராத்திர மாயாவாதாதி அவைதிகமதங்களே. ஆகலின் அச்சாபம் அவர்களுக்குப்பலித்த தென்பது வாஸ்தவமாயிற்று. “அந்த யாகத்தை.....வீரபத்ரர்எரித்தனர்.....பிறகு, நான் முகன் முதலான எல்லாத் தேவர்களும் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தனை தக்ஷணம் அஞ்சலி செய்து கொண்டு, ‘நீர் யார்? சொல்லும்’ என்று கேட்க, ‘வீரபத்ரர், ‘..... நான் வீரபத்திரரென்று பெயர் பெற்றவன்.....உமாபதியான தேவதேவரைச் சாணமடை.....’ என்றுசொன்னார்” என்ற சாந்தி 290வது அத்தியாயத்தால் பிரமலகிய அப்பனும் தக்கலகிய பிள்ளையும் வீரபத்திரர் முன் நின்ற நிலையைக் கண்டவர் தக்ஷணுக்கு வீரபத்திரரைச் சபிக்க வலியுண்டென்று மறந்துஞ் சொல்வாரா?

5. ஆ:— தக்ஷன் விரும்பின யாகபலனை விஷ்ணுவே அவனுக்குக் கொடுத்தார்.

ச:— அவன் விருப்பின பலன் இன்னதென்று சொல்லாமல் அவனுக்கு அதைக் கொடுத்தார் விஷ்ணு வென்பது வஞ்சப் பிரசங்கம். பிரத்தியக்ஷ பலன் அந்தப் பெரியவனுக்குத் தலை போனதும் ஆட்டின் தலை வந்ததமேயாம். அப்பலனை வீரபத்திரமூர்த்தியே அவனுக்குக் கொடுத்தவிட்டார். அவன் சிவபிரானைப் பணிந்த பிறகு அப்பிரானே அவனுக்கு வரங்கள் கொடுத்த செய்தி மேற்கூறப்பட்டது.

6. ஆ:— ஹவிர்ப்பாகத்தை முதலில் உருத்திரனுக்குக் கொடுத்த அப்பால் புனர்ஸ்நாநமும் ஆசமனமுஞ்செய்து மற்ரைத் தேவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டு மென்று விஷ்ணு நியமித்து அவனுக்கேற்பட்ட சாபதோஷத்தை மாற்றினார்.

ச:— இந்த நியமத்தை ‘ப்ரஹ்மா இந்ராதி தேவர்கள்’ செய்ததாக அக்கட்சிக் குறிப்புச் சொல்லுகிறது. இஃகொரு முறை. “ஆயின், ‘அப உபஸ்ப்ருச்ய’ என்கிற வாக்கியத்தால் உதக பரிசேஷனம், ருத்ராஹுத்யனந்தரத்தில் ஆசாரமாவதென்றையெனின் யாகங்களில் ருத்ராவிர்பாகம் முதலில் கொடுக்கவேண்டியதாகலின் அங்ஙனம் கொடுத்தபிறகு விஷ்ணுவாதிதேவர்களுக்கு அவரோடு சமமானதாக வுடனே கொடுக்கப்படாதாகையால் ருத்ராஹுத்யனந்தரமாகிய ஜலபரிஷேசனம் உருத்திரமூர்த்தி அந்தர்த்தானமாதற் பொருட்டென்று முதலுணர்த்தாமென்க. ‘அப: பரிசுஷிஞ்சதி ருத்ரஸ்யந்தர்ஹித்யை:’ என்கிறகருதியால் உருத்திரமூர்த்தியினுடைய அந்தர்த்தானத்திற்காகச் சலபரிஷேசனம்

செய்கின்றார்களென்று பெறப்பட்டது. 'யோமஹாதேவ மயே நஹீந தைவேந தூர்மதி: ஸக்ருத் ஸாதாரணம் ப்ருயாத் ஸோந்த்ய ஜோநாத்யஜோந்த்யஜ:' என்கிற புராணவசனத்தால் எவன் அன்னியமான ஹினதெய்வங்களோடு சமானமாக ஒரு வார்த்தையாவது மஹாதேவரைப் பேசுவானோ அந்தத்தூர்மதியே சண்டாளனானவனன்றி லோகப் பிரதீதியால் சண்டாளனென்றழைக்கப்படுமவன் சண்டாளனாகான் என்று ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மேல்வாக்கியங்களால் ருக்ராஹுத்யனந்தரம் ஜலபரிஷேசனப் பிரசங்கம் நிர்ப்பாகிதமாய் விட்டதென்க. இன்னுஞ் சிவபெருமானைச் சாமானியமாகிய இதரதெய்வங்களோடு சமானமாகக்கொண்டு நமஸ்காரஸ்தோத்திராதிகள் செய்யப்படாதென்று விதிக்கும் ருக்வேத வாக்கியத்தை யிங்கே யுகரிக்கின்றோம். 'மாத்வாருத்ர பிக்ருதாமா நமோ நமோபிர்மாதஷ்டு தீவ் ருஷ்பமாஸஹூதி:' இந்தச் சுருதியில், சுாச்சிரேஷ்டப் பிரபுவாகிய வே ருக்ராமூர்த்தி! உன்னை இதர தெய்வங்களோடு நமஸ்காரங்களாலும், தஷ்ட ஸ்தோத்திரங்களாலும், ஆஹ்வானங்களாலும் கோபிக்கச் செய்யாமாக என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் சிவபெருமானோடு சமானமாக இதரதெய்வங்கட்க் களிப்பாகக் கொடுப்பாரைப் பாமேசுவர் கோபிப்பா ரென்பது பெறப்படுதலால் சகலதேவதாஸ்வாமியாகிய ஸ்ரீ ருக்ராமூர்த்திக்கு அன்னிய தெய்வங்களோடு ஸமானமாய் ஸ்மார்த்த சரவாத கர்மங்களில் ஆஹுதி செய்தல் கூடாதென்றும், ருக்ராஹுதி கொடுத்த பிறகு அவர் அந்தர்த்தானஞ் செய்தற்காகவே ஜலபரிஷேசனம் ஆசாரமாயிற்றென்றும், உருத்திர மூர்த்தி அந்தர்த்தானஞ் செய்த பிறகே மற்றதைத் தேவர்களுக்கு ஆஹுதி கொடுத்தல் வேண்டுமென்றும் நிச்சயித்து மேலேரநுஷ்டித்து வருகின்றனர். சிவபெருமான் அந்தர்த்தானஞ் செய்யாத பட்சத்தில் அவரோடு சமானமாய் அன்னிய தெய்வங்கட்க் காஹுதி செய்யக்கூடாதாகையால் ருக்ராஹுத்யனந்தரமான ஜலபரிஷேசனம் அத்தயாவசியகரமாயிற்றென்க. இப்படி விசாரித்தறியாத மூடஜனங்கள் உருத்திர மூர்த்தி நீச்சதெய்வமாகையால் ஜலபரிஷேசனம் அவர்க்காசாரமாயிற்றென்று தங்கள் சவடிகளில் எழுதியிருக்கின்றனர். அவர்களறியாமையை யெடுத்துரைக்க எமக்கு நாணமாயிருக்கின்றது. அவரப்படியே நீச்சதெய்வமாகிற பட்சத்தில் சமஸ்த தேவர்களுக்குக் கொடுத்துத்தீர்த்த பிறகு அவர் பெறுதற்குரியாரே யன்றி முதலில் அல்லது இடையிற் பெறுதற்குரியாரென்பது எவ்வளவும் பொருத்தாது. இங்ஙனமாகவும், ஜலபரிஷேசனம் விதித்தமையால் அவர்க்குப்பின்னர் ஆஹுதி பெறுதற்கான தேவர்களின் னுமிருப்பதாகப் புலப்படுகின்றது. ஆகவே, அவர்க்குப்பிற்பட்டவர்கள் அதிக நீச்சமுடையாரென்பது பெறப்பட்டது. அதிக

நீச்சமுடையாரைவிட்டு அற்ப நீச்சமுடையார்க்குச் சலபரிஷேசனம் விதிக்கது யாது காரணம்? அன்றியும், உருத்திரமூர்த்தி நீச்ச தெய்வமானபோது முறையே அவர்க்குப் பின்னவர்கள் அதிகநீச்சமுடையாரென்பதுபெறப்பட்டநியாயத்தால் ஜலபரிஷேசனம் அநாவசியமென்றே நிச்சயிக்கப்படுகிறது. உருத்திர மூர்த்தியொருவர் தவிர மற்றவர்கள் நீச்சமுடையாரல்லவெனின், அல்லாதவர்களைப் பின்னிருத்தி உருத்திர மூர்த்தியை முன்னிருத்தியதற்குக் காரணமேவண்டும். இது எங்ஙனம் சாம்பிரதாயம்? இனி இந்த விதிமுறையால் பஞ்சமனுக்கு முன்மரியாதையும், பிராமணனுக்குப் பின் மரியாதையும் செய்யவேண்டிவரும். இப்படிப் பூர்வோத்தர விரோதங்கள் வெகுவாய்க் காணப்படுதலால் உருத்திர மூர்த்தியை நீச்சதெய்வமென்று பிதற்றியது பேதமையாய் விட்டது. ஆகவே, அதிபரமாத்ராகிய உருத்திரமூர்த்திக்குக் கொடுத்த கரங்கொண்டே நீச்ச தெய்வங்களாகிய விஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்குச் சமானமாய் ஆஹுதி கொடுக்கப்படாதென்றே ருக்ராஹுத்யனந்தரமான ஜலபரிஷேசனம் ஆசாரமாயிற் றென்க. மேலிரண்டு நியாயங்களாலும் ஜலபரிஷேசனப்பிரசங்கம் நிர்ப்பாதிதமாய் விட்டதாகையால் எக்ஞபதித்தவம் சிவபெருமானுக்கே யென்பது எல்லா விதக்கானுஞ் சாதிக்கப்பட்டது" என்ற 'சிவாதிக்கய ரத்தநாவளி' முதற் பாகத்தால் அவ்வாசேஷ்ய விருள் ஓடியதற்கு.

11. பார்த்தல்ய ஸ்வாஸ்தீர தானாத்.

தனஞ்சயன் றனக்குத் தன்படை வழங்கலின்.

பொருள்:— அர்ச்சனனுக்குத் தனது பாசபதாஸ்திரத்தைக் கொடுத்தலானும் என்பது.

அர்ச்சனன் இரண்டுமுறை சிவபிரானிடம் பாசபதாஸ்திரம் பெற்றான். அவற்றின் மூலவசனங்கள் வருமாறு:— (கதை அவைகளால் விளங்குமாகலின் தனித்தெழுதப்படவில்லை).

பாரதம் வனம் 38, 39, 40-வது அத்தியாயங்களிற் கண்டது இது. “எல்லா மஹரிஷிகளும் அர்ஜுனன் உக்கிரமான தவத்தி லிருப்பதைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமுள்ளவர்களாகி... பரமசிவனை நோக்கிச் சென்றார்கள். யாவரும்.....மஹாதேவரை வணங்கி.....அந்தச் செய்கையைத் தெரிவித்தார்கள்.....பரமசிவனார்.....வேடன் வேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டு.....புறப்பட்டார்.....அவர்.....முகனென்பவனைப் பார்த்தார்.....அர்ஜுனன்.....அடிக்கவே.....வேடனும்.....பாணத்தை ஒரே குறியான அந்தப் பன்றியில் ஒரே காலத்தில் விட்டான்.....அந்த

இரண்டு பாணங்களும்.....அந்த மூகனுடைய சரீரத்தில் ஓரே காலத்தில் விழுந்தன.....அந்த ராசூஸன்.....இறந்தான்.....
 அர்ஜுனன்.....ஒரு மனிதரைக் கண்டான். அர்ஜுனன்.....
 அவரை நோக்கி.....'நீ யார்?.....என்றோ குறிவைக்கப்பட்ட
 இந்தப் பன்றியை நீ எதற்காக அடித்தாய்?.....இது வேட்டைக் குரிய முறையன்று.....உன்னை உயிரிழந்து நழுவச் செய்வேன்' என்றான்.....வேடன்.....'.....இதுமுந்தி எனக்கே குறிபாயிற்று. (ஆதலால்) என்னுடையதே.....ஓ! மந்தபுத்தியுள்ளவனே!.....
 என்னால் உயிருடன் விடப்படமாட்டாய்.....' என்றான். அர்ஜுனன்.....பாணங்களாலும் அடித்தான்...பாமசிவன்...பாணங்களை ஏற்றுக்கொண்டார்.... அர்ஜுனன் வேடனிடத்தில் சாமாரியை நன்கு பெய்தான். அதனைச் சிவன் சந்தேகாஷ்டமுள்ள மனத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டார். பினாகியானவர் ஒரு முகூர்த்த காலம் அப்பு மழையைத் தாங்கிக்கொண்டு மலைபால் அசைவற்றவராகக் காயப் படுத்தப்பட்டாத சரீரத்துடன் நின்றார்..... அர்ஜுனன்.....நாரா சங்களை.....விட்டான்.....சூலபாணியான பகவான்.....கல் முழைய மலையானது ஏற்றுக்கொள்வதுபோல அவைகளை ஏற்றுக் கொண்டார்..... அர்ஜுனன் வில் துனியால் சண்டை செய்தான். மலையில் வலிப்பவர்.....வில்லையும் பறித்துக்கொண்டார்....அர்ஜுனன்.....கத்தியை.....அவருடைய தலையில் எறிந்தான். அந்த... கத்தியும் அவருடைய தலையை யடைந்து சிதறிற்று...பகவான்... கைக் குத்துக்களால் அர்ஜுனனைத் தன்புறுத்தினார்.....மஹாதேவர்.....அவனை...பலத்தால் மிஞ்சினார்.....தேவதேவரால்... அர்ஜுனன் இறுக்கப்பட்டபட்ட அவயவங்களால் உருண்டையாகச் செய்யப்பட்டவன் போல விளங்கினான். அர்ஜுனன் மூச்சற்ற வனும் அசைவற்றவனும் ஆனான்; பிறகு, ஒன்றுத் தெரியாமல் (மயங்கி) விழுந்தான். அதனால், சங்கரர் சந்தேகாஷ்டமுள்ளவராயினார். அந்தப் பாண்டவன்.....திருப்பவும் அறிவு வந்தவனாகி எழுந்து... பினாகியைச் சாணமடைந்து மண்ணாலான பேடையைச் செய்து கொண்டு அந்தச் சிவபிரானை மலர்மாலையால் பூஜித்தான். அப்பொழுது.....அர்ஜுனன், அந்த மாலையை வேடனுடைய தலையில் இருக்கக் கண்டான். ஸந்தேகாஷ்டத்தால் மனத்தெளிவை அடைந்து அவருடைய கால்களில் விழுந்தான். பிறகு, சங்கரர், அவன் விஷயத்தில் பிரீதியுள்ளவராயினார். பிறகு, அவர்.....இவனை நோக்கி... 'ஓ! ஓ! அர்ஜுனன்!.....உன் விஷயத்தில் பிரீதி அடைந்தேன். என்னைப்பார்,.....உனக்கு ஞானக் கண்ணைக் கொடுக்கிறேன்..... அஸ்திரத்தை...உனக்குக் கொடுப்பேன். நீயன்றோ.....என்னுடைய.....அஸ்திரத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்குச் சக்தியுள்ளவன்?' என்றார். பிறகு அவ்விடத்தில் அர்ஜுனன்.....மஹாதேவரைப் பார்வதியுடன் பார்த்தான்...அந்த அர்ஜுனன் முழுங்கால்களால்

சூமியை அடைந்தும் தலையினால் வணங்கியும் சிவபெருமானை அருள்
வருப்படி செய்தான்... ஹார்... 'ஓ! மனிதருட் சிறந்தவனே!.....
...ரணை...பெற்றுக்கொள்ளு...' என்றார். அர்ஜுனன்... 'ஓ! வ்ருஷ
பத்வஜரே! ப்ரபுவே! மஹாதேவரே!... பாசுபதாஸ்திரத்தை விரும்பு
கிறேன்...' என்றான். சங்கரர்... 'பாண்டவ! நான்... பாசுபத
மென்கிற அஸ்திரத்தை உனக்குக் கொடுக்கிறேன்...' என்றார்...
அர்ஜுனன்... பரமசிமனைப் பாதங்களைப் பிடித்து வணங்கி, 'உப
தேசம் செய்வீராக' என்று வேண்டினான்... பரமர்... அந்த அஸ்திர
த்தை அர்ஜுனனைக் கற்கச் செய்தார். (அந்த அஸ்திரமானது)...
அர்ஜுனனை வந்தடைந்தது அப்பொழுது அர்ஜுனனும்தான்...
அதனைப் பெற்றுக்கொண்டான்... சிவபிரான்... காண்டவ மென்ற
வில்லை... அவனுக்குக் கொடுத்தார். பிறகு... ஈசுவரர் பார்வதியுடன்
... அர்ஜுனன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே ஆகாசத்தை
அடைந்தார்'' சிவபிரான் தம்மோடு அர்ஜுனன் சண்டைசெய்த
போது அவனிடமிருந்து பறித்துக்கொண்ட காண்டவத்தைத்
திரும்பிக் கொடுத்தார் என்பதையே 'காண்டவ மென்றவில்லை...
கொடுத்தார்' என்பது காட்டுகின்றது.

துரோணம் 79, 80, 81-வது அத்தியாயங்களிற் கண்டது
இது. "வாஸுதேவர்... அர்ஜுனனுடைய அரண்மனை சென்று
தீர்த்தத்தை ஆசமனம் செய்து பங்கள்கரமான லக்ஷணங்களள்ள
தரையில் வைவ்ருயத்திற் கொப்பான தர்ப்பங்களை நல்ல படுக்கை
யாகப் பாப்பினார். பிறகு, அந்தப் படுக்கையை உத்தமமான ஆயு
தங்களால் சூழப்பட்டதாகச் செய்து, மாலையினால் அகூஷதங்களா
லும் மிக்க மங்களகரமான கந்தங்களாலும் சாஸ்திர முறைப்படி
அலங்கரித்தார். பிறகு தீர்த்தத்தை ஆசமனம் செய்தவனும்தான்...
பரிசாகர்களை யுடைவனுமான பார்த்தனுக்கு, திரியம்பகரின்
பொருட்டுக் தினந்தோறும் இரவில் செய்வதான பலியைக் காண்
பித்தார். பிறகு, பார்த்தன் ஸந்தோஷமடைந்து மாதவரைக் கந்தங்
களாலும் பூமாலிகளாலும் அலங்காரஞ் செய்து, இராத்திரியில்
செய்வதான அந்தப் பலியை அந்தத்திரியம்பகருக்காக நிவேதனஞ்
செய்தான். கோகில்தர் பல்சுனைப் பார்த்து, 'நல்லது, நல்லது'
என்று... சொன்னார். பிறகு... கிருஷ்ணர்... தம்... இடம் சென்றார்.
... அந்த அர்ஜுனனிடம்... கருடத்வஜர் ஸ்வப்னத்தில் வந்தார்...
பிபத்ஸு... அப்பொழுது, 'கேசவரே!... பெரிய பாதிரை... ஜயத்
ரகளைக் கொடும்... விஷயத்தில் என்னால் செய்யப்பட்டது... ப்ர
திஜை... தவமேயானால் என்னையே போன்றவன் எவ்வாறு ஜீவிப்
பான்?...' என்று... சொல்லினான்... கண்ணபிரான் கிழக்கு முகமாக
... விருந்து ஜலத்தைக் கொட்டு... அர்ஜுனனுடைய ஹிதத்தின்
பொருட்டு, 'பார்த்த!... பாசுபத மென்கிற உத்தமமான அஸ்திர

மானது சாச்வதமானது. அந்த அஸ்திரத்தை இப்பொழுது நீ அறிந்தால் நானேத்தினம் ஜபக்தனைக் கொல்வாய். ஆகலால், அதனை அறிவதற்காக விருஷபத்வஜரை...சரணமடை...அந்தக் தேவரை... தியானம் செய்து மௌனத்தாடனிரு பிறகு, அவருடைய அனுக்ரஹத்தினாலே...அந்த அஸ்திரத்தை...நீ அடைவாய்' என்று...சொன்னார்...தனஞ்சயன்...ஆசமனம் செய்து...ருத்திரரைக் தியானித்தான். பிறகு, அர்ஜுனன்...தன்னைக் கேசவருடன் ஆகாயத்தில் கண்டான்...கிருஷ்ணனோடு கூடின அர்ஜுனன் ஆகாசத்தையும்... விஷ்ணுபத்மமென்னுமிடத்தையும் அடைந்து.....சென்றான். அப்பொழுது அவன்...ஒளியுள்ள ஒரு மலையையும் கண்டான்... அதன் உச்சியில்.....விருஷபத்வஜரைக் கண்டான்.....வாஸுதேவரோ பார்த்தனோடுகூட அவரைப் பார்த்து, சாச்வதமான வேதமந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு சிரஸினால் வணங்கினார்...அந்த ஈசுவரை அப்பொழுது கிருஷ்ணர்ஜுனர் இருவரும் வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் புத்தியினாலும் செய்கையினாலும் நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள்...அந்தச் சங்கரரை அவ்விருவர்களும் சரணமடைந்தார்கள்...பிறகு ஈசுவர்...அவ்விருவர்களையும் பார்த்து... 'புருஷ சிரேஷ்டர்களே! ..நீங்கள் வந்த காரியம் என்ன? அதனை நிறைவேற்றுகிறேன்'...என்று கூறினார். பிறகு...வாஸுதேவர் அர்ஜுனனிருவரும் அபிமுகமாக எழுந்திருந்து கைகளைக் குவித்துக் கொண்டு பக்தியோடு தீவ்யமான ஸ்தோத்திரத்தினால்...துதித்தார்கள். '...எங்களுடைய அபிஷ்டமானது வித்திக்கவேண்டும்' என்று கூறினார்கள்...அர்ஜுனனோடு சேர்ந்து வாஸுதேவர் மஹாதேவரை ஸ்தோத்திரம் செய்துவிட்டு அப்பொழுது பாசபதாஸ்திரத்தை அடைவதற்காக அவரை ப்ரஸன்னமாசூம்படிசெய்தார். பிறகு...பார்த்தன்...விருஷபத்வஜரைமலர்ந்தகண்களால் கண்டான். தன்னால் நன்றாக இரவில் ஏற்படுத்தப்பட்டதும் வாஸுதேவருக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்டதும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியமுறைப்படி அனுட்டிக்கப்பட்டதுமான அந்தப் பலியையும் முக்கண்ணாராகக் கண்டான். பிறகு, பாண்டவன்...சங்கரரை நோக்கி, 'நான் தீவ்யமான அஸ்திரத்தை விரும்புகிறேன்' என்று கூறினான். பிறகு சங்கரர்...வாஸுதேவரையும் அர்ஜுனனையும் பார்த்து '...அந்தக் தடாகத்தில்...என்னால்...வில்லும் அம்பும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன...அம்புடன் கூடின...அந்தவில்லை...கொண்டு வாருங்கள்' என்று கூறினார்...அந்த அர்ஜுனனும் அச்சுதரும்...அந்தக் தடாகத்தை யடைந்து ஜலத்தினால் பயங்கரமான ஒரு ஸர்ப்பத்தைக் கண்டார்கள்...வேறு ஒரு சிறந்த ஸர்ப்பத்தையும் கண்டார்கள். கிருஷ்ணரும் பார்த்தனும்...ஆசமனஞ் செய்து கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு...ருத்திரரை நமஸ்கரித்து...சுதருத்திரியமென்கிற...மந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு...அந்த ஸர்ப்பங்களையும் ஸ்தோத்திரம்

பண்ணினார்கள். பிறகு அவ்விரண்டு... வர்ப்பங்களும் ரூக்ரருடைய மகிமையினாலே... வில்லும் அம்புமாயின... அவ்விருவரும்... இரண்டையும்... பரமசிவனிடத்தில் கொடுத்தார்கள்... சங்கரா... அந்தப் பாசபதாஸ்திரத்தையும் பிரகிஜ்ஞையினுடைய நிறைவேறுதலையும் வரலாகவளித்தார்... அர்ஜுனன் ஈசுவரிடக் கிவிரந்து... பாசபதாஸ்திரத்தைப் பெற்று... தன் காரியம் நிறைவேறினதென்றே எண்ணினான்... அர்ஜுனனும் ஹிருஷிகேசரும் ஸந்தோஷமடைந்து அந்த மஹேசுவரரை முடிகளாலே பல முறை வணங்கினார்கள்... அர்ஜுனனும் கேசவரும் ரூக்ரால் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டு மிருந்த ஸந்தோஷத்தோடு தம்... மிடத்தை வந்தடைந்தார்கள்”.

இனி அக்கதை பற்றிய ஆசேஷப சமாதானங்கள் வருமாறு:-

1. ஆ:— கயிலாச யாத்ரா சமயத்தில் அர்ச்சுனன் சிவபூசை செய்யவேண்டுமென்று கிருஷ்ணரிடம் சொன்னான். கிருஷ்ணர் அவனைப்பார்த்து, ‘என்பாதங்களில் நீ பூசை செய். அப்பூசையைக் கயிலையிற் சிவன் முடியிற்காண்பாய்’ என்றார். அவனும் அப்படியே செய்து கிருஷ்ணரின் காலிலிட்ட பூக்களைக்கயிலையிற் சிவன் முடியிலிருக்கக் கண்டான். அதற்குப் பிரமாணம் ‘பார்த்தோப நீதம் மதுஸூதநஸ்ய பாதரானிந்தார்ச்சித சித்புஷ்பம்—தகர்ச கங்காத்ர மௌளிமக்த்யே பபூவ வீர: க்ருத நிச்சிதார்த்த:’ என்ற பாரதம். ‘திர்த்தனுலகளந்த சேவடி மேற் பூந்தாமஞ்—சேர்த்தி யவையே சிவன் முடிமேற் றுன்கண்டு—பார்த்தன் றெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை—பேர்த்து மொருவரஹ் பேசக் கிடந்ததே’ என்றார் நம்மாழ்வாரும். சிவனைப் பரம்பொருளென வெண்ணியிருந்த அர்ச்சுனனுக்கு அம்மயக்கத்தைக் கெளிவித்தற்கே அவனோடு கிருஷ்ணரூவ் கயிலை சென்றார்.

ச:— ‘பார்த்தன் மாதவரை அலங்காரஞ் செய்து பலியைத் திரியம்பகருக்காக நிவேதனஞ் செய்தான்’ என்பது மூலம். மாதவரை—மாதவராகிய விக்ரகத்தில் திரியம்பகருக்காக—திரியம்பகரை ஆவாகித்தது பார்த்தனுக்குக் கிருஷ்ணர் விக்ரகமும் சிவ பிரான் அதிலாவாகிக்கப்பட்ட வழிபடு கடவுளுமாயின ரென்பதே அதனற் கொள்ளக் கிடக்கிறது. ‘வாஸுதேவருக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்ட பலியை முக்கண்ணாருகில் கண்டான்’ என்பது அம் மூலத்துள்ள மற்றொரு வாக்கியம். வாஸுதேவருக்கு—வாஸுதேவராகிய விக்ரகத்தின் முன் அர்ச்சுனன் கிருஷ்ணரின் பாதத்திலிட்ட பூக்களைச் சிவபிரானின் முடியிற் கண்டானென்பதற்கு அம் மூலத்தில் வசனமில்லை. அதனற் ‘பார்த்தோப நீதம்’ என்ற வாக்கியம் படைக்கப்பட்டதாகும். சமீப காலத்தில் வைஷ்ணவ பூநாமங்களால் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்ட தமிழ் வியாஸ பாரத வசனத்திற்கு அம் அவ்வாக்கியம் பெயர்ப்புச் சூனியம். ஆக,

அந்நம்மாழ்வார் பாட்டும் மூலவசனத்தோடுமுராணி மதிப்புக் குலையலாயிற்றென்க. ஆனால் வில்லிபுத்தூரார் அப்பாட்டிலுள்ள அடி, முடியென்ற தர்ப்பிரயோகங்களைத் தள்ளி மேல் என்ற சக்பிரயோகத்தையமைத்துக் 'கண்ணன் மேலணி மலரனைத்துங் காயெரிவண்ணன் மேற் காண்டலு மகிழ்ந்து மேதினி—யுண்ணு மாதவன் சிவனுருவ மென்றுணர்ந்—தண்ணலு முடல் புளகரும் பிணைரோ' என்று மூலவசனத்தை யனுசரித்துப் பாடிக் கௌரவமெய்தினார். 'செங்க னெடியான் மேற் றேர்விசய நேற்றியபூப் பைங்கண் வெள் னேற்றான் பாற் கண்டற்று—லெங்கு, முடிமன்னர் சூடியபூ மொய்ய் மலர்த்தார் மாற, னடியிசையே காணப் படும்' என்ற முத்தொள்ளாயிரச் செய்யுளையும் நோக்குக. யுதிஷ்டிராகிய மரத்துக்குக் 'கிருஷ்ணனும் வேதமும் பிராமணர்களும் வேர்கள்' என்பது ஆதி 1-வது அக்தியாயம். கிருஷ்ணரும் உத்தியோகம் 29-வது அக்தியாயத்தில் 'யுதிஷ்டிரானவர் தரம் ரூபமான பெரிய மரம்...நானும் வேதமும் பிராமணர்களும் (அதன்) வேர்' என்றார். அவ்வாக்கியத்திற்கு வடமொழிமூலம் 'மூலம் க்ருஷ்டீண ப்ரஹ்மசப்ராஹ்மணச்ச' என்பது. இது உள்ள 'ப்ரஹ்மம்' என்ற பதமே வேத மெனப் பெயர்க்கப்பட்டது. அப்பெயர்ப்புக் தப்பு. கிருஷ்ணரையும் பிராமணர்களையும் சல்லி வேர்கள் போற் பக்கங்களிலும் பிரமத்தை ஆணியேர் போல் நடுவிலும் வைத்தானது அப்பர்வம். கிருஷ்ணரும் பிராமணருஞ் சேதனர்கள். பக்கவேர்கள் சேதனரானால் ஆணியேராகிய பிரமம் அவரினுஞ் சிறந்த சேதனமாக வன்றே இருக்கவேண்டுமா? அப்படியிருக்க அப்பிரமத்தை வேதமென அசேதன வஸ்துவாக மொழிபெயர்க்கலாமா? பாண்டவர் துரியோதனனிடமிருந்து ராஜ்யத்தைப் பெறுதற்கு மட்டும் கிருஷ்ணர் அவர்கள் சார்பாய் கின்றார். பிராமணர்கள் பாண்டவர்களுக்கு ஆசி கூறிக்கொண்டே அவர்கள் சென்றவிடமெல்லாஞ் சென்றார்கள். அவ்விருவர் சகாயங்களும் அவ்வளவே. ஆனால் ஐந்து இந்நிரர்கள் பாண்டவராய்ப் பிறந்தது, லக்ஷ்மி துரொளபதியாய்ப் பிறந்தது, அவர்கள் அவளை மணந்தது, கிருஷ்ணர் அவர்களுக்குச்சகாயரானது, பார்த்தனுக்குக் காண்டலும் பாசுபதாஸ்திரம் முதலியன கிடைத்தது, நிரொளபதி துகிலுரியப்பட்டது, யுத்தத்தில் அவர்க ளெல்லாம் அடி உதை மோகம் மூர்ச்சை கிலேசம் ரோதனம் பயம் முதலியன அடைந்தது, முடிவில் அவர்கட்கு ஜயம் லாபம் மரணம் அநந்தரகதி கிடைத்தது ஆகியவெல்லாம் அப்பாண்டவர் வினை யிருந்தவாறு அவர்கட்கு உறுத்தி வைத்தவர் சிவபிரானே. பாரதம் ஆக்யந்தம் அவ்வுண்மை பிரசித்தம். அக் காரணத்தால் அப்பிரம பதத்தாற் சுட்டப்பட்ட பரம்பொருள் சர்வஜ்ஞராகிய சங்கரரே யாவர். ஆகவே ஆர்ச்சனன் சிவபாத்துவத்தை யயர்த்துச் சிறிதும் சீனியானென்க. கிருஷ்ணரும் அன்றே.

2. ஆ:— அடியிலிட்டதை முடியிற் கண்டானென்பதை விலக்கிக் 'கண்ணன்மே லணிமல ரனைத்துங் காயெரி வண்ணன் மேற் காண்டலும்' என்பதைக் கொண்டாலும், 'அரியுஞ் சிவனு மொன்று' என்ற உலக வழக்குக்கானே போதரும்? அதனைவிட்டுக் கிருஷ்ணரை விக்ரக மென்றும் சிவனை அகிலாவாசிக்கப்பட்ட தெய்வமென்றும் ஏன் சொல்லவேண்டும்?

ச:—வில்லியார் அச்செய்யுளிற்றானே 'மாதவன் சிவனுருவம்' என்று சொல்லி விட்டார். உருவம்—திருமேனி. ஆகலின் அவ்வாசேஷபம் நிரஸ்தம். மேலும், மேற்காட்டப்பட்ட வனபர்வ மூலத்தில் அர்ஜுனன் 'மண்ணாலான மேடையைச் செய்து கொண்டு அந்தச் சிவபிரானை மலர் மாலையால் பூஜித்தான். அப்பொழுது...அர்ஜுனன், அந்த மாலையை வேடனுடைய தலையில் இருக்கக் கண்டான்' என்றிருக்கிறது. மேடையாவது சிவலிங்கம். அதனால் அம்மேடையுஞ் சிவபிரானும் ஒன்றெனச்சொல்லி விடலாமா? அவன் கிருஷ்ணரிடத்திற் சிவபிரானைப் பூசித்தானென்பதற்குக் காற்பரியமாகவே அது மிளிர்கிறது. ஆகவே, மேடையும் கிருஷ்ணரும் விக்ரகஸ்கானத்தில் ஒன்றே யென்பதும், மேடையிற் போலக் கிருஷ்ணரினும் ஆவாசிக்கப்பட்ட பரமாத்வே சிவபிரானென்பதமே தீர்மானம்.

3. ஆ:— கிருஷ்ணர் கைலைக்கு வந்ததும் சிவன் எழுந்தா ளுடோடியும் வந்து அவரைவணங்கி எதிர்கொண்டழைத்து ஆசனக் கிருத்தி அருகில் நின்று உபசரித்தான். அத்தகைய சிவனையா கிருஷ்ணர் வணங்குவார்?

ச:— 'பிறகு அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு மிகுந்த புத்திசாலிகளும் மஹாத்மாக்களும் குற்றமற்றவர்களான வாஸுதேவர் அர்ஜுனானிருவரும் அபிமுகமாக எழுந்திருந்து கைகளைக்குவித்துக் கொண்டு பக்தியோடு திவ்யமான ஸ்தோத்திரத்தினால் பின்வருமாறு துதித்தார்கள்' என்றது துரோணம் 80-வது அக்தியாயம். அத்தோத்திரத்தையும் ஆண்டே காண்க. 'அர்ஜுனனும் ஹிருஷ்டிகேசரும் ஸந்தோஷமடைந்து அந்த மஹேசுவரரை முடிக்காளிலே பல முறை வணங்கினார்கள்' என்பது அதன் 81-வது அக்தியாயம். சிவபிரான் கயிலையில் கிருஷ்ணரை அதிகார தோரணியிற்கூட உட்காரச் சொல்லவில்லை. அக்கேசவர் நின்ற வண்ணமே காரிய சாதகஞ் செய்துகொண்டு திரும்பினார்.

4. ஆ:—சிவன் செய்த மோகன சாத்திரப்படி அவனையுங் கடவுளாக எண்ணிச் சிலர் வணங்கட்டு மென்ற திருவுள மேலீட்டால் கிருஷ்ணர் அவனை அங்கும் மற்ற விடங்களிலும் வணங்கிக் காட்டினார். ஆகலின் அவ்வணக்கம் நாடகமேயாமென்க.

ச:— ‘வாஸுதேவர்...யுகிஷ்டிரரிடம் சென்று...அவருடைய பாதங்களில் வந்தனஞ் செய்து’ என்றது அகி 206-வது அக்தியாயம். ‘கண்ணபிரான்...சூந்தியின் பாதங்களைத் தலையால் வணங்கினார்’, ‘கிருஷ்ண பகவான்...யுகிஷ்டிரரிடம் விடைபெற்று,..... அவருக்கு அபிவாதனத்தோடு பாதங்களைத் தொட்டு வந்தனஞ் செய்தார்’ என்றது ஸபா 2-ம் அக்தியாயம். ‘பலராமரும் கிருஷ்ணனும்.....இந்திரனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்தனர்’ என்றது அதன் 55-வது அக்தியாயம். ‘வாஸுதேவர்.....ஸாந்தீபனியின் பாதங்களை...பிடித்து வந்தனஞ் செய்தார்’ என்றது அதன் 58-வது அக்தியாயம். ‘வாஸுதேவர்...தர்மபுத்திரரை நமஸ்கரித்து’ என்றது வனம் 12-வது அக்தியாயம். ‘கோவிந்தர்.....யுகிஷ்டிரரை நமஸ்கரித்து’ என்றது அதன் 22-வது அக்தியாயம். ‘கிருஷ்ண பகவான்...தர்ம ராஜரையும்...பீமனையும்...வந்தனம் பண்ணினார்’ என்றது அதன் 185-வது அக்தியாயம். ‘ஜநார்த்தனரானவர், விருஷபத்தைப் பின் பக்கத்தில் தொட்டுப் பிராம்மணர்களை நமஸ்கரித்து அக்கினியைப்பிரகக்ஷிணம் செய்து...’, ‘அச்சுதர் தேவர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்து’ என்றது உத்யோகம் 82-வது அக்தியாயம். ‘ஜநார்த்தனர்... எல்லா முனிவர்களையும் வணங்கிப் பூஜித்து’ என்றது அதன் 83-வது அக்தியாயம். ‘பகவானும்...விதிப்படி சுத்தியைச் செய்து கொண்டு...ஸந்தியாவந்தனம் செய்தார்’ என்றது அதன் 84-வது அக்தியாயம். பகவான் என்றது கிருஷ்ணரை. ‘ஸ்ரீ வாஸுதேவர் அவளுடைய கிரகத்தில் புசுந்து, பாதங்களில் வணங்கி’ என்றது அதன் 132-வது அக்தியாயம். அவள் என்றது சூந்தியை. ‘வாஸுதேவர் முசுலான எல்லாரும் அவரை வணங்கினார்கள்’ என்றது அதன் 157-வது அக்தியாயம். அவரென்றது பலராமரை. ‘ஹலாயுதர், முதியவர்களான விராடனையும் துருபதனையும் வணங்கி விட்டு’ என்றது அவ்வக்தியாயம். ‘அவ்விருவரும்.....அவருடைய இரண்டு சரணங்களிலும் வந்தனம் செய்தார்கள்’ என்றது கர்ணம் 68-வது அக்தியாயம். இருவரென்றது கிருஷ்ணர்ஜனர்களை. ‘அவ்விருவரும் (யுகிஷ்டிரரை) வந்தனம் செய்து கைகவித்து நின்றனர்’ என்றது அவ்வக்தியாயம். இருவரென்றது கிருஷ்ணர்ச்சனரை. ‘கேசவர், ஸ்ரீவியாஸர் திருகராஷ்டிர மகராஜர் இவர்களின் கால்களில், வணங்கி என்றது ஸல்யம் 64-வது அக்தியாயம். ‘அவ் விருவரும் திருகராஷ்டிர ராஜனிடம் சென்று.....அவ்னுடைய பாதங்களைத் தொட்டுவணங்கினார்கள்...அவ்விருவரும், அவ்வாரே காந்தாரி, சூந்தி, தர்மபுத்திரர், பீமஸேனன் இவர்களுடைய பாதங்களையும் தொட்டு வணங்கினார்கள்’ என்றது ஆச்வமேதிகம் 52-வது அக்தியாயம். இருவரென்றது கிருஷ்ணர்ச்சனரை. ‘கண்ணபிரான்.....(அவளை)ப் பிரகக்ஷிணம் செய்தார்’ என்றது அவ்வக்தியாயம்.

அவனை யென்றது சூந்தியை. 'அவர்.....தந்தையையும் தாயையும் நமஸ்கரித்தார்' என்றது அதன் 59-வது அக்கியாயம். அவரென்றது கிருஷ்ணரை. சிவன் மோகனசாத்திரஞ்செய்ததுபோல் யுகிஷ்டிரர், சூந்தி, இத்திரன், ஸாந்தீபனி, பீமன், பிராமணர்கள், அக்கினி, தேவர்கள், முனிவர்கள், ஸந்தியை, பலராமர், விராடன், துருபதன், வியாசர், திருதராஷ்டிரன், காந்தாரி, வஸுதேவர், தேவகி ஆகியவர்களுல்லாம் என்னென்ன மோகன சாத்திரங்கள் செய்தார்கள்? அவர்களை யார் வணங்கட்டுமென்று கிருஷ்ணர் வணங்கிக் காட்டினார்? அவர் செய்த அத்தனை வணக்கங்களும் யதார்த்தமா? நாடகமா? யதார்த்தமாயின், அவர் சிவபிரானை வணங்கியது மட்டும் நாடகமாதல் யாங்கனம்? நாடகமேயாயின், கிருஷ்ணர் பிறந்து செத்தது வரையிலுள்ள அவர் செய்கல்களைத்தையும் ஒன்றும் விடாமல் எடுக்கெழுதி அவற்றுள் இவையிவை நாடகம் இவையிவை யதார்த்தம் என்று பாகுபாடு செய்யப் பூர்வபட்சம் முன் வரவேண்டும். ஆனால் அது கிருஷ்ணரிடங் கண்ட அபகர்ஷங்களை யெல்லாம் லீலை யென்றும் உத்கர்ஷங்களையெல்லாம் யதார்த்தமென்றுமே கூறும். அப்படியானால் ராவண கும்பகர்ண கம்ச சிசு பாலனாதிபரிடமும் அந்த கியாயத்தை யேற்றி அவர்களையும் கிருஷ்ணரைப்போற் பரம்பொருள்களென்று என் சொல்லக்கூடாது? அவர்களெல்லாம் ராமகிருஷ்ணரால் வதமாயினரேயெனின் அது அவ்விராவணனாதிபர்க்கு ஒரு லீலையாகலாம். அவ்விராமகிருஷ்ணனாகியவையும் பரமெனச் சிலர் வணங்கட்டு மென்ற எண்ணத்தோடு தான் அவ்விராவணனாதிபர் அவர்கள் கையால் மடிந்தவர்கள்போல் மாயஞ்செய்து கொண்டனரென்றால் இழுக்கொன்றும்இல்லை. இம் முட்டுப்பாடுகளை யெல்லாம் யோசிக்கவல்லவர், கிருஷ்ணர் தமது தாஸத்தன்மையையும் சிவபிரான் முதலியோரது எஜமானத்தன்மையையும் உணர்ந்த அவ்வணக்கங்களை யதார்த்தத்த்காற் செய்தாரென்றே துணிவர். 'நாராயண பரோத்யாதா' என்பது நாராயணமும், 'சிவ ஏகோ த்யேய:' என்பது அதர்வசிகையும் ஆகும்.

12. நரஹரி விஜயாத்.

மானுட மடங்கலை வலிதபக் கோறலின்.

பொருள்:— நாசிக்கத்தை அதன்வலி கெடும்படி அடித்துக் கொல்லுகலானும் என்பது.

இரணியனைன்பவன் ஓசுரன். அவன் தேவர்களுக்குப் பரம விரோதி. அவர்கள் அவனுக்குப் பயந்தார்கள். விஷ்ணு அவர்களைக் காக்க விரும்பினார். அவரமிசமொன்று இரணியனுக்குப் பிள்ளையாயிற்று. அப்பிள்ளையே பிரகலாதன். அவனைத் தந்தை வெறுத்

தான். அப்பிள்ளையைக்கொல்ல அவ்வரசரான் செய்த சூழ்ச்சிகள் பல. ஒரு சமயம் அவ்விரணியனைக் கொல்ல விஷ்ணு நரசிங்க மாணர். அவ்வருத் தூணில் முளைத்தது. இரணியன் நரசிங்கத்துக்கு இரையானான். அவனிரத்தமும் அதனாற் குடிக்கப்பட்டது. அவ்விரத்த வெறியால் அது மூவுலகங்களையும் பீடித்தது. தேவர்கள் அதனைச் சிவபிரானிடம் முறையிட்டார்கள். அவர் சரபவருக்கொண்டார். அச்சரபம் அந்நரசிங்கத்தைக் கொன்றது. இக்கதை காஞ்சிப்புராணத்துள்ளது.

‘யோ கோரம் வேஷமாஸ்தாய சரபாக்கியம் மஹேச்வர: | ந்ருஸிம்ஹம் லோகஹந்தாரம் ஸம்ஜகாந மஹாபல: | ஹரிக்கஹரத்வம் பாதாப்யா மநுயாந்தி ஸுரேச்வரா: | மாவதி: புருஷம் விஷ்ணும் விக்ரமஸ்வ மஹாநிசி | க்ருபயாந் பகவாந் விஷ்ணும் விததார நகை: கரை: | சர்மாம்பரோமஹாவி்ரோ வீரபத்ரோ பபூவஹ | | ஸ ஏகோ ருத்ரோ த்யேய:’ (பயங்கரமான சரபவேஷந்தாங்கி உலக பீடிதமாயிருந்த நரசிங்கத்தை ஹிம்ஸித்தவரும், பாதங்களால் ஹரியை ஹரிக்கின்றவரும், புருஷரூப விஷ்ணுவை வதஞ் செய்யாமல் தேவரீரது பராக்ராமத்தை மாத்திரம் காட்டி யருளல்வேண்டுமென்று சர்வதேவர்களாலும் மகாராத்திரியிற் பின்றொடர்ந்து பிரார்த்திக்கப்பட்டவரும், கிருபையினால் நரசிங்கத்தின் உடம்பினது தோலை நகங்களாற் கிழித்திரித்தெடுத்து வஸ்திரமாக; வணிந்துகொண்டவரும், மஹா பலமுள்ள வீரபத்திர மூர்த்தியானவரும் ஆகிய எவருண்டோ அந்த வருத்திரரொருவரே தியேயர்), ‘யோமத்ஸ்ய கூர்மாதி வராஹ ஸிம்ஹாந் விஷ்ணும் க்ரமந்தம் வாமநமாதி விஷ்ணும் விவிக்லபம் பீடியமா நம்...தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து’ (எவர் விஷ்ணுவையும் விஷ்ணுவினவதாரங்களான மச்சம் கூர்மம் வராகம் நரசிங்கம் முதலியவற்றையும் வாட்டிப் பீடிக்கின்றாரோ அந்த வருத்திரருக்கு நமஸ்காரம் ஆகுக) என்ற சரபம் அக்கதைக்கு மூலவசனம்.

இனி அக்கதைபற்றிய ஆசேஷபசமாதானங்கள் வருமாறு:—

1. ஆ:— ‘ஹரம் ஹரந்தம் நுயாந்தி தேவா: | விச்வஸ்யேசாநம் வ்ருஷபம் மதீநாம்’ (நரசிம்மனைக் கொல்லும்படி சரப, ரூபமாய் வந்த சிவனைக் கொன்ற ஹரியைத் தேவர்கள் பின்பென்றார்கள்) என்ற வேதவசனத்தால் நரசிம்மமே சரபத்தைக் கொன்றதென்பது விளங்கவில்லையா?

ச:— ‘ஹரம் ஹரந்தம்’ என்பது பொய்ப்பாடம். ‘ஹரிம் ஹரந்தம்’ என்ற பாடமே சரியானது. அவ்வுண்மையை நேரில் வேதம் படித்தறிக. மேலும் இந்தப்பாடம் ‘ஹரிம் ஹரந்தம் பாதாப்யா மநுயாந்தி ஸுரேச்வரா:’ என்று சரபத்திற் பரிவசான மடைகிறது. இதிலுள்ள ஹரிபதம் விட்டுணுவைச் சுட்டுவதோடு நரசிங்கத்தையுஞ் சுட்டும். அதனை விசேடிக்கும் பதமோ ஆண்

டொன்றுமில்லை. ஆறற் சரபத்தைச் சுட்டும் பதம் பல சொற்களால் விசேடிக்கப்பட்டுள்ளது. சரபமே கொலையுண்டதென்பது அச்சுருதிக்குக் கருத்தாயின் அது அப்பறவையை அத்துணை விசேடிக்கவேண்டாம். ஆகவே சரபமே நரசிங்கத்தைக் கொன்றதென்பதுதான் அதன் கருத்து. அது அவ்வாக்கியத்துக்கு 'ஹரி யென்னும் நரசிங்கத்தை அரிக்கின்றவராயும் அஷ்டாதசவித்தைகளையும் ஸ்வரூபமாகக் கொண்ட விருஷபஸ்வாமியாயும் ஈசான மூர்த்தியாயும் விளங்குகின்றவராயுமுள்ள சரபேசுவரரைத் தேவர்கள் பின்சென்றார்கள்' என்று நேர்பொருளுரைப்பதாற் கிடக்கும். பூர்வபட்சம் 'ஹரிம் ஹரத்தம்' என்ற பாடத்தையே கொண்டு தன் கருத்தை அதற்குப் பொருளாக்கப் அபார்ப்பதுமுண்டு. துவும் செல்லாதென்பது 'ஹரத்தம் என்னும் ஹரணக் கிரியையினது காரகாகாங்க்ஷையில் விஹிதமான கர்மபதயோஜனிக்கு ஸந்திஹிதமாகி அதுகூலித்த ஹரிம் என்னும் பதத்தை விட்டு அத்யந்த வியவதானத்திலுள்ள ஈசானம் என்னும் பதத்தை வருவித்துக் கொண்டு அர்த்த கல்பனஞ் செய்தல் தூரான்வயமாக முடிவதால், ஸந்திதிபங்க்தோஷம் பிராப்தமாவதாகப் பண்டிதர் விதப்பர். விஸவேசரான சரபமூர்த்தியை நரசிங்கமாகிய விஷ்ணு அழித்தாரென்பதில்(அக்நிநாஸிசேத்)என்றபடி யோக்கியதாபங்க்தோஷமுண்டாவதாகவும், (ஆகாங்க்ஷயோக்யதா | ஸந்திமதாம் | பதநாம் | ஸமூஹ வாக்யம்) என்னும் சாஸ்திரோக்தவாக்கிய லக்ஷண பங்க்தோஷ முண்டாவதாகவும் அறியவேண்டியது. இந்த விசாரத்தால் பூர்வபக்ஷிகள் தமக்காதரமாகத் தேடிக்கொண்டதைத்திரிய சுருதியின் யோக்யதை வெட்டவெளியானதால், இனி அவர்களுடைய துன்மார்க்கம் பலிக்கமாட்டாது. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்' என்று 'கூரேச விஜயபங்கம்' என்ற ஸத்திரத்தில்கூறியுள்ளது. மேலும் பொருள் வெளிப்படையாக விளங்குஞ் சுருதிகட்கேற்பவே பொருள் சிறிதோ பெரிதோ மறைந்து கிடக்குஞ் சுருதிகட்குப் பொருள் காணவேண்டு மென்பது முறை. மேல் மூலவசனம் வெளிப்படையான பொருளையுடைய சுருதி. பூர்வபட்சம் ஆண்டது அத்தகையதன்று. ஆகலின் அம்மூலவசனத்தை அனுசரித்தே அஃதாண்ட வசனமும் சீவிக்கவேண்டுமென்க. இன்னும் நரசிங்கத்தைச் சரபம் கொன்றதென்னும் வாக்யம் சரபத்திலுள்ளது. அப்படியே சரபத்தை நரசிங்கம் கொன்றது மெய்யானால் அவ்வாக்கியம் ந்ருஸிம்ஹ பூர்வ உத்தராதாபிதிகளிற் கிடத்தலே பொருத்தம். அஃதில்லை.

2. ஆ:—விஷ்ணு நரசிங்கமானதும் சிவன் சரபமாகி அவரையெதிர்த்தான். விஷ்ணு நரசிங்க வடிவத்தை மாற்றிக்கண்டபேருண்டமாகிச் சரபத்தை யெதிர்த்தார். சிவன் சரபவடிவத்தை

மாற்றிச் சருவதோமுகமாகிக் கண்டபேருண்டத்தை யெதிர்த் தான். விஷ்ணு கண்டபேருண்ட வடிவை மாற்றிச் சருவதோ பத்திரமாகிச் சருவதோமுகத்தை யெதிர்த்துக் கிழித்துவிட்டார்.

ச:— சிங்கத்தைக் கொல்லவல்லது சரபமும், சரபத்தைக் கொல்லவல்லது கண்டபேருண்டமும், கண்டபேருண்டத்தைக் கொல்லவல்லது சருவதோமுகம், சருவதோமுகத்தைக் கொல்ல வல்லது சருவதோபத்திரமுமாமென்பதும் சருவதோபத்திரத்தைச் சருவதோமுகமும், சருவதோமுகத்தைக் கண்டபேருண்டமும், கண்டபேருண்டத்தைச் சரபமும், சரபத்தைச் சிங்கமுங் கொல்ல மாட்டாவாமென்பதுமே விஷ்ணுவுஞ் சிவபிரானும் அங்ஙன வடிவ மாறக் காரணம். சிங்கந் தவிர மற்றவையனைத்தும் பறவைகள். பூர்வபட்சம் நரசிங்கமே சரபத்தை யடித்ததென முதலிற் கூறி விட்டுப் பின்னர்ச் சிவபிரானுக்கும் விஷ்ணுவுக்குஞ் சருவதோபத் திரம்வரை வடிவங் கூறிற்று. இவை முரணல்லவா? அன்றியும் நரசிங்கத்துக்கும் சரபத்துக்கும் உபநிஷித்துக்கள் உள்ளனபோல் கண்டபேருண்டமாகி மற்றை வடிவங்களுக்குச் சருதிகளில்லை. ஆகையால் அவைகொல்லாம் கற்பனையேயாமென்க.

13. மாதவே ஸ்த்ரீசரீரே சாஸ்தஸ் ஸம்பாதகத்வாத்.

மாயோன் மகடே வாகிய காலேத்

தடமுலை திளைத்துச் சாத்தனைத் தருதலின்.

பொருள்:— விஷ்ணு பெண் வடிவங்கொண்டபோது அவளைப் புணர்ந்து அவளுக்கு ஹரிஹர புத்திரரென்ற பிள்ளையைக் கொடுத்த லானும் என்பது.

பாற் கடலில் எழுந்த அமுதத்தைக் தேவர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கும் பொருட்டு விஷ்ணுமோகினியானார். அந்த மோகினி யைச் சிவபிரான் புணர்ந்து வயிற்றிற் கருவை யுண்டாக்கினார். அதனால் ஹரிஹர புத்திரர் வெளிப்பட்டார். இக்கதை கந்த புராணத்துள்ளது.

‘ருத்ராத் ப்ரவர்தகே பீஜம் பீஜயோநிர்ஜநார்தந:’ (உருத்திர மூர்த்தி பீஜமெனவும் அந்தப் பீஜத்துக்கு யோநி ஜநார்த்தனா ராகிய விஷ்ணுவெனவும் சொல்லப்படுகிறார்கள்) என்ற ருத்ரஹ்ரு தயம் அக்கதைக்கு மூலவசனம்.

இனி அக்கதை பற்றிய ஆசேஷப சமாதானங்கள் வருமாறு:—

1. ஆ:—விஷ்ணுமோகினியானார். சிவன் அம்மோகினியைக் கண்டான். அவனுக்குக் காமமுண்டாயிற்று. அதனால் அவன்

விரியம் கீழே விழுந்தது. அது பொன்னாயிற்று. அவ்வண்மையை விட்டு அவன் அம்மோகினியைக் கலந்தா நென்பது பொய்.

ச:— சிவபிரானுக்கு ஊர்த்தவரேதஸ் என்றும் பெயருண்டு. ஊர்த்தவரேதஸ் - மேல் கோக்கிய இந்திரியத்தை யுடையவன். ஆகையால் அவர் இந்இரியம்கீழ்நோக்கிப்பூமியில்விழாது. அவருக்கு ஹிரண்யரேதஸ் என்பதும் பெயர். ஹிரண்யரேதஸ் - பொன்னிந்திரிய முடையவர். அது அவருக்கு எப்போதமே ஹிரண்யமயந்தான். கீழே விழுந்த பிறகு அது பொன்னாயிற் றென்பது தப்பு. 'அக்னி பகவானுடைய முகத்தில் எவருடைய ரேதஸ் முன்னே விடப்பட்டது? சிவனைத் தவிர வேறு யாருடைய ரேதஸினால் பொன்மலை செய்யப்பட்டது? வேறு எவன்.....ஊர்த்தவரேதஸ் என்றும் உலகத்திற் சொல்லப்படுகிறான்?' என்பது அநுசாஸனம் 45-வதும், 'ஸுவர்ணத்தைக் கர்ப்பத்திலுடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரம்'. 'ஹிரண்யரேதஸும்.....கீரே' என்பது சாந்தி 29-வதும் அத்தியாயங்கள். இவ்விரண்டும் உருத்திரரைக் குறிப்பவை. 'தனத்தை ரேதஸாகக்கொண்ட நல்லசீரமுள்ளவரும்... ஆன சிவனுக்கு நமஸ்காரம்' என்றது ஆச்வமேதிகம் சிவது அத்தியாயம். சிவபிரானை ந்ருஸிம்ஹ பூர்வகாபிரியும் பஸ்ம ஜாபாலமும் 'ஊர்த்தவரேதம்' என்றும், ஏகாசுரம் 'ஹிரண்யரேதா' வென்றும் போற்றும். பொன்னெல்லாம் தம் ரேதஸாகலின் அவ்வரவா பாரணர் போன்னுடையை விருப்பினிலர், அவரையாவது புலித்தோல் முதலியனவே. சிவபிரானுடைய ரேதஸில் தமக்கு அத்தயந்தரீதி யுண்டென்பதை உலகிற்குக் காட்டவே விஷ்ணு என்றும் பிரதாம்பரதாரியாய் வர்த்திக்கிறார். பிரதாம்பரதாரி-பொன்னுடையை யடுத்தவர். விஷ்ணுவுக்குச் சிவனணைந்த பெருமா ளென்ற பெயருமுண்டு. அதனாலும் சிவபிரான் அம்மோகினிப் பெண்ணைப் புணர்ந்தாரென்பது உண்மையாகும். விஷ்ணு மூன்று தடவை மோகினியானார். அமுதம் பங்கிட வந்தபோது ஒன்று. தாருவன முனிவரை மயக்க வந்தபோது ஒன்று. பஸ்மாசுரனைக் கொல்லவந்தபோது ஒன்று. அவற்றுள் தாருவனத்துக்கு வந்த மோகினி ஒரு ஆடவரை முன்னிட்டுக்கொண்டே வந்தார். அவர் சிவபிரானே. அவர் அப்போது காளையும் நிர்வாணியுமாகி வந்தார். அவரை அந்தக் கோலத்திற் பார்க்கத் தனக்கு உரிமையும் ஆசையு மில்லாவிட்டால் அவ்விஷ்ணு மங்கை அக்கோலத்தின் பின் வருவாளா?

2. ஆ:— விஷ்ணு பெண்ணுனால் அவருக்கு மலைவி யிருக்க லாமா?

ச:— பூர்வபட்சமே லக்ஷியை ஜீவகோடிகளிற் சேர்ந்தவ ளென்று சொல்லும். 'நமது பெரிய பிராட்டியாரும் ஜீவகோடி.

களுக்குள் ஒருத்தியாய் எம்பெருமானுக்குச் சேஷமாய்' என்பதும், 'இதில் பிராட்டியைச் சேதநகோடியுள் ச்ரேஷ்டையென்றுகருத்து' என்பதும் உடையவர் சூர்ண விளக்கம் என்ற சுவடியிற்கண்டவை. விஷ்ணு மாத்திரங் கடவுள். கடவுள் உயிரைமனைவியாகக்கொண்டாரென்பது உண்மையாகுமா? அப்படிச் சொல்வது உபசாரமேயாம். ஆகவே விஷ்ணு பெண்ணாகாரென்று லக்ஷ்மி அவருக்கு மனைவியாயிருப்பது கொண்டு சொல்லிவிட முடியாது.

3. ஆ:— வேதம் விஷ்ணுவைப் புருஷோத்தம ரென்கிறது. அவர் பெண்ணாகத் தல யாங்கனம்?

ச:— அந்த வேதந்தானே சிவபிரானைக் குறித்து நாரத பரிவ்ராஜகத்தில் 'புருஷோத்தமோத்தமம் ஸர்வேச்வரம்' என்றது. புருஷோத்தமோத்தமராகிய சிவபிரான்முன் புருஷோத்தமராகிய விஷ்ணு பெண்ணாவதில் ஒரு தடையுமில்லை. வலக்கையைக் கீழ்வைத்துப் படுத்தல் ஸ்திரீலக்ஷணம். விஷ்ணு அப்படிக்கிடப்பதைத் 'திருவரங்க ரிணையிலா வொரு புயங்கவணையிலே திகழ் வலக்கை கீழ்தா முகீழ்மலர்க்கண் வளர்வதோர் கருணை' என்றார் பிள்ளைப் பெருமானையங்கார். இன்னும் 'பிறை தங்கு சடையானை வலத்தேவைத்துப் பிரமணைத் தன் னுந்தியிலே தோற்றுவித்து' என்பது பிரபந்தம். விஷ்ணு மங்கை சிவபிரானை வைத்துக்கொண்டு பிள்ளையைப் பெற்றாளென்பது அதன் பொருள். வைப்பாள்வன் வைப்பாட்டி யென்பவற்றைக் கணவன் மனைவியென்ற வளவிற்கொண்டு அப்பாட்டெழுந்தது. ரவிவர்மா வென்பவர் சாஸ்திரோத்தமரான படங்கள் வரைவதில் சமர்த்தரெனப் பேர் போனவர். அவர் விஷ்ணு படங்களைப் பலமாதிரிகளில் எழுதுபுள்ளார். அவற்றுள்ளொன்றிலாயினும் விஷ்ணுவுக்கு மீசையிருண்டா? அசனலும் அவர் பெண்ணென்பது திண்ணம். மேல் மூலவசனத்தைக் கண்டபிறகும் பூர்வபட்சம் வாய்திறக்கலாமா?

4. ஆ:— விஷ்ணு மோகினியானார். சிவன் அம்மோகினியைக் கண்டான். வெறியால் அவனிந்திரியம் அவன் காலில் விழுந்தது. அக்காலிலிருந்து சாத்தனுண்டானான்.

ச:— அப்படியானால் அப்புத்திரருக்கு ஹரிஹர புத்திரரென்ற பெயர் சாஸ்திரங்களில் வரவேண்டாம். ஹரருடைய இந்திரியம் ஹரியினுடைய கருப்பையுட்பாய அங்கிருந்து சாத்தனர் பிறந்த தாற்றான் ஹரிஹரபுத்திரரென்ற பெயரைப் பெற்றார். 'பிறை தங்கு சடையானை' யென்ற பாட்டுப்படி சிவேந்திரியத்தைப் பிரமோத்பத்திக்கு ஏற்றுக்கொண்ட விஷ்ணுவினுடைய வயிறு சாத்தோற்பத்திக்கு மாத்திரம் ஏற்றுக்கொள்ளாதோ?

5. ஆ:— விஷ்ணு மோகினியானதும் சிவன் அவனைக்கண்டு காமப் பைத்தியக்கொண்டான். அதனற்றான் அவனுக்குப் பித்த நென்று பெயர் வந்தது.

ச:— ‘நம் மரங்கனய - பித்தனைப் பெற்று மந்தோ பிறவியுட் பிணங்குமாறே’ என்றார் கொண்டாடிப்பொடி.. சலந்தராசரன் மனைவி முதலிய பல பெண்டிரினமீது விஷ்ணு ஆசைகொண்டு பித்தேற்றாரென்பதை அப்பித்த நென்ற பதம் காட்டுமாயின் சிவ பிரானைப் பித்தனென்பதற்கும் பூர்வபட்சம் தன்னிஷ்டம்போற் பொருள் கொள்ளட்டும்.

6. ஆ:— விஷ்ணுவை ஆணென்றற் பெண்ணென்றும் பெண்ணென்றல் ஆணென்றும்விவகரிப்பதுபொருந்தாது. இவ்விரு நிலை ஒருவருக்கு வருமா?

ச:— ரிஷிவாக்கால் எத்தனையோ ஆடவர் பெண்களாயும் பெண்டிர் ஆண்களாயும் மாறிச் சந்ததி விருத்தி செய்த கதைகள் புரானேதிகாசங்களிற் பிரசித்தம். அங்ஙனமாகச் சிவசங்கற்பக் தால் அப்படி மாறுவதிற் பொருத்தமின்மை யொன்றுமில்லை.

14. பூமோலோகை ரநேகைஸ் ஸததவிரசிதாராதநத்வாத்.

ஆழ்கடல் வரைப்பி னன்றே ரநேக
ரன்புமி தூர வருச்சனை யாற்றலின்.

பொருள்:— ஆழமான கடலாற் சூழப்பட்டவுலகில் அநேக பெரியோர்கள் பக்திமேலிட்டு அர்ச்சனை செய்தலானும் என்பது.

‘ப்ரபஞ்சோபசமம் சாந்தம் சிவம் அக்வைதம் சதூர்த்தம் மந்யந்தே’ (பிரபஞ்ச லயஸ்தானமாய் சாந்தமாயிருக்கிற சிவமெனும் அக்வைத வஸ்துவை நான்காவது தெய்வமாக நினைக்கின்றனர்), ‘அமாத்ரஸ் சதூர்த்தோ வ்யவஹார்ய: ப்ரபஞ்சோப சமச் சிவோத் வைத ஏவமோங்கார’ (மாத்திரை யளவில்லாதவனாயும் வாக்கு மனங்களுக் கெட்டாதவனாயும் பிரபஞ்சங்களுக்கெல்லாம் லயஸ்தான மானவனாயும் இரண்டற்றவனாயும் நான்காவது தெய்வமாயும் பரமாத்மாவாயுமுள்ள சிவபெருமானே ஓங்காரமாகின்றான்) என்ற மாணடுக்யத்தாலும், ‘ப்ரபஞ்சோபசமம் சாந்தம் சிவம் அக்வைதம் சதூர்த்தம் மந்யந்தே’ என்ற ந்ருலிம்ஹ பூர்வ உத்தர, ராம வுத்தர தாபிதிகளாலும், ‘ப்ரபஞ்சோபசமம் சிவம் சாந்தம் அக்வைதம் சதூர்த்தம் மந்யந்தே’ என்ற நாரதபரிவ்ராஜகத்தாலும், அக்வைதம் சதூர்த்தம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ராதிதம்.....சிவம்’ (இரண்டற்ற வரும் சதூர்த்த சப்தவாச்சியரும் பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்களைக் கடந்த வரும் ஆகிய சிவபிரான்) என்ற பஸ்மஜாபாலத்தாலும் பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்களைக் கடந்து நாலாவது மூர்த்தியாய் விளங்கும் முழுமுதற் கடவுள் சிவபிரானே யென்பது சித்திக்கின்றது.

‘சிவ ஏகோத்தியேய:’ (சிவபிரா நொருவரே தியானிக்கப்படத் தக்கவர்), ‘த்யாயீதேசாரம்’ (ஈசானரொருவரையே தியானிக்க வேண்டும்) என்ற அதர்வசிகையாலும், ‘ஸ ஏகோருத்திரோத்தியேய:’ (அந்த ஏகனாகைய உருத்திரரே தியானிக்கப்படத் தக்கவர்), ‘சிவ எவ ஸதா த்யேய:’ (சிவபிரா நொருவரே எப்போதும் தியானிக்கப்படத்தக்கவர்) என்ற சரபத்தாலும், ‘ஆசாஸ்யம்...சிவம்’ (விரும்பப்படத் தக்கவர் சிவபிரான்) என்ற பஸ்மஜாபாலத்தாலும் அச் சிவபிரானொருவரே வணங்கப்படத்தக்கவரென்பது சித்திக்கின்றது. ‘‘த்யாதா ரூத்ர:’ (ருத்திரர் தியானிக்கின்றவர்) என்ற அதர்வசிகையாலும், ‘நாராயண பரோ த்யாதா’ (நாராயணர் மேலான தியானிக்கின்றவர்) என்ற நாராயணத்தாலும், ‘தஸ்ய: சிகாயா மத்யே பர மாத்மா வ்யவஸ்தித:’ (அந்த நாராயணருடைய இருதயாக்கினி சிகையின் மத்தியில் பரமாத்மா இருக்கிறார்) என்ற நாராயணம் மஹாக்களாலும், ‘ப்ரஹ்ம விஷ்ணு புரத்தராக் யமர வர ஸேவிதம் மாமேவ ஜ்யோதி: ஸ்வரூபம் லிங்கம் மாமேவோபாஸிதவ்யம்’ (பிரம விஷ்ணு இந்திராதி தேவசிரேஷ்டர்களாற் சேவிக்கப்பட்டவரும் ஜோதிஸ்வரூபருமான என்னையே லிங்காகாரமாய் உபாஸிக்கவேண்டும்), ‘லிங்கரூபினாம் மாம் ஸம்பூஜ்ய சித்த யந்தி யோகிந: லித்தா: லித்திம் கதா: | யஜத்தி யஜ்வாக: | மாமேவ ஸ்துவந்தி வேதா: ஸாங்கா: ஸோபசிஷ்த: ஸேதிஹாஸா: | ந மத்தோந்யதஹமேவ ஸர்வம் | மயி ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம் | தத: காச்யாம் ப்ரயதை ரேவாஹ ம்வஹம் பூஜ்ய: | தக்ர கண ரௌத்ராநநா நானாமுகா நானாசஸ்த்ர தாரிணே நானாருபதரா நநா சிஹந்திதா: | தே ஸர்வே பஸ்மதித்தாங்கா ரூத்ராஷ்டாபரண: க்ருதாஞ்ஜலயோ நிக்ய மபித்யாயந்தி | தக்ர பூர்வஸ்யாம் திசி ப்ரஹ்மா க்ருதாஞ்ஜலி ரஹந்திசம் மாமுபாஸ்தே | தக்ஷிணஸ்யாம் திசி விஷ்ணு: க்ருத்வைவ மூர்த்தாஞ்ஜலிம் மாமு பாஸ்தே | ப்ர தீச்யா மிந்த்ர: ஸந்ததாங்கம் உபாஸ்தே | உதீச்யா மந்திகாயமு மாநூக்தா ஹேமாங்க விபூஷண ஹேமவஸ்த்ரா மாமுபாஸதே மா மேவ வேதாச் சதூர்பூர்த்திதரா: | தக்ஷிணயாம் திசி முக்தி ஸ்தாநம் தம்முத்திமண்டப ஸர்ஜந்திம் | தக்ராதேக கண: பாலகா: ஸாயுதா: பாபகாதகா: | தக்ரருஷ்ய: ஸாம்பவா: பாச பதா மஹாணவா வேதாவதம் ஸம்சைவம் பஞ்சாஷ்டாம் ஜபந்தஸ் தாரநம் ஸப்ரணவம். மோத மாநாஸ்திஷ்டந்தி |’ (லிங்கரூபியான என்னையும் பூஜை செய்து சித்திக்கிறார்கள். யோகிகளும் சித்தர்களும் சித்தியை யடைந்தார்கள். பூஜிக்கிறவர்கள் பூஜிக்கிறார்கள். அங்கத்தோடு கூடியதும் உபநிஷத்தோடு கூடியதும் இதிஹாஸங்க ளோடு கூடியதுமான வேதங்கள் என்னையே ஸ்தேதாத்திரம் பண்ணுகின்றன. என்னேக் காட்டிலும் வேறானது இல்லை. எல்லாம் நானே. என்னிடத்தில்தான் எல்லாம் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆகையினால் காசியில் பிரயத்தனங்களாலே நான் தினந்தோறும் பூஜிக்கத்தக்கவன். அந்தக் காசியில் கணங்கள் கோரமான முகத் தோடு கூடியவைகளாயும் அனேக முகங்களுள்ளவைகளாயும் அனேக சஸ்திரங்களைத் தரிக்கிறவர்களாயும் அநேக ரூபங்களைத் தரிக்கிறவர்களாயும் அனேக சின்னங்களை யுடையவர்களாயும் இருக்கிற எல்லாரும் பஸ்மத்தாற் பூசப்பட்ட அங்கங்களையுடைய வர்களாயும் ருத்ராஷுத்தை ஆபரணமாக வுடையவர்களாயும் அஞ்சலியோடு கூடினவர்களாயும் சதாதுயானம் செய்கிறார்கள். அந்தக் காசியில் கிழக்கில் பிரம்மாவானவர் அஞ்சலிசெய்து கொண்டவராக இரவும் பகலும் என்னை உபாஸிக்கிறார். தெற்கில் விஷ்ணுவானவர் சிவலிற் குவித்த கையோடு என்னை உபாஸிக்கிறார். மேற்கில் இந்திரனானவன் நன்றாக நமஸ்கரித்த அக்கத்தோடு உபாஸிக்கிறான். வடக்கில் அக்கினி சரீரமாயிருக்கிற என்னைச் சொர்ணபரணத் தோடு கூடியவளாயும் சொர்ண வஸ்திரத்தைத் தரித்தவளாயு மிருக்கிற பிரியையான உமையானவள் உபாஸிக்கிறாள். நான்கு சரீரங்களைத் தரிக்கிற நான்கு வேதங்களும் என்னையே உபாஸிக்கின்றன. கிழக்கில் முக்திஸ்தாநமாகிய அங்குள்ள முக்தி மண்டபத்தில் ஆயுதமுடைய அநேக கணங்கள் காப்புத்தொழிலுடையன வாகவும் பாபிகளைப் பற்றுவனவாகவு மிருக்கின்றன: அவ்விடத்தில் இருபுகளும் சாம்பவர்களும் பாசுபதர்களும் மஹா சைவர்களும் வேதோக்தமான சைவபஞ்சாஷுத்தைத் தாரகமாகப் பிரணவத்தோடு ஜபித்துக்கொண்டு சந்தோஷமாக வசிக்கின்றனர் என்று சிவனார் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்) என்ற பஸ்மஜாபாலத்தாலும், 'ப்ரஹ்மவிஷ்ணுவாதிபி: ஸேவ்யம்... ஈசானம்' (பிரம விஷ்ணுவாதிபிராற் சேவிக்கப்படும் ஈசானர்) என்ற பஞ்சப்ரஹ்மத்தாலும், 'பக்த்யாநம் ரதநோ விஷ்ணோ: ப்ராஸாதமகரோச் சிவ: பக்தியினால் வணங்கிய சரீரமுடைய விஷ்ணுவுக்குச் சிவபிரான் அநுக்கிரகம் பண்ணினார்) என்ற சரபத்தாலும், 'உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம் ப்ரபும் த்ரிலோசநம் லீலகண்டம் ப்ராசாந்தம் | த்யாத்வா முநிகர் கச்சதி பூதயோநிம் ஸமஸ்தஸாக்ஷிம் தமஸ: பாஸ்தாத்' (உமாசகாயரும், பரமேசுவரரும், பிரபுவும், முக்கண்ணரும், லீலகண்டரும், பாமசாந்தரும், பூதகாரணரும், ஸமஸ்த ஸாக்ஷியுமாயுள்ளவரைத் தியானித்து அதனால் துறவியர்னவன் பிரகிருதிக்கு அப்பாற் செல்வான்) என்ற கைவல்யத்தாலும், 'பரமஹம்ஸநாமஸம்வர்த்தகாருணி ச்வேதகேது தூர்வாஸ ரிபுநிதாக ஜடபரதத்தாத்ரேய ரைவதகபுஸுண்டப்ர்ப்ருதயோவிபூதிதாரணாதேவமுக்தா: ஸயு: ஸஏஷ பஸ்மஜ்யோதி ரிதிவை யாஜ்ஞவல்க்ய: |' (பரமஹம்ஸ ஸந்தியாலிகளான சம்வர்த்தகாருணி, ச்வேதகேது, தூர்வாஸர், ரிபு, நிதாகர், ஜடபரதர், தத்தாத்ரேயர், ரைவதகர், புஸுண்டர் முதலானோர் விபூதியைத் தரித்தலாலேயே மோக்ஷத்தை யடைந்தவர்களானார்

கள். அப்படிப்பட்ட இந்த யாக்குவல்கியரும் பன்மஜ்ஜோதி யென்று பெயர் பெற்றார்) என்ற ப்ருஹஜ்ஜாபாலத்தாலும் உமை, உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன், இந்திரன், தேவர், யோகிகள், சித்தர், கணங்கள், ரிஷிகள், சாம்பவர், பாசுபதர், மஹாசைவர், வேதங்கள், அங்கங்கள், உபநிஷத்துக்கள், இதிறாஸங்கள், சந்தி யாசிகள், பரமஹம்ஸர் ஆகிய எல்லாரும் அச்சிவபிரானையே வணங்குகின்றனரென்பது சித்திக்கின்றது.

இத்தனை சுருதிகளும் அவ்வண்மைக்கு மூலவசனங்கள். பாரதவசனங்கள் சில வருமாறு:—

ஆதி. அக் | :— ‘வியாஸர் லிக்நேசுவரனுக்குப் பூஜைசெய்துபிரார்த்தித்தார்.’

119:— ‘ஈசுவரனை ஆராதனஞ் செய்து.....காந்தாரி.....வரம் பெற்றான்.’

155:— “ ‘வாரணாவத நகரத்தில் சிவபெருமானுக்கு மிகப் பெரிய ஓர் உத்ஸவம் இப்பூயிக்குள் மிக்க அழகாக நடக்கப் போகிறது’ என்று த்ருகராஷ்டிரான்சொல்லின்மேல் பிரஸ்தாவங்கள் செய்தனர்.....பாண்டவர்களுக்கு அங்கே போவதில் எண்ண முண்டாயிற்று.”

184:— துரௌபதியாகப் பிறக்கப்போகும் கன்னி ‘கடுந்தவஞ் செய்து சங்கரரை ஆரதித்தாள்.’

200:— துரௌபதி சுயம்வரத்தில் அர்ஜுனன் வளைத்த ‘வில்சங்கரபகவான்வரமாகக் கொடுத்தது.’

203:— ‘அர்ஜுனன், அந்தக் தனுஸைச் சுற்றிப் பிரதக்ஷி னைஞ் செய்தான். பிறகு அவன்... ஈசுவரனுக்குத் தலை வணங்கிவில்லை யெடுத்தான்.’

213:— ‘சங்கரர் (நாளாயினியினுடைய) கடுந்தவத்தினால் ஸந்தோஷமடைந்து’

214:— ‘இந்திரன்.....ஈசுவரரை நோக்கி, கைகூப்பிக் கொண்டு’

241:— “கிருஷ்ணன்.....மகாதேவ பூஜைக்காக முப்பத்து நான்கு தினம் இரவும் பகலும் மஹாத்தஸவம் நடப்பதென்று சொல்லி, ‘...எல்லா வருணத்தாரும் யாதவர்களையுமும்...கடலில் உள் திவுக்குச் செல்லக் கடவர்’ என்று நகரத்தில் பறையறை வித்தார்.”

242:— ‘அர்ஜுனன், ...ஸுபத்ரையே! உன் தந்தை சிவ பிராணுடைய மஹாத்ஸவத்தைத் தரிசிக்க விரும்பிப் பிள்ளைகளோடும் பேரர்களோடும் சுற்றத்தார்களோடுகூட உன் தீவுக்குப்போயிருக்கிறார்’.....என்றான்.’

249:— ‘சுவேதகி மென்னும் அரசன்.....சிவபிராணை ஆராதித்துக்கொண்டிருந்தான்.’

ஸமா. அக் 10:— ‘சிவபெருமான்.....வரும்போது...குபேரன் அவரைத் தலையால் வணங்கி அந்த மஹாதேவரிடம் அனுமதி பெற்ற பின்புதான் உட்காருகிறான்.’

14:— ஜராஸந்தன் ‘உமாபதியும் மஹாத்மாவுமான மஹாதேவரை ஆராதனஞ் செய்து’

15:— ‘தண்டுலப்ரஸ்த மென்னும் இடத்திள்.....ஜராஸந்தன் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவஞ் செய்கிறான்.’

60:— ‘அந்தப் பாணன்...சிவபெருமானை ஆராதிக்கான்.’

102:— ‘தெளம்பர் ருக்ர ஸாமங்களைச் சொல்லுகிறார்.’

வனம். அக் 20:— கிருஷ்ணன் ‘நான் சிவபெருமானைத் தலையால் வணங்கி’ என்றார்.

அர்ஜுனன் ‘பிணுகியைச் சரணமடைந்து.....அந்தச் சிவபிராணை மலர் மாலையால் பூஜித்தான்.’

80:— ‘கோடி ரிஷிகள்....ருக்ரரைத் தரிசிக்கும் விருப்பத்தால்.’

81:— மங்கணகர் மகாதேவருடைய ‘இருகால்களிலும் தண்டனிட்டுத் தேவரான ருக்ரரைக் காட்டிலும் வேறென்றைப்பெரிதும் மிகச் சிறந்ததுமாக எண்ணவில்லை’ என்றார்.

82:— ‘விஷ்ணு.....ருக்ரரை ஆராதித்தார்.’

‘வ்ருஷபத்வஜரை வணங்கி, பஸ்மத்தினால் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். அப்படி (பஸ்மஸ்நானம் செய்த) பிராமணனால் பன்னிரண்டு வருஷகாலங்களில் நிறைவேறும் விரதமானது நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாகும்.’

93:— ‘அந்த மஹாதேவரை நமஸ்காரம் செய்து.....பாண்டவர்கள்....சாதுர்மாஸ்ய விரதங்களால் பூஜித்தார்கள்.’

105:— சகரன் பரமசிவனைப் ‘பார்த்தவுடனே மனைவிகளுடன் சேர்ந்து நமஸ்காரம் செய்து’

273:— ஜயந்தரன் ‘மகாதேவரைச் சரணமடைந்து பெருந்தவம் புரிந்தான்.’

பக்கம் 878:— ‘ருத்ர தேவதையை மனிதர்கள்.....பூஜிக்கிறார்கள்.....தேவர்களும்.....பூஜிக்கின்றனர்.’

விராடம். அத் 15:— ‘மதஸ்ய தேசத்தில்...சங்கர மஹோத்ஸவமானது வந்தது’

பீமன். ‘அரசரே!.....மஹாதேவருடைய பக்தியினாலும் நான்’

உத்யோகம். அத் 111:— ‘தேவியானவள் மஹாதேவரை அடைய விரும்பித் தவம் புரிந்தாள்’

165:— பீஷ்மர் ‘சக்தியாயுதத்தைக் கையிலுடையவரும் வேனாபதியுமான குமாரருக்கு நமஸ்காரம் செய்து’

187:— அம்பையாகிய ‘அந்தக் தவசிக்குச் சூலபாணி.....சாட்சியளித்தார்.’

188:— ‘துருபதராஜன்.....கடுமையான தவத்திவிருந்து கொண்டு.....சங்கரரை மகிழ்வித்தான்.’

பீஷ்மம். அத் 6:— ‘தேவரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால் பூஜிக்கப்பட்ட.....மஹாதேவர்’

11:— ‘அங்கு சங்கரர் பூஜிக்கப்படுகிறார்’

துரோணம். அத் 36:—‘எல்லாப்பூதகணங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட.....ருத்ரரையும்’

42:—ஜயத்ரதராஜன் ‘ஈசுவரரை ஆரதித்தான்.’

81:— ‘கிருஷ்ணரும் பார்த்தனும்.....ஆசமனஞ்செய்து கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு.....ருத்ரரை நமஸ்கரித்து’

84:— பாண்டவர்களும் அவர்களின் நண்பர்களுமாகிய ‘எல்லோரும்...கிரகினால் பூமியைத் தொட்டு...பரமசிவனுக்கு வந்தனம் பண்ணி’

94:— ‘தேவர்களெல்லோரும் அந்த ஈசுவரரைப் பார்த்து, ‘மஹாதேவரே! உம்மை நாங்கள் சரணமடைந்து விட்டோம்’ என்று பிரார்த்திக்க’

144:— ‘சோமதத்தன்.....மகாதேவரைஸ்தேதாஷமடையும் படி செய்தான்.’

202:—‘நாராயணர்....ருத்திரரைக் கண்டு நமஸ்கரித்தார்.’

‘ருத்திரரைப் புண்டரீகாசுடர் பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரம் செய்யலானார்.’

‘தரோண புத்திரர்.....ருத்திரரை நமஸ்காரம் செய்தார்.’

கர்ணம். அக் 21:— ‘அர்ஜுனனும் கேசவரும் பகலில் செய்யவேண்டியவைதிகர்ப்ரானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, முறைப்படி பிரபுவான ருத்ரரைப் பூஜித்து’

24:— ‘தேவச்சேஷ்டர்கள்...தவம் புரிந்து விருஷபத்வஜரிடம் சென்றனர்.’

28:— பரசு ‘ராமர்.....கடுந்தவம் புரிந்து உருத்திரரைப் பிரஸன்னராகும்படி செய்தார்.’

சல்யம். அக் 5:— ‘தரோணசாரியரால்.....சசுவரரைப் பூஜித்து.....உண்டுபண்ணப்பட்டவரும்’

44. ‘அந்தப் பிராமணர்களைவரும்.....மஹாதேவரை ஆரதித்து’

49:— ஹரரைப் பார்த்து ‘அருந்தி.....வேண்டினன்.’

‘ஸ்ப்த ரிஷிகளால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவரான பரமேசுவர்’

சாந்தி. அக் 52:— ‘அந்தமாதவர் தியான நிஷ்டையிலிருந்து அநியவேண்டியவற்றை யெல்லாம் அறிந்தபின் ஸநாகனமான பிரம்மத்தைக் தியானஞ் செய்தார்.’

73:— ‘புரோஹிதன்.....கனக்கும் அரசனுக்கும் ஹிகழும் பிரியமுமான ருத்ரதேவனைக் குறிக்க ஸஹஸரேஹாமத்தையும் செய்யவேண்டும்.’

98:— அம்பரீஷனின் சேனாபதியாகிய ஸுதேவன் ‘ருத்ர தேவரைச் சரணமடைந்து போற்றினன்.’

110:— ‘இந்திரனும் விஷ்ணுவும் ருத்திரரும்.....பிரம்ம தேவரும் தேவர்களின் தேவரான எந்த மகேசுவரை.....துதிக்கிறார்களோ’

236:— ‘அவ்விடத்தில் வித்தியாதரர்கத்தர்வர் அப்ஸரஸுகள் இவர்களின் கூட்டங்களும் திக்பாலகர்களும் ஸமுத்திரங்களும் ஆறுகளும் மலைகளும் குளங்களும் ரிஷிகளும் வாலகிலபர்களும் யாகங்களும் ஸ்தோபங்களும் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தர்களும் தேவரான பரமேசுவரை உபாஸித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.’

‘ஐகிஷ்வய்.....முனியானவன் (சிவபிரானுடைய) பக்தனும்.....ஆகினான்.’

289:— ‘கங்கையும்...அந்த மஹாதேவரை உபாஸித்தாள்.’

290:— “ததிசி ‘நான் சங்கராருக்குமேல் வேறு தெய்வத்தைப் பார்க்கவில்லை யென்பது உண்மையானால் தசுஷ்னுடைய.....யாகம்நிறைவேறப் போகிறதில்லை’ என்று சொன்னார்.”

‘தசுஷன் பரமேச்வரரைப் பணிந்து’

291:— ‘ஈச்வராருக்கும் ஸுப்ரம்மண்யாருக்கும் தேவிக்க்கும் நந்திகேசவராருக்கும்.....பூஜையைச் செய்து’

295:— ‘சக்ராசாரியார்....தேவரையும் தேவியான உமையை யும் நமஸ்கரித்து’

அநுசாலனம். அக் 45:— ‘ஒவ்வொரு யுகத்திலும் கிருஷ்ணனால் மகேசுவரர் ஆராதிக்கப்பெற்றார்.’

‘யாஜ்ஞவல்கியர்.....மஹாதேவரை ஆராதித்து’

‘வ்யாஸ முனிவரும் சங்கரரை ஆராதித்து’

‘வாலகிலியர்.....சிவபெருமானை ஆராதித்தனர்.’

‘அனஸூயை.....மஹாதேவரைச் சரணமடைந்தார்.’

‘ஷிகர்ண மகரிஷியார்.....மஹாதேவரை ஆராதித்து’

‘சாகல்ப முனிவர்.....சிவபிரானை ஆராதித்தார்.’

‘இந்திரன்.....மஹாதேவரை.....ஆராதித்து’

உபமந்யு ‘நான்.....ஈச்வரை.....ஆராதித்தேன்’ என்றார்.

ஆச்வமேதிகர். அக் 8:— ‘அகில் நுகர்களுக்கும் ஸாத்யர்களுக்கும் விச்வே தேவர்களும் வஸுக்களும் யமனும் வருணனும்....சூரபரனும், பூதங்களும், பிசாசங்களும்.....அச்னிநிதேவர்களும், கந்தர்வர்களும், அப்ஸரஸுகளும், யசுஷர்களும், தேவரிஷிகளும், ஆதித்யர்களும், மருத்துக்களும், எல்லா ராக்ஷஸர்களும்..... சங்கரரை உபாஸிக்கின்றார்கள்.’

மருத்தன் ‘கங்காதாரை நமஸ்கரித்து’

63:— ‘பீமமேஸனன்...யுதிஷ்டிரரை நோக்கி, ‘நாம்.....பரமசிவனைப் பூஜித்து அதைக்கொண்டு வருவோம்.....அந்தச் சம்புவை நமஸ்கரிப்போம்.....கௌவந்தனரே! நாமெல்லாரும் அவருடைய பக்தர்கள்.....’ என்று சொன்னான்.”

‘பாண்டவர்கள்...மஹேச்வரை...பூஜித்துப் பிரார்த்தித்து’

இனி அவ்வுண்மை பற்றிய ஆசுஷ்ப சமாதானங்கள் வருமாறு:—

1. ஆ:— இளைஞருக்குத் தமிழ் வடமொழிகளை ஹரி: ஒம் என்றே தொடங்குவது வழக்கம். அங்ஙனம் சர்வாக்ஷரங்களுக்குத் தொடக்கமான ஹரிநாமத்தையுடைய விஷ்ணுவா சிவனை வணங்குவார்?

ச:— ஒங்காரத்தாற்றான் ஹரிநாமத்துக்கு மதிப்பு. ஆகலின் அந்நாமம் முன்னிருப்பதும் பின்னிருப்பதும் வேறெங்கிருப்பதும் ஒன்றுதான். ஹரிநாமத்தால் ஒங்காரத்துக்கே மதிப்பெனின் அது பிரணவ சிந்தை. ஆனால் ஹர் மனைவி ஹரி. ஹரி சக்தி சொளுபம். ஒம் சிவசொளுபம். ஹரி: ஒம் என்பது 'சக்தியாய்ச் சிவமாகி' என்ற பொருளுடையது என்றால் அந்நிந்தை நீங்கலாம்.

2. ஆ:— விஷ்ணுவையே பிரமருக்ரேந்திராதியர் வணங்குகின்றனரென்ற பிரமாணங்களுக்குக் கதியேது?

ச:— 'பரம்ம தேவரை வலப்பக்கத்திலிருந்தும்...விஷ்ணுவை இடப்பக்கத்திலிருந்தும் இந்த ஈசுவரர் படைத்தார்.....ஈசுவரர்...ருத்திரரைப் படைத்தார்' என்றது அநுசாஸனம் 45-வது அக்தியாயம். 'விஷ்ணுவும் ருக்ரரும்.....பிரம்மதேவரும்.....எந்த மஹேஸ்வரரைப் பலவிக ஸ்தோத்திரங்களால் துதிக்கிறார்களோ' என்றது சார்தி 110-வது அக்தியாயம். 'பார்வதியோடி ரூப்பவரும் பிரபுவமான பரமசிவன் ரகத்தினால் பத்திரவடக்கைக் குறித்துச் சென்றார். அநேக தேவர்கள்.....ருத்திரர்களோடும் சேர்ந்து அவருடைய வலப்பக்கத்தில் சென்றார்கள்.....இவைகளுக்குப் பின்புறத்தில் ருத்திரர்.....சென்றார்' என்றன வனம் 876, 877 வது பக்கங்கள். இவற்றால் திரிமூர்த்திகளுக்கு மேற்பட்ட ஒரு உருத்திரரும் திரிமூர்த்திகளுள் அடங்கிய ஒரு உருத்திரருமாக இரண்டு வகை உருத்திரர்கள் உளரென்பது தெரிகிறது. 'சிவபெருமான்... வித்தையைப் பிரம்மதேவருக்களித்துப் பிரம்மாண்டத்தை உண்டுபண்ணினபிரபுவாயிருந்தும்பிரம்மதேவரின் ஸந்தோஷநிமித்தமாகத் தம் புத்திரரான அவரைப் பிதாவாக வைத்துப் பிதாவானதாம் அவருக்குப் புத்திரராக அவர் நெற்றியிலிருந்து வெளிவந்து குழந்தை வடிவமாய்க்.....ஈசுலிட்டார்' என்ற சார்தி 58வது அக்தியாயத்தால் குணருத்திரரின் அமிசமொன்று பிரமாவின் நெற்றியிலிருந்து அவருக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்ததென்பது தெரிகிறது. இந்த அமிசமே விஷ்ணுவுக்குச் சந்தோஷமுண்டாகும்படி அவருக்குள் சிலசமயங்களிற் பிள்ளையாகும். இந்த அமிசருத்திரருக்கு ஸ்காணு, விசாலாக்ஷர் என்ற பெயர்களுண்டு. 'குலத்தை ஆபுதமாகக் கொண்ட அந்தப் பகவான்.....விசாலாக்ஷரை.....ருத்திரர்களுக்கு ஈசரும் ஈக்ஷகருமாகச் செய்தார்' என்றது சார்தி 122வது அக்தியாயம். இவர் மூன்றாம் வகை உருத்திரர். இவர் தவிர ஆதி 132வது அக்தியாயத்திற் கண்ட 'மருகவ்யாதன், ஸர்ப்

பன்,....நிருநுகி, அஜைகபாக், அஹிர்ப்புக்னியன், பிணை, சஹ
 னன், ஈசுவரன், கபாலி, ஸ்தானு, பகன்' என்ற பதினொரு
 வரும் நாலாம் வகை உருத்திரர், 'அந்த விருஷபவாகனரை ஆயி
 ர்த்து தூறு நுக்ரர்கள்... துகித்தனர்' என்ற அதுசாஸனம் 45வது
 அத்தியாயத்தாலும், 'ஆயிரக்கணக்கான நுத்திரர்களுக்கு.....இட
 மான.....சிவபிரான்' என்ற சாந்தி 58வது அத்தியாயத்தாலும்
 ஐந்தாவதும் ஆறாவதும் முகலியவேறும் பலவகை உருத்திரர்களுள்
 பாகல் விளங்கும். இங்ஙனம் சதுர்த்தருக்ரர், த்ரிதீயருக்ரர், அம்ஸ
 ருக்ரர், ஏகாதசருக்ரர், ஸஹஸ்ரருக்ரர் முகலிய பலவகைப் படுத்திக்
 கூறப்பட்ட வருத்திரர்களுள் சதுர்த்தருக்ரரே பரமாத்மா. த்ரி
 தீயருத்திரரும் பிரம விஷ்ணுக்களுக்கு மேற்பட்டவரே. ஸ்தானு,
 ஸ்சாலாசுக்ரர் முகலிய பிறவகையினரையே பிரம விஷ்ணுக்களுக்குக்
 கீழ்ப்பட்டவரென்னலாம். ஆகவே, பிரமவிஷ்ணுக்களை வணங்கினு
 ரென்று சாத்திரங்கள் ஒரோவிடங்களிற் கூறும் உருத்திரர் இவரே
 யென அமைவது அறிவுடைமையாம். 'சிலவருத்திரர் திருமாலுக்
 குக் தாழ்த்தவராக ஒதுப்பட்டார். அவர் குணிருத்திரக் கடவுள்
 கூறான ஸ்சாலாசுக்ரன் ருணு சங்கர வருத்திரனென்பாரே' என்றது
 திராவிடப் பிரகாசிகையும்.

3. ஆ:— யாஸ்யொன்று ஆகிமூலமே யென்றழைத்த
 காலையில் வந்தவர் விஷ்ணுவே. ஆகிமூலம் சிவனையாயின் அவ
 னன்றோ வந்திருப்பான்?

ச:— ஆகிமூலமே யென்றழைத்தபோது அவ்யானைக்கு
 விஷ்ணுஸ்மரண யிருந்தகா? இல்லையா? இருந்தகாலால், அது
 விஷ்ணுவையே அப்பெயரற் கூப்பிட்டதாகும். அப்போது
 மற்றைத் தேவர்கள் அச்சுச்சலை என லக்ஷியஞ் செய்யவேண்டும்?
 இல்லையானால், பல கோடிமக்கள் இன்றும் கடவுளை ஆண்டவனே
 யென்றழைத்தே அழுகின்றனர். அவ்யானைக்குச் சாமானியரும்
 விடுவிக்கத் தக்க தூன்பமே யிருந்தது. அவருக்கோ அதனினும்
 பன்மடங்கு அதிகமான தூயரங்களிருக்கின்றன. அவ்யானைக்கும்
 அம்மக்களுக்கும் செய்வதிச்சயத்தில் மடமையும் ஒன்றே. அங்ஙன
 மாக, அவ்விஷ்ணு அவர் கூச்சலுக்கும் பிரசன்னராகவேண்டும்.
 ஆதிதில்லாமையால், அவ்யானைக்கு அக்கடவுள் வந்தாரெனல் அசங்
 கதம். உண்மையில், அவ்யானை விஷ்ணுஸ்மரண செய்துகொண்டே
 ஆகிமூலமெனப் பிளிறியதென்பதை 'ஹர்யர்ச்சகாநு பாவேந
 யத்தகஜத்வே புநஸ்ம்ருதி:' என்றது பாகவகம். 'பகமுதலைவாய்ப்
 பட்டகளிறு—கதற்குக் கை கூப்பி யென் கண்ணு கண்ணு வென்ன-
 வுதவப் புன்னூர்த்தக் குறுதூயர் தீர்த்த—வதகன்', 'கடிக்கொள்பூம்
 பொழிற் காமரு பொய்கை வைகு தாமரை வாக்கிய வேழர்-முடி
 யும் வண்ண மோர் முழுவலிமுதலைபற்றமற்றது தின்சரணினப்பக்-

கொடியவாய் விலங்கின் னுயிர் மலங்கக் கொண்ட சீற்ற மொன்றுண்டு எதறிந்துன்-னடியினே னும் வந்தடியினை யடைந்தே னணிபொழிற் றிருவாங்கத்தம்மானே', 'சூலத்தலைய மதவேழம் பொய்கைபுக்குக் கோள்முதலே பிடிக்கவதற் கணங்கி நின் று-நிலக் திகழும் மலர்ச்சுடரெய் சோதி யென்ன நெஞ்சிடர்தீர்த் தருளிய வென்னிமலன்'' 'தொடரெடுக்க மால்யானே சூழ்கயம்புக்கஞ்சிப்- படரெடுத்த பைங்கமலங் கொண்டன்—நீடாடுக்க, ஆழியான் பாதம் பணிந்தன்றே வானவர்கோன், பாழிதா னெய்திறுறுப் பண்டு' என்ற பிரபந்தப் பாக்களில் அவ்யானே ஆகிமூலமென்ற பெயரை விட்டு வேறு பெயர்களால் விஷ்ணுவையே நினைத்தழைத் தது ஸ்பஷ்டம். முதற்பாவினுள்ள கண்ணை கண்ணை வென்றவிளி விஷ்ணுவக்கே யுரிய விசேடநாமமாதல் காண்க. 'கூரேச விஜய பங்கம்' என்ற கிரந்தத்தில் அவ்வாதிமூலக் கதைக்கு ஒரு ரசமான கண்டனமிருக்கிறது. அதைப் பார்த்த எமக்கு இங்கு இச்சமா தானத்தைக் தொடர்ந்தெழுத மனமிசையவில்லை. கொடுத்து வைத்த புண்ணியவான்கள் அதனைப் படித்து மகிழ்வார்களாக.

4. ஆ:— 'ஆகாசாத் பதிதம் தோயம் யதாகச்சுநி லாகரம் ஸர்வதேவ நாமஸ்காரங் கேசவம் ப்ரதிகச்ச்சுநி' என்ற பிரமாணத்துக் குப் புகலென்ன?

ச:— அது ஸ்மிருதி. அன்றியும் 'சங்கரம்' என்றிருக்க வேண்டுவது 'கேசவம்' என மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. அம்மாற்றப் பட்ட ஸ்மிருதி 'ஸ்தோமம் லோகத்ய ருக்ராய சிவ்வலே | சுஷ்யத் வீராய நமஸாதிதிஷ்டக | ஏபிச் சிவஸ்வவாம் ஏவயாவபி: | திவஸ் ஸிஷக்தி மருதோடிகாமாபி: |' (ஓ தேவர்களே! உங்களைக்குறித்து நாங்கள் செய்த தோத்திரங்களையும் வணக்கங்களையும் எல்லாம்வல்ல உருத்திர மூர்த்தியினிடத்து அர்ப்பிப்புங்கள். இவற்றிற்கெல்லாம் உரியவர் அவரேயாம். அவர் நீங்கள் கொண்ட எண்ணத்தை நிறைவேற்ற உங்களை அநுகூரிப்பர்) என்ற ருக் மந்திரத்தோடு முரணும். சுருதியைப் பகைத்த ஸ்மிருதி சீவியாது. 'வம்மின் புலவீர்..... நும்மின் கனிகொண்டு நும்நும் மிட்டா தெய்வமேத்தி னை-செம்மின் சுடர்முடியென் றிருமாலுக்குச் சேருமே' என்று நம்மாழ்வாரும் அப்பிழைப்பட்ட ஸ்மிருதியை யதுசரித்துப் பாடி வேதத்தை விட்டுத் தவறினர்.

15. அமீஷா மஷ்டைச்வர்ய ப்ரதானாத்.

நான்கிரு செல்வமு மாங்கவர்க் கருடலின்.

போருள்:— அஷ்டஐசுவரியங்களையும் அப்போது அவர்களுக் குக் கொடுக்கலானும் என்பது.

இராசாங்கம், மக்கள், சுற்றம், பொன், மணி, நெல், வாகனம், அடிமை யென்னும் எட்டும் அவ்வைசுவரியங்களாம்.

சிவபிரான் மூர்த்திராயனருக்கு அவரைப் பாண்டி நாட்டின் அரசாக்கினாரென்பதால் இராசாங்கமும், சிவபாத விருதயருக்குக் கந்தரையே மைந்தராகத்தந்தாரென்பதால் மக்களும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குச் சடையர் இசைஞானியார் நாசிங்கமுனையர் பரவையார் சங்கிலியார் கோட்புலியார் சிங்கடியார் வனப்பகையார் என்பவர்களை உறவு செய்துவைத்தாரென்பதாற் சுற்றமும், குண்டையூர்க்கிழாரைக் கொண்டு நென்மலை வழங்கினாரென்பதால் நெல்லும், அதைப் பூதங்களைக் கொண்டு பரவையார் திருமாளிகையிற் சேர்ப்பித்தாரென்பதால் அடிமையும், செங்கற்களைப் பொன் கற்களாக்கியும் வேறும் பல்லாயிரம் பொற்காசுகளையும் ஈந்தாரென்பதாற் பொன்னும், நவரத்தினங்களைக் கொடுத்தாரென்பதால் மணியும், அவர்களைக் கயிலாயத்துக்கு அழைத்துவர வெள்ளாளையை யனுப்பி வித்தாரென்பதால் வாகனமும் அவரொருவரே தாவல்லாரென்பது சக்தியம். அக்கதைகள் பெரிய புராணத்துள்ளன.

சிவபிரான் தம் அடியார்க்கு வழங்கும் ஐசுவரியங்களிற் சிவ பாரதத்துள்ளபடி வருமாறு:—

ஆதி. அத் 119:—ஈசுவரீன ஆராதனஞ் செய்து....காந்தாரி நூறு புத்திரர்களைப் பெறும்படி வரம் பெற்றான்.

ஸபா. அத் 14:— ஜராஸந்தன் 'மஹாதேவரை...ஆராதனஞ் செய்து ராஜாக்களை ஜயித்தான்.'

109:—சங்கரர் பகீதனைப் பார்த்து 'ராஜசீரேஷ்டனே!..... கங்கையை உனக்காகத் தாங்குவேன்' என்றார்.

துரோணம். அத் 42:—“ருக்மர், பிறகு ஜயத்தனைக்குறித்து, '.....கனஞ்சயனைத் தவிர மற்றப்பாண்டவர்கள் நால்வர்களையும் யுத்தத்தில் ஒருதினம் நீ தடுப்பாய்; இந்த வரத்தை உனக்கு யான் கொடுக்கிறேன்' என்று சொல்லி”

94:— 'தவஷ்டா.....மஹேஸ்வரிடத்திலிருந்து வரத்தைப் பெற்று.....வருத்திரனை உண்டுபண்ணினான்.'

அநுசாஸனம். அத் 45:—'ஹிரண்ய கசிபு.....பத்துக்கோடி வருஷம் எல்லாத் தேவர்களையும் ஆளும் திறமையைச் சிவபிரானால் அடைந்தான்.'

*சிவபெருமான் வித்யுக் பிரபன் என்னும் அஸுரன் மேலும் அருள் வைத்து மூன்று லோகங்களுக்கும் ஈசுவரையிருக்குந் தன்மையை அளித்தனர். அவன் நூறாயிரம் வருஷம் எல்லா

உலகங்களுக்கும் ஈசுவரனாயிருந்தான்.....அவனுக்குக் கோடி-
குமாரர்களுையும் பிரபுவானவர் கொடுத்தார்.’

சங்கரரைப் பணிந்து “சதமுகன் ‘தேவச்ரேஷ்டரே! எனக்கு
ஆச்சரியமான யோகசக்தியும் எக்காலமும் அழியாத தேகவன்மை
யும் கொடுக்கவேண்டும்’ என்று கேட்டான்.....பகவானும்.....
‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று சொன்னார்.”

பிரமதேவருக்கும் ‘.....ஆயிரம் புத்ரர்களை மஹாதேவர்
கொடுத்தார்.’

‘யாஜ்ஞவல்கியர்.....மஹாதேவரை ஆராதித்து ஒப்பற்ற
புகழைப்பெற்றார்.’

“மஹாதேவர் அவர் (வாலகிலியர்) கள்மேல் கிருபைவைத்து,
‘அமிருதத்தைக்கொண்டுவரும் கருடனை உங்கள் தவத்தினால் உண்
டாக்குவீர்கள்’ என்று சொன்னார்.”

‘அத்ரியின் பாரியையும் சங்கரரால் கொடுக்கப்பட்ட தத்தாத்
ரேயர், சந்திரன், தூர்வாஸர் என்னும் மூன்று குமாரர்களை
அடைந்தான்.’

‘விகர்ண மகரிஷியும்.....மஹாதேவரை ஆராதித்துத் தவ
ஸித்தியை அடைந்தார்.’

சாகல்ய முனிவரைப் பார்த்துச் சிவபிரான் ‘குழந்தாய்! நீ
கிரந்த கர்த்தாவாவாய். மூன்றுலகங்களிலும் அழிவில்லாத கீர்த்தி
உனக்கு உண்டாகும். உனது குலம் மஹரிஷிகளினால் அலங்கரிக்கப்
பட்டதாம் அழிவற்றதமாயிருக்கக் கடவது. ஸூத்ரங்களைச்
செப்பவனும் பிராமணச்ரேஷ்டனுமான குமாரன் உனக்கு உண்
டாவான்’ என்று சொன்னார்.

ஸாவர்ணியென்னும் ரிஷிக்குச் சங்கரர் ‘உலகத்தில் கியாதி
பெற்ற கிரந்த கர்த்தாவாகவும் மூப்பிறப்புக்களில்வாதவனாகவும்
இருப்பாய்’ என்று சொன்னார்.

‘இந்திரன்...மஹாதேவரை...ஆராதித்துத் தேவராஜ்யத்தை
யடைந்தான்.’

‘மஹாதேவர் (சாரதர்மேல்) அனுக்கிரகம் வைத்து ‘மஹிமை
யிலும் தவத்திலும் புகழிலும் உமக்கு ஈடாக யாருமீரான்.....’
என்று சொன்னார்.”

49:—வ்யாஸர் ‘நான் (மஹேசுவரரால் புத்திரபாக்கியமாகிய)
கருதின பலனையும் அடைந்தேன்’ என்றார்.

கபில மகரிஷி ‘.....சிவபெருமான்.....தக்ஷனானத்தை
எனக்கு அளித்தார்’ என்று சொன்னார்.

சாருசீர்ஷர் 'சிவானுக்கிரஹத்தினால் நாயின் வயிற்றிற் பிறவாதவர்களும் ஜிதேந்திரியர்களும் தர்மந்தெரிந்தவர்களும் சிறந்த பிரம்ம தேஜஸுள்ளவர்களும் மூப்பும் தயாமுயில்லாமல் தூறியிரவருஷகாலம் ஜீவித்திருப்பவர்களுமான நூறு புத்தர்களையடைந்தேன்' என்றார்.

வால்மீகி "ஈசுவரரைச் சரணமடைந்தேன். அதனால் அந்தப் பாவத்தி (பிரம்மஹத்தியி) னின்று விடுபட்டேன். (அவர்) 'உனக்குச் சிறந்த கீர்த்தி உண்டாகும்' என்றார்" என்று சொன்னார்.

பரசுராமர் "பிறகு (சிவபிரான்) கோடாவிபையும்.....படைகளையும் எனக்கு அளித்தார். 'உனக்குப் பாபம் இராது. யாராலும் ஜயிக்கப்படாதவனவாய். உனக்கு மரணமும் வராது. மூப்பில்லாமலுமிருப்பாய்' என்று.....சிவ...பகவான் எனக்குச் சொன்னார். அந்த ஸர்வஜ்ஞருடைய அனுக்கிரகத்தினால் அவையெல்லாம் எனக்குக் கிடைத்தன" என்று சொன்னார்.

விசுவாயித்ரர் 'சிவனை ஆரதித்தேன். அவருடைய அனுக்கிரகத்தினால் யாருக்கும் கிடைக்காத சிறந்த பிரம்மணியம் எனக்குக் கிடைத்தது' என்று சொன்னார்.

தேவவர் 'தர்மத்தையும்.....புகழையும்.....ஆபுனையும் பிப்பு (சிவபிரான்) கொடுத்தார்' என்று சொன்னார்.

க்ருத்ஸமதர் "மகேசுவரர் 'நீ ஜரையும் மரணமும் தயாமுயில்லாமலிருப்பாய்; எனக்கொப்பாக இருக்கக் கடவாய். உனக்கு ஸௌக்கியமுண்டாகக் கடவது...' என்று சொன்னார்...அதனால் வித்தையில் எனக்குச் சரியான பண்டிதனில்லை" என்றார்.

கிருஷ்ணர் தலைபால் வணங்கி, "ஈசுவரே!.....எனக்கு எக்காலமும் உம்பிடத்தில் பக்தி ஸ்திரமாயிருக்கவேண்டும் (என்று கேட்டார்).....பகவானாவர் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று சொல்லி.....அந்தர்த்தானமாரை" என்றார்.

ஐகீஷ்வர்பர் 'அணிமா முதலிய எண்குணங்களோடும் கூடிய சித்தியை எனக்குப் பகவான் அளித்தார்' என்றார்.

கர்க்கர் 'ஈசுவரர்.....அறுபத்தா நாலு கலைகளிலும் ஆச்சரியமான ஞானத்தை எனக்குத் தந்தார். ஒரேவிதமாகப் ப்ரம்ம நிஷ்டர்களாயிருக்கும் ஆயிரம் புதல்வர்களையும் அவர்களுக்கும் எனக்கும் பத்துவகையும் வருஷம் ஆபுனையும் கொடுத்தார்' என்று சொன்னார்.

பராசரர் "சங்கரர், 'பராசர! என்னிடத்தில் வைத்த பக்தியின் பலனாக உனக்குக் கிருஷ்ணந்வைபாயனன் பிறக்கப்போகிறான்.... என்று சொன்னார்....." என்றார்.

மாண்டவ்பர் “மஹாதேவரைத் துதித்தேன். அவர்.....
 ‘நீ சூலத்திலிருந்து விடுபட்டு நூறுகோடி வருஷகாலம் ஜீவித்திருப்
 பாய். சூலத்தினுண்டாகும் நோய் இனி உனக்கு இராது. நீ
 மனக்குறைகளும் நோய்களு மற்றிருப்பாய்.....’ என்றுசொன்
 னார்.....” என்றார்.

காலவர் “மகாதேவரைப்பார்த்தேன். அவர் என்னைப்பார்த்து,
 ‘புத்ரனே! உன்தந்தையும் தாயும் நீயும் மரணமில்லாமலிருப்பீர்கள்
உன்தந்தையை வீட்டில் பார்ப்பாய்’ என்று சொன்னார்.....
 வீட்டிற்குச் சென்றபோது....பிதாவைக் கண்டேன்.....’ என்று
 சொன்னார்.

ஆச்வமேதிகம் அக் 8:—‘அந்த மருத்தன்.....கங்காதாரை
 நமஸ்கரித்து உத்தமமான தனத்தை அடைந்தான். மஹாதேவ
 ருடைய அருளால் அந்தத்தனத்தை அடைந்து குபேரன் போலா
 னான்.’

63:—பாண்டவர்களால் சிவபிரானுடைய ‘அனுக்கிரஹத்தால்
 இந்த ராஜ்யம் அடையப்பட்டது.’

65:—‘பாண்டவர், அந்தத் திரவியத்தைஎடுத்துக்
 கொண்டு மறுபடியும் மஹாதேவரைப் பூஜித்து....சென்றார்.’

இவ்விதமான வரங்களைப் பிரசாதிக்கும் சாமர்த்தியம் வேறு
 எத்தத்தெய்வத்துக்கும் அந்நூலிற் காணப்படாமையைக் கண்டறிக.

சிவபிரானுக்கே ஈசுவரன் பரமேசுவரன் சர்வேசுவரன் மகேச
 வரன் முதலிய நாமங்கள் யோகநூடிகளாகலானும், வெள்ளிமலை
 கோயிலாகலானும், பொன்மலை கைவில்லாகலானும், ரத்நங்கை
 யுடைய பாம்புகள் ஆபரணங்களாகலானும், தருமம் ஊர்தியங் கொ
 டியுமாகலானும், தருமசம்வர்த்தனி மனைநியாகலானும், தனபதி
 யாகிய குபேரன் அடிமையும் தோழனுமாகலானும் அவரொருவரா
 லேயே அஷ்டைசுவரியங்களையுந் தம் பக்தர்களுக்குப் பிரசாதிக்க
 முடியுமென்பதற்கு. ‘இவ்வுலகம் படைத்தவர் ப்ரம்மதேவரென்று
 சொல்லுகின்றனர். அவரும்.....பரமசிவனை ஆரதித்துத்தான்
 பெரிய ஐச்வரியத்தை அனுபவிக்கிறார். ப்ரம்ம விஷ்ணுக்கள் முத
 லானவர்களின் உயர்ந்த ஐச்வரியமும்.....பரமசிவனிடத்திலி
 ருக்கிறது.பரமேச்வரரைத் தவிர ஐச்வரியமுள்ளவர் வேறு
 யாரிருக்கிறார்?.....சங்கரரைவிட வேறுயார் திதிக்குப் புத்திரர்க
 ளுண்டாக வரம் கொடுக்க வல்லவர்?.....தேவேந்திரனே! உன்னு
 டைய ஐச்வரியமெல்லாம்.....ஈச்வரருடைய அனுக்கிரகத்தினாலே
 தான்.....வேறு ஈச்வரருபத்தைத் தேவர்கள் காண்பாராயின் அவர்
 கள் அஸூரர்களால் நசுக்கப்படும்போதும் ஏன் அதைச்சரணமடை
 யவில்லை? தேவர்களுக்கும் யக்ஷர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும் ராக்ஷ

ஸர்களுக்கும் யுக்தங்கள் நேர்ந்து ஒருவரால் ஒருவர் அழிக்கப்படும் போது அவரவரிடங்களையும் ஐஸ்வரியங்களையும் கொடுப்பவர் சிவ பிரானே. அந்தகன், சகரன்;.....துந்துபி இவ் வஸூர்களுக்கு யக்ஷராஜாவுக்கும் பலன் என்னும் அஸூரனுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் நிவாதகவசர்களுக்கும் வரங்கொடுத்ததும் கெடுத்ததும் மகேச் வரவைவிட வேறு யார்? சொல்' என்று பாரதம் தன் அநுசாசனம் 45 வது அக்தியாயத்தால் உலகை எவ்வளவு திறமாக அறைகூவி யழைக்கின்றது!

மேற்சொன்ன எண்பெருஞ் செல்வங்கள் தவிர அத்வயதாரகம் 'அணிமாதிஸித்தி:' என்றதாலும், யோகசிகை 'அணிமாதிக மைச்வர்யம்' என்றதாலும், நிராலம்பம் 'அணிமாத்யஷ்டைச்வர்ய:' என்றதாலும் அணிமா மகிமா லகிமா கரிமா பிராத்தி பிராகாயியம் ஈசத்துவம் வசத்துவம் என்ற எட்டுச் சித்திகளுமே எண் பெருஞ் செல்வமென்றனுமொன்று. அவ்வெட்டையுஞ் சிவபிரானே கொடுக்கவல்லாரென்பது திருவிளையாடலிற் 'சித்தியெட்டுத் தெளிவெய்தக்—கொம்மைமுலையா ரறுவருக்குத் கொளுத்தினு நெண்துணச் செல்வன்' என்ற பாசுரத்தால் விளங்கும். மேற்காட்டப்பட்ட ஜைக்ஷவ்யர் வாக்கையும் நோக்குக.

'ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நஸ் ஸர்வேச்வாச்சம்பு' (சருவ ஐசுவரிய சம்பந்நனும் சருவேசுவரனுமாகிய சம்பு) என்ற அதர்வசிகையும், 'தமீச்வராணம் பாமம் மஹேச்வரம்' (ஈசுவர்களாகிய மும்முர்த்திகளுக்கும் மேலோராய்த்திகமும் மகேசுவரரும்) என்ற சுவேதாசுவதாரமும், 'ப்ரஸாத மகரோச்சிவ:' (பிரசாதிக்கிறவர் சிவனே) என்ற சரபமும், 'ஹிரண்ய பதயேம்பிகா பதய' (பொன்னுக்குப் பதியும் அம்பிகாபதியும்) என்ற நாராயணமும், 'ஹிரண்யநிதிம்.....சிவம்' (பொன்னின் நிதியாகிய சிவன்) என்ற பஸ்மஜாபாலமும் அவ்வுண்மைக்கு மூலவசனங்கள்.

இனி அவ் வுண்மைபற்றிய ஆசேஷ சமாதானங்கள் வருமாறு:—

1. ஆ:—சிவன் கொடுத்த ஐசுவரியங்களையெல்லாம் விஷ்ணு அழித்தேயிருக்கிறார்.

ச:—எட்டுச்செல்வங்களையும் யார் கொடுத்தாலும் அவை ஒரு காலத்தில் அழியவேசெய்யும். அது அவற்றினியல்பு. அவற்றை நித்தியமாக்க விஷ்ணுவாற்றான் முடியுமா? நித்தியநித்ய வஸ்து விவேகமில்லாத மூடனே அஷ்டைசுவரியங்களுட் சிலவோ பலவோ ஒவ்வொருகாலத் தொவ்வொருவருக்கு நீங்குவதுபற்றி அவற்றை அவருக்கு ஈந்த சிவபிரானே நித்திப்பான். 'தவச்சிரியே மருதோ மர்ஜயந்தே நுக்யத்தே ஜகிம சாருசிக்ரம் | பதம்யத் விஷ்ணோ நுபமய்யதாயி தேதபாவி குஹ்யம் | நாமகோநாம்' (ஸமந்ததே

வர்களும் சிவலிங்காராதனத்தால் தங்கள் ஐசுவரியங்களை அடைந்தார்கள் லக்ஷ்மீ சமேதராகிய விஷ்ணுவானவர் சிவலிங்க பூசை செய்து பரமபதத்தை அடைந்தார்) என்ற ரூக்ஸம்ஹிதா வசனங்கண்டபோர்க்கு விஷ்ணுவால் அந்த ஐசுவரியங்கள் அழிவுண்டன வென்பது எப்படி மெய்யாகும்? அன்றியும் சிவயோகிகள் அச்சித்திகளைச் சிறிதும் விரும்பார்கள். அவைகளை சிவாரூபால் அவர்கள் சென்றவிட மெல்லாந் சென்று அவர்களின் பெருமையை விளக்கி அவர்களுக்குப் பணிசெய்யுமென்க. 'எம்மை யுணர்ந்த யோகியர்களிவற்றை விரும்பாரெனினுமவர்—தம்மைநிழல் போல டைந்துலகர்க் கணையார் பெருமைதனை யுணர்ந்தும்—செம்மையுடையவிறை' என்றது திருவிளையாடல். இவை - எண்ணத்திகள்.

2. ஆ:—பிரகலாதாழ்வார் நமசி பஸி துருவன் முதலியவர்களுக்கு விஷ்ணுகொடுத்த ஐசுவரியம் சாசுவதமானதன்றோ?

ச:—'நமசி, சம்பரன்,.....பிரகலாதர் ஆகிய இந்த அஸூரர்களைமட்டும் மனைவிமக்களுடன் பாதாளலோகத்தில் நிலைபெறச்செய்தார் (ஹரி).பலியானவன்.....விஷ்ணுவினால்யாகசாலையிலேயே கட்டப்பட்டான். விரோசனன் குலமனைத்தும் பாதாளத்தில் அமிழ்த்தப்பட்டது' என்றது ஸபா 47 வது அத்தியாயம். 'குறட்பிரமசாரியாய் மாவலியைக் குறும்பதக்கி யரசவாங்கி—யிறைப்பொழுதிற் பாதாளம் கலவிருக்கை கொடுத்துகந்த வெம்மான்', 'மாவலியைச் சிறையில் வைத்த தாடாளன்' என்பன பிரபந்தம். பாதாளலோகத்தில் அமிழ்த்தப் படுதலும் யாகசாலையிற்கட்டப்படுதலும் சிறையில் வைக்கப்படுதலுமா ஐசுவரியம்? வெட்கம்! வெட்கம்! அவர்களுக்கு அந்த ஐசுவரியத்தைச் சாசுவதமாக்கினால் விஷ்ணு ஏகோவாவிலுங் கொடியரன்றோ? மேலும் கூரேசவிஜயம் சிவபூசை மகிமை யுரைத்த கட்சிக்குறிப்பு அவ்வைசுவரியத்தை 'ப்ரஹ்மகல்ப பரியந்தம் அனுபவிக்கும்படி யிருப்பது' என்கிறது. அக்கல்பத்துக்குமேல் அவ்வைசுவரியம் அழிவெய்து மென்பது அவ்வாக்கியத்திற் சூசனையாம். துருவனுக்குக்கிடைத்த ஐசுவரியம் அவன்செய்த சிவோபாசனையின் பலன். உபதேசகாண்டம் பார்க்க.

3. ஆ:—விஷ்ணுவின் கட்டளையாற்றான் சிவன் அநேகருக்கு வரங்களைக் கொடுப்பான்.

ச:—'பினாகமென்ற வில்லைத் தரித்தவரும்.....ரிஷிகளால் துதிக்கப்பட்டவருமான தேவதேவர்.....அந்த விஷ்ணுவின் பொருட்டு வரங்களைக் கொடுத்தார். பகவான், 'நாராயணரே! என் அனுக்கிரகத்தினால், மனிதர்கள் தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் இவர்களைக் காட்டிலும் மனத்தினால் சிந்திக்கமுடியாத பலம் ஸ்வரூபம் இவைகளோடு கூடியவராக நீர் ஆகப்போகிறீர். உம்மைத் தேவர்களும்

அஸூரர்களும் ஸர்ப்பங்களும் பிசாசங்களும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஸூபர்ணர்களும் அவ்வாறே நாகர்களும் இன்னும் பற்பல ஜாதிகளில் தோன்றின எல்லாப் பிராணிகளும் ஸகிக்கமாட்டார்கள். உம்மை யுத்தங்களில் தேவனாகவிருந்தாலும் ஒருவனும் ஜயிக்கமாட்டான். என் அனுக்கிரகத்தினாலே ஒருவனாவது உம்மை ஆயுதத்தினாலும் வஜரத்தினாலும் நெருப்பினாலும் நீரினாலும் ஈரமானதாலும் உலர்ந்ததாலும் ஜங்கமத்தாலும் ஸ்தாவரத்தாலும் கையினாலும் காலாலும் கட்டையினாலும் மண்ணாங்கட்டியினாலும் எவ்விதத்தாலும் ஹிம்ஸிக்கமாட்டான். மேலும், யுத்தத்தை நீர் அடைவீராயின் என்னைக்காட்டிலும் மேற்பட்டவராயீர் என்று கூறினார். பிறகு, சூலபாணியான ருக்மிரூடைய அனுக்ரஹத்தினாலே இவைமுதலான வரங்களைப்பெற்று அந்தத்தேவரோமாயையினால் உலகத்தை மயக்கிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறார்” என்றது துரோணம் 202 வது அத்தியாயம். ‘கண்ணபிரான் ருக்மிரீடம் பக்தி செய்ததினாலேதான் ஜகத்தை வியாபித்திருக்கிறார். முற்காலத்தில் இவர் பதரிகாச்ரமத்தில் அந்தச் சங்கராஜ்ஜாதிக்ந்துமகேச்வரரிடத்திலிருந்து எல்லா உலகங்களுக்கும் எல்லாவிஷயங்களைக் காட்டிலும் ஆதிகப்பிரியமாயிருக்கையை அடைந்தார். வரங்கொடுப்பவரும்.....தந்தையுமாகிய சிவபெருமானே ஆயிரம் வருஷகாலம் நிரம்பும்வரை ஆராதிக்ந்து இந்தக்கண்ணபிரான் தவம் செய்தார். ஒவ்வொரு யுகத்திலும் கிருஷ்ணனால் மகேச்வரர் ஆரதிக்஑ப்பெற்றார். அவர் அம்மஹாத்மாவின் சிறந்த பக்தியினால் அனுக்கிரகம் செய்தார்.சங்கராஜமகிமை எப்படிப்பட்டதென்பதை அச்சதாரான இவர் புத்ரவரம் பெற்றபோது நேரிற்கண்டார்’ என்றது அதுசாசனம் 45 வது அத்தியாயம். “கிருஷ்ணமூர்த்திபேசலானார் “.....மஹாதேவரை நான் தவத்தினால் ஸந்தோஷிக்கச் செய்தேன்.அந்தப்பகவான்என்னைப் பார்த்து, ‘கிருஷ்ண! என் அனுக்கிரகத்தினால் எல்லாருக்கும் தனத்தைவிட மிகவிரும்பத்தக்கவரும் யுத்தங்களில் தோல்விடையாதவருமாயீர். உமது பராக்ரமம் அக்ரிக்கு நிகராயிருக்கும்’ என்று சொன்னார்; இவ்வாறு ஆயிரக்கணக்கான இன்னும் வேறு வரங்களையும் எனக்கு அளித்தார். பிறகு, மணிமந்தம் என்னும் மலையில் முன்னே ஒரு கோடியேஆயிரத்து நூறுவருஷங்கள் என்னால் ஆரதிக்஑ப்பட்டார்அந்தப்பகவான் அனுக்கிரகம் செய்து என்னைப் பார்த்து, ‘உமக்குக் கேஷமமுண்டாகிறது. உமது மனத்திலிருக்கும் வரத்தைக்கேளும்’ என்றுசொன்னார்..... நான் தலைபால் வணங்கி, ‘ஈசுவரரே! மஹாதேவரும் பிரபுவுமான நீர் எனதுசிறந்த பக்தியினால் ஸந்தோஷமடைந்திருந்தால் எனக்குளக்காலமுட்கட்டிடத்தில்பக்தி ஸ்தூபமாயிருக்க வேண்டும்’ என்றுகேட்டேன். பகவானானவர்,

‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று சொல்லி அங்கேயே அந்தர்த்தான மாணர்” என்றார்” என்றது அதன் 49-வது அத்தியாயம். “விஷ்ணு வானவர் ப்ரஸாதத்திற்காக ரூக்மா ஜாதித்தார்; தேவதைகளாலும் அடைய முடியாத அநேக வரங்களை அடைந்தார். த்ரிபுராபி யானவர், விஷ்ணுவை நோக்கி, ‘க்ருஷ்ண! நீர் உலகத்தில் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் மிக்க அன்புக்குரியவராவீர். உலகமனைத்தும் உம்மைத் தலைவராகக் கொண்டதாகும்’ என்று சொல்லினர்” என்றது வனம் 82-வது அத்தியாயம். இவற்றைக் கண்டபேர் விஷ்ணு சிலர்க்காயினுங் கடவுளானது சிவானுக்கிரகத்தா லென்பதைத் தெள்ளத் தெளிவர். மேற்காட்டிய ‘யுத்தத்தை நீர் அடைவீராயின் என்னைக்காட்டிலும் மேற்பட்டவராவீர்’ என்று தாம் கொடுத்த வாக்கை பெய்ப்பிக்கவேயன்றே சிவபிரான் பாணசர யுத்தத்திற் கிருஷ்ணருக்குத் தோற்றேடியவர்போல் நடித்தாரென்பது. அப்படியே ஒருக்கால் விஷ்ணு சிவபிரானுக்குக் கட்டளையிடுவது முண்டாயின் அப்பாக்கியமும் அவ்விஷ்ணுவுக்கு அச்சிவபிரானால் ‘என்னைக் காட்டிலும் மேற்பட்டவராவீர்’ என்று வேறெப்போதாவது அனுக்கிரகிக்கப்பட்டே வந்திருக்கவேண்டுமென்க.

16. தசவித வபுஷா விஷ்ணுநா பூஜித்தவாத்.

ஐயிரு பிறப்பினு மரியருச் சித்தலின்.

பொருள்:— விட்டுணு தம் பத்துப் பிறப்பிலும் அருச்சித்தலானும் என்பது.

ஒரு காலத்தில் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் சண்டை நடந்தது. தேவர்கள் தோற்றார்கள். அவர்களுக்கு விஷ்ணு துணை செய்ய வந்தார். அசுரர்கள் பயந்து ஒடினார்கள். விஷ்ணு தரத்தினார். அவர்கள் பிருகுமுனிவரின் ஆசிரமமடைந்து அவர் மனைவியான சியாதி பென்பவளிடம் அடைக்கலமாணர்கள். அவள் அவர்களைக் காத்தாள். விஷ்ணு அங்கு வந்து அவள் தலையை வெட்டினார். பிருகு அதனைக் கண்டார். வெகுளி மீக்கொண்டது. அம்முனிவர் அவ்விஷ்ணுவைப் பத்துப் பிறப்பெடுத்து மும்படி சபித்தார். அப்பிறப்புக்களே தசாவதார மெனப்படும். மச்சம், கூர்மம், வராகம், நரசிங்கம், வாமனம், பாசுராமர், ரகுராமர், பலராமர், புத்தர், கற்கியென்பன அவ்வவதாரங்களாம். புத்தரை விலக்கிக் கிருஷ்ணரைச் சேர்ப்பதும் உண்டு. அவற்றுள் மச்சம் காஞ்சிபுரத்திலுள்ள மச்சீசத்திலும், கூர்மம் கச்சபேசத்திலும், வராகம் வராகீச்சரத்திலும், நரசிங்கம் நரசங்கீசத்திலும், வாமனம் அபிராமீசத்திலும், பாசுராமர் பாசிராமீச்சரத்திலும், ரகுராமர் வீரராகவீசத்திலும், பலராமர் பலபத்திராமீசத்திலும், புத்தர் கயிலா

யத்திலும், கற்கி கற்கீசத்திலும், கிருஷ்ணர் தான்மேன்மீச்சரத்திலும் சிவபிரானை வணங்கிச் சாபநிவிர்த்தி யெய்தியது வெளிச்சம். இக்கதைகள் காஞ்சிப்புராணத்திலுள்ளன.

மூலவிஷ்ணுவே சிவோபாசனை செய்து வருகல் முன் பல விடங்களிற் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அவதார விஷ்ணுக்களும் அவ்வுபாசனையை மேற்கொண்டனரென்பதற்கு ஆம்மூல வசனங்களே போதும். பூர்வபட்சம் அவதார விஷ்ணுக்களின் சிவோபாசனையைப் பரிகரிக்க முடியாமற் றனிப்பது வேறிடங்களிலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இனி அவ்வுண்மை பற்றிய ஆசேஷப சமாதானங்கள் வருமாறு:—

1. ஆ:— விஷ்ணு தசாவதார மெடுக்கது பிருகு சாபத்தாலென்பது பொய்; பிரமருக்மேந்திராதிபரின் பிரார்த்தனைக்கிணங்கித் தமதிச்சையாலென்பதே மெய்.

ச:— விஷ்ணுவின் தசாவதாரத்துக்கு அவரிச்சையே காரணமென்ற பூர்வபட்சம் பிருகு சாபத்தை வியாஜமென்ற வளவிலாவது உடன்படவே செய்யும். ‘முன்னை நாளிற் பிருகு முனிவரன்பன்னிமீதிற் பரிதியை யேவிமா - லென்னுமாய நிமையவர்க்காய்க்கொன்ற - பின்னர்ச் சாபம் பிருகு மொழிந்தனன்’, ‘என்று மாதவர்க் கோதின ரக்கணம்-தன்று சாபத் தொடர்பை வருகென-வொன்று மண்டங்களோடுயி ரியாவுமாய் - நின்ற மாயனி துத்தின ஜோர்புறம்’ என்ற கூரேசனிஜயங் காண்க. ஆகவே தசாவதாரத்துக்குச் சாபங் காரணமென்பது பொய். ஆனால் அது வியாஜந்தான வென்பதுதான் ஆராயவேண்டுவது. பிருகு விஷ்ணுவைப் பரம்பொருளென்ற கொள்கை யுடையவராயிருந்துகொண்டு சபித்தாரா? சாமானிய தேவர்களு ளொருவ ரென்ற கொள்கையுடையவராயிருந்துகொண்டு சபித்தாரா? இப்படிப்பட்டவரென்று தெரியாதவராயிருந்துகொண்டு சபித்தாரா? ஆம்முனிவர்முதற்கொள்கையுடையவராயின் சபித்திருக்கவேமாட்டார். இரண்டாக்கொள்கையுடையவராயின் சாபம் வியாஜமாகாமல் உண்மையாகவே முடிந்திருக்கும். விஷ்ணு தம் யதார்த்த சொருபத்தோடுகானே வந்தாராகலான் ஆம்முனிவரிடம் மூன்றாக்கொள்கைக்கு வழியேயில்லை. ஆகவே அச்சாபத்தை வியாஜமென நமுவவிடுதல் வெறும் அபிமானப் பிரசங்கத்தான். ஆகலான் தசாவதாரத்தையும் பிருகு சாபனையாலும் ஒவ்வோரவதாரத்திலும் சிவோபாசனையாலச்சாபநிவிர்த்தியையும் பெற்றார் விஷ்ணு வென்பதே சித்தம்.

17. ஹம்ஸக்ரோடாங்க தாரித் ருஹிண முரஹராந் விஷ்ட-
சீர்ஷாங் க்ரிகத்வாத்.

இருவரு மன்னமு மேனமு மாசி
யடிமுடி தேட வழற்பிழும் பாகலின்.

பொருள்:— பிரமாவும் விட்டுணுவும் முறையே அன்னவடி-
வும் பன்றிவடிவுக்கொண்டு பாதங்களையும் சிரசையும் தேடி (க்காணா-
மாட்டாமல்) அலுக்குமாறு அக்கினி மலையாகத் தோன்றலானும்
என்பது.

விட்டுணுவை நோக்கிப் பிரமா நானே உனக்குக் கடவுளென்-
றும், பிரமனை நோக்கி விட்டுணு நானே உனக்குக் கடவுளென்றும்
சொல்லிக்கொண்டு தம்முட சண்டையிட்டார்கள். அவர்களுக்-
கிடையில் ஒரு பெரிய அக்கினிப் பிழம்பு தோன்றியது. அது சிவ
பிரான். அவர் அசரீரியாயிருந்துகொண்டு அப்பிரம விட்டுணுக்-
களைப் பார்த்து 'உங்களுள் எவன் இந்தப் பிழம்பின் அடியையோ
முடியையோ கண்டு வருவானோ அவனே மற்றவனுக்குப் பரம்'
என்றார். அப்படியே அதன் முடியைக் காணப் பிரமன் அன்ன
மாகி வரனத்திற் பறந்தும் அடியைக்காண விஷ்ணு பன்றியாகிப்
பூமியிற் குடைந்தும் சென்றார்கள். அவர்களால் அவை காணப்
படவில்லை. பிறகு அவர்கள் பெரிதும் அலுத்துப் பூமிக்குக்
திரும்பினார்கள். தங்களது எளிமையும், சிவபிரானது முத்தன்மை
யும் அவர்களுள்ளத்தில் உறுத்தின. சிவபிரான் வெளிப்பட்டு
அவர்களுக்கு அருக்கிரகித்தார். அவ்வக்கினிப் பிழம்பே இப்போ-
துள்ள அருணைசலம். இக்கதை கந்தபுராணத்துள்ளது.

'யக்பாசரம் போருஹத்வந்த்வம் ம்ருக்யதே விஷ்ணுசாஸஹ'
(பிரமனோடு கூட விஷ்ணுவினால் அவரது இருதிருவடித் தாமரை
களுந் தேடப்படுகின்றன) என்ற சரபமும், 'ப்ரஹ்மாவை ஹம்
ஸோபூக்வா சிரோந் வேஷ்டவ்ய: ஸஹஸ்ரம் ஸமா ஆஸந் ப்ரஹ்மா,
அஹம் சிரோ ஜானே, த்வமேவ மாதாஸி, த்வமேவ பிதாஸி, த்வ
மேவ ப்ராதாஸி, த்வமேவ த்ருஷ்டாஸி, ச்ரோத்ராஸி, கர்த்தாஸி,
காரியிதாஸி, ஜ்யேஷ்டோஸி, ச்ரேஷ்டோஸி, ய ஏவம்வேதா, சிவ
ஸாயுஜ்யமாய்நோகி சிவஸாயுஜ்ய மாப்நோகி' (பிரம்ஹாவானவர்
ஹம்ஸரூபமாகிச் சிவனுடைய சிரசைத் தேடுகையில் ஆபிரம்வருஷம்
அச்சது. அப்போது பிரம்ஹதேவர்நான்தேவரீருடையசிரசை அறிய
வில்லை, தாயும் ரீர், தந்தையும் ரீர், உடன் பிறந்தவரும் ரீர், பார்க்-
கின்றவரும் ரீர், கேட்கின்றவரும் ரீர், கர்த்தாவாயுள்ளவரும் ரீர்,
காரியங்களைச் செய்கிக்கின்றவரும் ரீர், பூத்தவரும் ரீர், உயர்ந்த
வரும் ரீர் என்று துதித்தனர். இந்த வுண்மையை யாவன் அறி-
வானோ அவன் சிவஸாயுஜ்யத்தை யடைகிறான், சிவஸாயுஜ்யத்தை

யடைகிறான்), 'விஷ்ணுவை வாராஹம் ரூபமாஸ்தாய பூமிம் விதாரயத் ஸஹஸ்ரம் ஸமா ஆஸம், பாதாந் வேஷண பரோபூக்ஷ்வா, த்வமேவ மாதாஸி, த்வமேவ பிதாஸி, த்வமேவ ப்ராதாஸி, த்வமேவ ஜ்யேஷ்டோஸி, த்வமேவச்ரேஷ்டோஸி, யஏவம் மஹிமாநம் வேதாந்ருஷ்டாபவதி, விஜ்ஞாதாபவதி, கர்த்தாபவதி, காரயிதாபவதி, யஏவம் வேதா, சிவஸாயுஜ்யமாப்நோதி சிவஸாயுஜ்ய மாப்நோதி' (விஷ்ணுவானவர் பன்றி வடிவமாகிப் பூமியைப் பிளந்து செல்லுகையில் ஆயிரம் வருஷம் ஆச்சுது. சிவனுடைய பாதத்தைத் தேடுவதில் விருப்பமுடையவராகிய விஷ்ணுவானவர் தாயும் தீர், தந்தையும் தீர், உடன்பிறந்தவரும் தீர், மூத்தவரும் தீர், உயர்ந்தவரும் தீர் என்று துதித்தனர். இந்த மகிமையை யாவனறிவானே அவனேகாண்கின்றவனாகிறான், அவனே அறிந்தவனாகிறான், அவனே கர்த்தாவாகிறான், அவனே காரியங்களைச் செய்கின்றவனாகிறான். இப்படி யாவனறிவானே அவன் சிவஸாயுஜ்யத்தை யடைகிறான், சிவஸாயுஜ்யத்தை யடைகிறான்) என்ற ருக்கும், 'ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ரஜஸாபத்தவரௌமத்யே தயோந்த்ருச்யதி ஜாதவேதா: ஸ்தாணூ ருக்ரஸ்திஷ்டத் புவனஸ்ய கோப்தா | த்ருஷ்ட்வா ஸ்தாணு முபரமய யுக்தம் ப்ரதஸ்ததாந் தூர மஸிஸி தித்ருக்ஷ: | வரஹௌ விஷ்ணுர்ணிம மஜ்ஜபூமௌ ப்ரஹ்மோத்பபாத பூமேர்த்தி வமாசக்ருக்ர:' (பிரம விஷ்ணுக்கள் இராஜஸ மேலிட்டுச் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் இருவருக்கும் நடுவில் பூரிருக்கப்பவான் அக்னிஸ்தம்பமாகப் புவனங்களை ரக்ஷிக்கும்படி தோன்றினார். அதைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் தங்கள் சண்டையை நிறுத்திவிட்டுத் தூரமாய் விலகிவிட்டார்கள். பின்னர் விஷ்ணுவானவர் வராகமாகிப் பூமியிலிருந்து கீழே தேடிக்கொண்டு போனார். பிரம்ஹாவானவர் பட்சியாகிப் பூமியிலிருந்து மேலே தேடிக்கொண்டு போனார்) என்ற பாஸ்கர ஸம்ஹிதையும் அக்கதைக்கு மூலவசனங்கள்.

இனி அக்கதை பற்றிய ஆசேஷபசுமாதானங்கள் வருமாறு:—

1. ஆ:— அண்ணாமலையே அரிபிரமர் அடிமுடி தேடிச் சென்ற அனலகிரியாகும். அதனடி பூமியிலடங்கும். பூமியை விஷ்ணுவே ஆதிசேஷனும் ஆதிசூர்மமுமாகிச் சுமக்கிறார். அவர் காணமாட்டாரென்பது எப்படிப் பொருந்தும்? அன்றியும் இரணியாசுஷன் உலகத்தைச் சுருட்டியபோது அண்ணாமலையும் அகப்பட்டதே. அவனடக்கிய அம்மலையினடியை அவனையடக்கிய அரி காணமாட்டாரா?

ச:— அரி பிரமர் அடிமுடி தேடிச் சென்ற அக்கினிமலை அகிலாண்டங்களையுந் தாண்டியது. அப்பால் அது சுருங்கியது. 'கலந்த காலையில் யாங்கண்முன் ரொழுதெழுங்காலைச் - சலங்கொள் பான்மையின் முன்னுறத் தேடுவான் றழலாய் - மலர்த்தபெரொளி

மீமிசைச் சுருங்கியே வந்தோர்—விவக்கலாகிய தலகெலாம் பரவியே வியப்ப' என்றது கந்தபுராணம். அச்சுருங்கிய மலையே இப்போதிருக்கும் அண்ணாமலை. இச்சுருங்கிய நிலையிலேயே அரிபிரமர் அடிபுடி தேடச்சென்ற காலத்திலும் அம்மலையிருந்ததெனக் கோடல் மயக்கமே.

2. ஆ:— 'விச்வம் நாராயணம்' (நாராயணர் விசுவமாகிறார்) என்ற நாராயணத்தால் விசுவத்திலடங்கிய அம்மலையை நாராயணர் காணமாட்டாரென்பது தப்பு.

ச:— 'விச்வாதிகோருத்ரோ மஹர்ஷி:' (விசுவத்தைத் தாண்டியவரான உருத்திரமகரிஷி) என்ற சுவேதாசுவதர, பஸ்மஜாபாலங்களால் விசுவாதிகராகிய சிவபிரான் கொண்ட அம்மலையினடியை விசுவாகிய நாராயணர் காணவேமாட்டாரென்பது சரியே.

3. ஆ:— விஷ்ணுவென்ற பதத்திற்கே வியாபக மென்பது பொருள். எங்குமுள்ள ஹரி அம்மலையினடியிருந்த விடத்திலுமிருந்து அதைக்கண்டே யிருப்பார்.

ச:— வியாபகமென்றும் வியாப்பிய மென்றும் வியாபகம் இருவகைப்படும். 'வ்யாப்யவ்யாபகா மித்யா ஸர்வமாத்மேதி சாஸகம்' என்பது யோகசிகை. 'வ்யாப்யதே வ்யாப்யதே' என்பது ந்ருவிம் ஹபூர்வதாபிற். வியாபகம் மேலிடு திறைவு. வியாப்யம் அதிலடங்கியதிறைவு. விஷ்ணுவியாபகமெல்லாம் வியாப்பியமேயாம். 'அந் சர் பஹிச்சதக்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்கித:' (நாராயணன் சகத்திணுள்ளார் புறமும் வியாப்பியமாயிருக்கிறான்) என்றது. ஆணை சிவபிரானைச் சுவேதாசுவதரம் 'ஸர்வவ்யாபிச பகவான்..... சிவ:' (சிவபிரான் சர்வவியாபியான பகவான்) என்றும், அதர்வசிகை 'ஸர்வாந்லோகாந்வ்யாப்நோதி வ்யாப்யதீதி வ்யாபநாத் வ்யாபி மஹாதேவ:' (எல்லாலோகங்களையும் அடைகிறான். எல்லாலோகங்களையும் தன்னிடத்தில் அடையும்படி செய்கிறான். அதனால் மஹாதேவருக்கு வியாபியென்று பெயர்) என்றும் விளக்கின. சரபத்தில் 'பக்த்யா நமரதேநார் விஷ்ணோ: ப்ரஸாத மகரோச்சிவ:' என்றொரு வாக்கியமுண்டு. பாடபேதத்தாற் 'சிவ:' என்பது 'விபு:' என்றும் படிக்கப்படும். விஷ்ணு விபு வென்னு மிரண்டற்கும் வியாபகமென்பதே பொருள். ஆணை பக்தராகிய ஹரியை விஷ்ணு பதமும், பிரசாதராகிய சிவபிரானை விபுபதமும் காட்டுகின்றன. அந்த ஸ்தானபேதத்தாலும் விஷ்ணுபதத்தாற் குறிக்கப்படும் ஹரி வியாபகம் வியாப்பியமே யென்பதும் விபுபதத்தாற் குறிக்கப்படும் சிவவியாபகமே வியாபகமென்பதும் விளங்கவில்லையா? ஆகவே வியாபகரான சிவபிரானது அடியை வியாப்பியரான விஷ்ணு காணுந்திறலற்றவரென்பதே துணிபாமென்க.

4. ஆ:—சடமாகிய ஒருதாழும்பூப் பேசியதென்ற ஒருபொய்யே அடிமுடி. தேடியகதை முழுவதையும் பொய்யாக்கும்.

ச:—அடிமுடி. தேடியசரிதம் வேகபடிதம். கந்தபுராணமுதலிய பெருநூல்களில் தாழும்பூச் சம்பந்தமில்லாமலே அச்சரிதம் வருகிறது. ஆகையால் அதை எந்தக்கிளைக்கதைபுறம் பொய்யாக்கிவிடாது. மேலும் எல்லாவஸ்துக்களும் அதி தேவதைகளே யுடையன. அப்படியே தாழும்பூவுக்கும் அதிதேவதையுண்டு. தாழும்பூப் பொய்சொன்ன தென்பதற்கு அகனதிதேவதை பொய்சொன்னதென்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். நான்து வேதங்களுந் திரிபுரதகனகாலத்திற் குதிரைகளாகவும், அருச்சுனனுக்குச் சிவசிரான் கிராதவேடங்கொண்டு அருள்செய்யவந்த காலத்தில் நாய்களாகவும் மாறின. விஷ்ணுவின் பாலுள்ள கௌத்துபம் சங்குசக்கரம் முதலியன ஆழ்வார்களாக மாறி அநேக அவைதிகங்களைப் பரப்பின. வேதம், கௌத்துபம், சங்கு, சக்கரம் முதலியன அக் தாழும்பூப் போற் சடங்களே. குதிரைகள், நாய்கள், ஆழ்வார்க ளெல்லாளு சித்துக்கள். அச்சடங்கள் இச் சித்துக்களாக மாறவல்லனவா? அல்லவேயல்ல. அவ்வவற்றின் அதிதேவதைகளே அச்சித்துக்களாக மாறின. இப்படியே அக்தாழும்பூக் கதைக்குஞ் சமாதானம் தெரிக.

5. ஆ:—அண்ணாமலைக் குப்பழும்பெயர் சுதர்சனகிரியென்பது. அது ஒருவைஷ்ணவ சேஷத்திரம். சைவசமயாபிமானியாகிய வல்லாள மகாராசனென்பவன் அங்கிருந்த வைஷ்ணவர்களைத் தூக்கி விட்டு அம்மலையை அண்ணாமலை யென்றாக்கிச் சிவசம்பந்தப் படுத்தி விட்டான்.

ச:—இக்கதையைக் கூறுஞ்சுவடி. கூரேசவிஜயம். இதன் மறுப்பைக் கூரேச விஜயப்பங்கத்திற் பரக்கக்காண்க. அவ்விஜயம் 'வராஹமூர்த்தியும் அப்படியே அந்த சுதர்சனகிரியைத்தம்முடைய கோரத்தங்களினாலே பேர்த்தெறிந்தது மல்லாமல்.....' என்றது. பூர்வபட்சங்கூறுமாறு சுதர்சனகிரி அங்கிருந்திருந்தாலும் ஒருபன்றி அகைப்பிடுங்கி எங்கேயோ எறிந்துவிட்ட செய்தியும் தெரிகிறது. அப்பன்றியும் விஷ்ணுவா லனுப்பப்பட்டதே. ஆகவே அச்சுதர் சனகிரியே இவ்வண்ணாமலை யென்பது மடமை. 'இப்படியிருக்க மேற்படி தீவ்யதேசம் இப்போது சிவஸ்தலமாய்ப் போனதற்குக் காரணமென்ன வெனில், முன் வல்லாள ராஜனென்னப்பட்டவன் சிவபக்தனாயிருக்கையில், அந்தப்பர்வதத்தினருகே அடி அண்ணாமலை.....ஆவத்திவிருந்த சிவனுக்கு.....மகாவிபவமாய் உற்சவஞ் செய்கிறதை, மேற்படி அக்ரஹாரத்தி லிருக்கிற வைஷ்ணவர்கள் கண்டு சஹிக்கமாட்டாமல், ரிஷபவாஹனத்தையுஞ் சிவனையும் சின்னையின்னம் பண்ணினதின்பேரில், மேற்படி வல்லாளராஜன் அதிகக்

கோபங்கொண்டு பேற்படி வைஷ்ணவர்களுடைய அக்ரஹாரங்களை இடித்துச் சூளம்பறித்து ஏரியாக்கினிட்டான்...' என்ற அச்சவடி யால் வைஷ்ணவர்களே தூபிமானிகளா யிருந்தார்க ளென்பதும், அவ்வூர் எப்போதுமே சிவஸ்தல மென்பதும், அரசன் செய்தது கண்டனையென்பதும் பிறவும் ஸ்பஷ்டம்.

18. ஜந்மத்வம்ஸாத் யபாவாத்.

பிறப்பிறப் பாதி யுயிர்க்குண மின்மையின்.

பொருள்:— உயிர்களுக்கே யுரிய பிறப்பு இறப்பு என்னுங் குணங்கள் தனக்கு இல்லாமையானும் என்பது.

உயிர்களுக்கே கர்ப்பவாச முண்டென்பதும் அதுவுக் கர்மவ சமே யென்பதும் கடவுளுக்கக் கர்ப்பவாசம் எக் காரணத்தாலுங் கிடையாதென்பதும் சர்வாங்கீகாரமான கிரமம். ஒருசாரார் கடவு ளுக்குக் கர்ப்பவாச முண்டென்றும் அஃதவரிச்சை வசமென்றும் சொல்லுவர். அவர்கொள்கைப்படி க் கர்ப்பவாசத்துக்குக் கர்மவச மும் இச்சைவசமுமென இரண்டு காரணங்க ளுளவென்ப தேற்படு கின்றது. அவையிரண்டும் பிரக்தியசூங்களில்ல. அன்றியும் ஒரு காரியத்துக்குத் தம்முட் சம்பந்தமில்லாத பல காரணங்களிருந்தன வாயின் இதுதான் உண்மைக்காரணமென வென்றை நிச்சயிப்பது அசாத்தியம். ஆகையால் கர்மவசப்பட்டுக் கர்ப்பவாசம் பண்ணிய வேருயிர் தான் இச்சைவசப்பட்டுக் கர்ப்பவாசம் பண்ணியதாகச் சொல்லலாம் அசைப்பொய்பென நிரூபித்தல் யாங்ஙனம்? கட வுள் இச்சைவசப்பட்டுக் கர்ப்பவாசம் பண்ணுவாரென்ற கொள்கையே அந்நருக்கு அவ்வேலாமையைக் கொண்டுவந்து விடுகிறது. இப்படிக் கிரமங்களைக் கெடுப்பது கடவுளியல் ஆகாது.

கடவுள் பிறந்தபின் செய்த அற்புதச் செயல்களையும் பிறப்ப தற்குமுன் தாம் பிறக்கப்போவதாகச் சொல்லியிருக்கும் வாக்கியங் களையும் ஆகாரமாகவைத்துப் பிறந்த கடவுளைப் பிறந்தவயிர்களி னின்றும் பிரித்துக்காட்டி விடலா மென்பர் அச்சாரார். கடவுள் செய்தனவாகவுள்ள அற்புதங்கள் பலவற்றினும் ரிஷிகள் செய்தன வாகவுள்ள அற்புதங்கள் சரிதங்களில் ஏராளம். ஆகையால் அற்பு தங்கள் ரிஷிகளையும் கடவுளென நாம்மயங்கும்படி செய்யும். அவை கடவுளைத் தனித்துக் காட்டவல்லனவாகா. கடவுள் பிறக்குமுன் தாம் பிறக்கப்போவதாகச் சொல்லியுள்ள சரிதங்கள் கடவுளுக்குக் கர்ப்பவாச முண்டென்றகொள்கையுடையார்க்கே கம்பத்தகுந்தன. அதைக்கொண்டு ஒருபெரிய நியமத்தைப் புரட்டிவிட முடியாது. ஆகவே கர்ப்பவாசமொன்றே உயிரையும், அஃகின்மையே கடவு ளையும் பிரித்துக்காட்டவல்லன. இவ்வுண்மையைக் கண்டே ஸ்ரீமத்

சிவஞானசுவாமிகளும் 'நால்வகை யோனியுள் ஒரு யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறப்பனயாவை, அவையெல்லாஞ் சீவவர்க்கம். அவ்வாறு பிறக்கலில்லதி யாது அது பதிப்பொரு ளென்னு மிதவொன்றே ஏனைச் செயல்களான் வேற்றுமையறிய வாராத வவ்விரண்டற்குந் தம்முள் வேற்றுமையறிய நிற்பதாகலின், ஏனைத் தேவரெல்லாம் ஆகஙனம் பிறந்திறத்தல் கேட்கப்படுகலானும், சிவனொருவனே வினைவயத்ததைலின்றி அவ்வத் தேவரிடமாக நின்று உயிர்கட்கு அவற்றையறந்து கூட்டவல்லுவன்; ஏனைத்தேவர் அது செய்ய மாட்டாரென்பது கானே போதருமென்பதாம்' என்று விரித்தரு ளினார்கள். இனிக் கர்ப்பவாசத்தை அனுசரித்ததே மரணமும். 'தோற்றமுண்டேல் மரணமுண்டு, 'பிறக்கன இறக்கும்' என்பன திருமுறைகள். இக்ககைய ஜனன மரணங்களில்லாதவர் சிவபிரா னொருவரே. ஆகலின் அவரே பெய்க்கடவுள். விஷ்ணுமுகலிய பிறரெல்லாம் பிறந்திறப்பவர்களே. ஆகலின் அவர்களெல்லாம் உயிர்கள்.

'அஜாத இக்யேவம் கச்சித் பிரு: ப்ரதிபத்யதே | ருக்யத் தே தகலினம் முகம் தேகமாம் பாஹீதித்யம்' (ஜனனமரண ஸம்ஸாரத்துக்குப் பயந்த ஒருவன் நீ பிறக்காதவனென்றே உன்னை வழிபடுகிறான். ஏ ருக்யா! எது உனது தென்முகம் அதனால் என்னை நித்தியமும் காப்பாயாக), 'அஜா' (பிறப்பில்லாதவர்) என்ற சுவேதாசுவதாமும், சிவபிரானுக்குரிய அமிருதநாமமும்; அவர் எமனை உடைத்துருட்டிய சரிதமும் அவ்வுண்மைக்கு மூலவசனங்கள்.

இனி அவ்வுண்மைபற்றிய ஆசைபசமாநானங்கள் வருமாறு:-

1. ஆ:—உருத்திரன் ஒருகாலத்தில் பிரமாவின் புருவகடுளி லும் மற்றொருகாலத்தில் விஷ்ணுவின் கோபத்திலும் பின்னொரு காலத்தில் அவரின் வேர்வையிலும் பிறந்தான். அவனைப் பிறவாத வனென்றல் யாங்கனம்?

ச:—ஆகஙனம் பிறத்தவன் சதூர்த்த ருத்திரானல்லன். இன் னென்பது முற்கூறப்பட்டது. மேலும் 'நாலு யோனியினிற் றொழு நவில்வகைத் தோற்றமாக—வேலுமென்பத்து நான்கி லக் கமா முயிர்ப்பேதங்கள்' என்ற க.ரேசவிஜயப்படி பிரமாவின் புருவ கடுவும் விஷ்ணுவின் கோபமும் அவ் யோநிபேதங்களுட் சேருமா? பூர்வபட்சம் விஷ்ணுவை அப்ராஹ்மருத சரீரியென்பதால் அவ்வியர் வையும் அவ்யோனிகளாள் ஒன்றாகலில்லை. ஆகவே அந்த வருத்தி ாளும் அவ்விடங்களிற் பிறத்ததை நான்கு தூணிற் பிறத்ததைப் பேசலக் கொள்வதே சரி. தூணுமா யோனி? நான்கு பிறத்த தால் தூணுக்கென்ன பெருமை? அப்படிப்பட்ட தோற்றங்களை யெல்லாம் பிறப்பென்பதற்கு வெளிப்பா டென்றே கொள்ள வேண்டும்.

2. ஆ:—விஷ்ணு பிறக்கமாட்டார். தசாவதாரங்களும் அவர்களைக் கொ. கலை—அமிசம். அவ்வமிசங்களே பிறக்கும்.

ச:—அந்த அமிசங்கள் பிறந்தது கருமத்தாலா? இச்சையாலா? கருமத்தாலெனின் அவைகளெல்லாம் உயிர்களே. அவற்றைக் கடவுளெனல் உபசாரமாகவே முடியும். இச்சையாலெனின் அத் தசாவதாரங்களைக்கலைகளெனக்கீழ்ப்படுத்தவேண்டாம். கலைகளையுடைய வராகிய விஷ்ணுவென்றே சொல்லிவிடலாம். கடவுள் இச்சைவசத்தூற்றி பிறக்கவாமென்பது பூர்வபட்சத்துக்கு உடம்பாடுதானே. இப்போது அந்தப்பிறப்பை அமிசங்களின் தலையிற் சுமத்தி அபிசியை மெல்லத்தப்பவைக்கப்பார்ப்பது பூர்வபட்சத்துக்கு ஒருதேவால் வித்தான மன்றோ? இனி விஷ்ணுவுக்கு மரணமுளாதாதல் ராமரின் சரயுக்தி வீழ்ச்சியாலும், கிருஷ்ணர்மேல் வேடனின் பாணப் பிரயோகத்தாலும் உள்ஜிதம்.

19. வாராணஸ்யாஞ்ச பாராசர நியம புஜஸ்தம்பநாத்.

கங்கைசூழ் கிடந்த காசிமால் வரைப்பிற்
பொய்புகல் வியாதன் கைதம் பித்தலின்.

பொருள்:—கங்கையாற் சூழப்பட்ட நடுவி லுள்ள காசியென்னும் பெரிய தலத்திற் பொய்சொன்ன வியாசருடைய கைகள் ஸ்தம்பித்தவரனும் என்பது.

கலியாரம்பத்திற் காசியில் எல்லா முனிவர்களுக் கூடினார்கள். வியாசரும் அங்கு வந்தார். அம்முனிவர்கள் அவரை உபசரித்து 'வியாசரே! வேதம் புராணம் முதலிய பலகலைகளையும் அறிந்த நீர் அவற்றின் ஸாரத்தைத் திரட்டி ஒரு வாக்நியத்தில் எமக்குச் சொல்லும்' என்று கேட்டார்கள். வியாஸர் ஸர்வ சாஸ்திரங்களுக்கேசவனே பரம் பொருளென்று சொல்லுமென்றார். வேதங்கள் அப்படிச் சொல்லவில்லை யென்ற வுணர்ச்சியையுடைய முனிவர்கள் அதைக்கேட்டதும் வெருளிவிட்டார்கள். பிறகு அவர்கள் அவரைப் பார்த்து 'உமது தீர்ப்பைவிசுவநாதர் சந்திதியில் வந்துசொல்வீரா?' என்று கேட்டார்கள். சொல்வேனென்றாவரும். சிறிதுபொழுதில் விசுவேசர் சந்திதியில் முனிவர்களெல்லாக் கூடினார்கள். வியாஸரும் அங்கு வந்து நின்றார்; கைகளை உயர்த்துக்கிறார்; முன் சொன்னதைச் சொல்லிப் பிரமாணமும் பண்ணினார். உடையான் முன்வந்து நின்றுகொண்டு உடையனல்லாதானே உடையனெனல் பொய் கூறியதைக் கேட்ட நந்தி சூபிதராகி அத்துக்கூடிய கைகள் அவ்வண்ணமே ஆசைவற நிற்கும்படி சபித்தார். அவைகளும் அப்படியே ஆயின. எல்லா முனிவர்களும் ஹரஹரவென்ற ரூரவாரித்தார்கள். வியாஸர் அப்போதும் விஷ்ணுவையே நினைத்தார்.

விஷ்ணு வந்து அவருக்கு கல்லபுத்தி சொல்லவேண்டியதாயிற்று. சிவபிரானே பரம்பொருளென்ற சக்தியனானம் வியாஸர் மனதில் அவ்வுபதேசத்துக்கப்பற்றற்கான் புக்கது. வியாஸர் வெங்கிச் சிவ பிரானிடம் அபராத சூழ்மைவேண்டினார். ஆஃகருடாப்பட்டது. கைகள் சீர்ப்பட்டன. வியாஸர் உய்தார். இக்கதை காஞ்சிப் புராணத்துள்ளது.

‘பராச் பரதரம் ப்ரஹ்ம யத்பராத்தபரதோ ஹரி: தத்பராத் பரதோ ஹீசஸ் தஸ்மாத் துல்யோதிகோ நஹி’ என்ற சரபம் அக்கதைக்கு மூலவசனம்.

இனி அக்கதைபற்றிய ஆதேஷப சமாதானங்கள் வருமாறு:—

1. ஆ:— ‘ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே | ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஹரே ஹரே இதேஷோடசகம் நாம் நாம் கலிகல்மஷ நாசகம்’ என்ற கலிஸந்தாரணத்தால் விஷ்ணு நாமங்களே கலிகேதாஷ திவீர்த்தி செய்யவல்லன வென்பது தெரிகின்றது. ஆகலினன்றோ உருத்திரன் முதலிய தேவர்களும் நாரதர் முதலிய முனிவர்களும் தமக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களுக்கு அந்த நாமங்களையே உபதேசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க, விஷ்ணுவைப் பரமேஸ்வரம் எப்படிப்பெயர் யாகும்?

ச:— அந்தக் கலிஸந்தாரணத்தான ‘யதாஸ்ய ஷோடசீகஸ்ய ஸூர்த்தத்திரிகோடர் ஜபதிதகா ப்ரஹ்மஹக்யாம் தாகி’ என்று அந்த நாமங்களை மூன்றரைக்கோடி உரு ஜபிக்கச் சொல்லுகிறது. அப்படி ஜபித்தாலும் கிடைப்பன கலி பிரமஹத்திமுதலியவற்றின் நிவர்த்திகளாகிய ஸாமானிய பலன்களே. ஒரு நாளுக்கு ஆயிரம் உருவீதம் ஜபிப்பதானால் மூன்றரைக்கோடிக்கும் ஏறக்குறைய நூறுவருஷங்களாகும். அந்நாமங்களை அத்துணை நெடுங்காலம் ஜபிக்கவேண்டுமென்பது அந்நாமங்களின் பலவீனத்தைக் காட்டவில்லையா? அங்ஙனமாக அந்நாமங்களை உருத்திரர் நாரதர் முதலியோர் உபதேசிக்கின்றனரென்பதும் அதனால் அந்நாமங்களை யுடைய விஷ்ணு பரமேயென்பதும் ஸர்வத்ர அவைதிகமேயாகும்.

2. ஆ:— பரம்பொருள் யாரென்று கண்டறியப் பிருகு முனிவர் முதலிற் கயிலை சென்றார். சிவன் அவரைக் கண்டதங் கோபித்தான். பிருகு திரும்பிச் சக்தியலோகம் போனார். அங்குப் பிரமா அவருக்குக் கொஞ்ச மரியாதை செய்தான். பிறகு அம் முனிவர் வைகுண்டம் புக்கார். விஷ்ணு அவரை எதிர்கொண்டழைத்து வெகுதன்மான உபசாரம் பண்ணினார். அத்தனையையும் ஏற்ற பிருகு மிக மகிழ்ந்து தம்மையனுப்பிய முனிவர்களை யணுகி

அவர்களிடம் சிவன் தர்பாற் கோபங் கொண்டதால் தாமஸியென்றும், பிரமா சிறிது மரியாதை காட்டியதால் ராஜஸியென்றும், விஷ்ணு கனமான மரியாதை காட்டியதால் சாத்துவிநியென்றும் கூற விஷ்ணுவே அதனூற் பார்பொருளென்று தீர்ப்புக்கூறினாரே. அவருக்கேன் எதுவுந் தம்பிக்கவில்லை?

ச:— இஃகொரு பரிஹாஸாஸ்பதமான கதை. கடவுளுக்கு உயிர்கள் மரியாதை செய்யவேண்டுமா? உயிர்களுக்குக் கடவுள் மரியாதை செய்யவேண்டுமா? என்ற விவஸ்தை கெட்டவ நெழுதிய கதையே அது. இக்கதையின் விரிவையும் அதன் விரிந்த கண்டனத்தையும் 'பாஞ்சராத்திர மதசபேடிகை பென்னுஞ் சைவ சூனாமணி'யிற் கண்டு களிக்கலாம்.

3. ஆ:— சுகப் பிரமரிஷி பாகவதஞ் செய்து விஷ்ணு பரத்துவஞ் சொன்னது பொய்யா?

ச:—சாந்தி 331-வது அத்தியாயம் “அவர் (வியாஸர்) ‘விர்ய முள்ள புத்திரன் எனக்கு உண்டாக வேண்டும்’ என்கிற ஸங்கற்பத்தோடும்.....மஹாதேவரைப் பிரார்த்தித்தார்”, “முக்கண்ணர்.....அவரை நோக்கி, ‘த்வைபாயனரே! உமக்கு....புத்திரன் உண்டாகப்போகிறான்’.....என்று சொன்னார்” என்றும், 339வது அத்தியாயம் ‘அந்தச்சுகர் பிதாவைவிட்டு விட்டு.....கைலைமலையின் உச்சியை அடைந்தார்’ என்றும், 341-வது அத்தியாயம் ‘மஹாதேவர்.....வ்யாஸரை நோக்கி ‘முன்காலத்தில் நீர்.....புத்திரனை என்னிடம் வரித்தீர்.....அந்தப் புத்திரன்...என்னுடைய அறுக்கிரகத்தினாலும்.....சுசியுள்ளவனுமானான். அவன்.....பரமமான கதையை அடைந்தான்...நீரும் என்னுடைய அணுகூரஹுத்தால்... உம்முடைய புத்திரனுக்குச் சமமான நிழலைப் பார்ப்பீர்’.....என்றுசொன்னார்” என்றும் சொன்னதாற் சுகருக்கு அவர் ஜனன முதல் மோக்ஷபரியந்தம் சிவ சம்பந்தமுண்மை வெளியாம். அவர் தந்தையாகிய வியாஸருஞ் சிவப்பிரசாதியே யென்பதுங் கண்டு கொள்க. இப்பாரதப் பகுதி உபப்பிரம்மணம். இதற்குச் சுருதி சுகரஹஸ்ய மென்னும் உபநிஷத்து. அதில் ‘சுக உவாச தேவாநி தேவ ஸர்வஜ்ஞ ஸச்சிதாந்த லக்ஷண உமாரமண பூதேச ப்ரஸீத கருணாதீதே || உபதிஷ்டம் பரப்ரஹ்ம ப்ரணவாந்தர் கதம்பரம் | தத்வமஸ்யாநி வாக்யாநாம் ப்ரஜ்ஞாதீநாம் விசேஷத: || ச்ரோது மிச்சாமி தத்வேந ஷடங்காநி யதாக்ரமம் | வக்தவ்யாநி ரஹஸ்யாநி க்ரூபயாத்ய ஸதாசிவ ||’ (தேவாநி தேவனே! ஸர்வக்ருணே! ஸச்சிதானந்த லக்ஷணனே! உமாரமணனே! பூதேசனே! கருணாநிதியே! என்னைக் குறித்துத் தயவு செய்வாய். பிரணவாந்தர்க்குமான மேலான பரப்பிரமம் உபதேசிக்கப்பட்டது. தத்வமசியாநி

வாக்கியங்களினுடையவும், பிரச்னாதிக்களினுடையவுமான சாரமானது உபதேசிக்கப்பட்டது. ஆனால் கிராமமாக உண்மை ஷடங்கங்களைக்கேட்க இச்சிக்கிறேன். சுகாசிவனே! தயவினிலே இப்போது ரஹஸ்யங்களெல்லாம் சொல்லத் தகுந்தன என்று சுகர் சொன்னார்) என வருவது சுகர் சிவபிரானிடமே உபதேசங் கேட்டாரென்பதையும், 'உபதிஷ்ட: சிவேநேதி ஜகத்கந்தமயதாம் கத: | உத்காயப்ராணிபத்யேசம் த்யக்தா சேஷ பரிக்ரஹ: || பரப்ரஹ்மபயோ ராஸௌ ப்லவந்நிவ யயௌதகா ப்ரவ்ரஜந்தம் தமாலோக்ய க்ருஷ்ணாக்வையாயநோ முநி: || அதுவ்ரஜந்தா ஜஹூவ புக்ரவிச்லேஷகாத: | ப்ரதிநேதுஸ்தகா ஸர்வே ஜகத் ஸ்தாவராஜங்கமா: ||' (இந்தப் பிரகாரம் சிவனால் உபதேசிக்கப்பட்ட சுகரானவர் லோகத்தினுடையவும் தது என்பதற்குப் பொருளான ஈசானுடையவும் மயமாக ஆய்விட்டார். எழுந்திருந்து ஈசனை நமஸ்கரித்து அவ்விடத்தைவிட்டு ஈசவரனைக் கடைப் பிடித்துக்கொண்டு பரப்பிரமமாகிற அந்தச்சமுத்திரத்தில் மிகக்கிறவர்போல அப்போதுபோனார். போகிற அந்தப் பின்னையைப் பார்த்துப் பின்னையின் பிரிவால் பயந்திருக்கிற வியாஸ ரிஷியானவர் பின்தொடர்ந்து கூப்பிட்டார். அப்பொழுது ஸ்தாவரா ஜங்கமரூபமான ஸமஸ்தலோகமும் பதில் சொன்னது) என வருவது சிவபிரான் சுகருக்குச் சிவ ஸாயுஜ்யத்தை யடையத்தக்க உபதேசத்தையே செய்தாரென்பதையும், 'தத்வ மஸ்த்யபேத வாசகமிதம் யே ஜபந்தி தே சிவஸாயுஜ்ய முக்தி பாஜோ பவந்தி' (தத்துவமசி யென்கிற அபேத வாக்கியத்தை எவர்கள் செபிக்கிறார்களோ அவர்கள் சிவஸாயுஜ்ய முக்தியை அடைந்தவர்களாகிறார்கள்) எனவருவது அச்சுகர் அவ்வுபதேசத்தின் பின்னர்ச் சிவஸாயுஜ்யமாகிய சிவமயமாதலையே யடைந்தாரென்பதையும் காட்டுகின்றன. அத்தகைய சுகர் விஷ்ணு பரத்துவ புத்தியுடையவராயின் தந்தைபோல் தண்டிக்கவும் படுவர். பிருகிருதாசாரத்திலிருந்துவரும் கிருஷ்ணபாகவதத்தை ஜபதேவரென்பவரின் சகோதரான போபதேவரென்பவர் செய்தாரென்பதும் சுகர் செய்யவில்லை யென்பதும் 'சிவபாரம்யப் பிரதரி சினி' முதலிய நூல்களில் நன்கு விவகரிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

4. ஆ:— வியாஸரின் கைதம்பித்த கதை மோகன நூற்களிறறன் பிரசித்தம்.

ச:— மோகன நூல் மோகன நூல் என்ற பித்துரை முன்னுங்கண்டிக்கப்பட்டது. எல்லாவுயிர்களுக்கும் முத்தி கொடுத்துவிட்டால் இவ்வுலகம் நடைபெறுகென்று கருதி விஷ்ணு இவ்வுலகை நடத்துவதற்காகவே பல அந்நிய மதங்களை வகுத்துப் பல மக்களை அவற்றுட்புகுத்திமோகிப்பிக்கிறாரென்று 'போற்றி மற்றோர் தெய்வம் பேணப் புறத்திட்டும்மை யின்னே-தேற்றிவைத்த தெல்லீரும்

வீடுபெற்ற லுலகில்லை யென்றே — சேற்றிற் செந்நெல் கமல மோங்குந் திருக்குரு கூரதனு-ளாற்ற வல்லவன் மாயங்கண்மூரதறிந் தறிந்தோடுமினே' என்ற பந்தப்பாட்டுக் கூறுகின்றது. ஜீவர்களுக்காக உலகமா? உலகத்துக்காக ஜீவர்களா? பெருமான் உலகத்தை நடத்துவதற்காகப் பல ஜீவர்களுக்கு முத்தி கொடுக்கமாட்டாரென்றால் அவர் கருணாசாலியாதல் யாங்ஙனம்? ஆகவே அந்தப் பாட்டும் அந்தப் பந்தமும் அவற்றோ டினமாய மற்றைச் சுவடிகளுமே மஹாமோகனமென்பர் அறிஞரென்க.

5. ஆ:—வியாஸர் பொய் சொன்னாரென்றால் அவர் வகுத்த வேதத்தை யனுசரிக்கலாமா?

ச:— வேதத்தைச் சொன்னவர் சிவபிரான். வகுத்தவர் வியாஸர். சொன்னவரே சர்வஞ்ஞர். வகுத்தவருமா சர்வஞ்ஞர்? ஆகையால் வியாஸர் பொய் சொல்வதற்கும் நாம் வேதத்தை யறு சரிப்பதற்கும் சம்பந்தமேயில்லை.

6. ஆ:— நந்தி வியாஸரைச் சபிக்கவரும்போது ஹநுமார் அந்நந்தியை முகத்தில் உதைத்தார். அதனால் அந்நந்தியின் மேல் வாய்ப் பற்களெல்லாம் உதிர்த்துவிட்டன. அதற்கடையாளமாகக் கங்க எருதுக்காரர் அவ்வெருதின் நெற்றியில் ஹநுமார் சித்திர முள்ள பித்தளைத் தகட்டைத் தொங்கவிட்டிருந்தால் பிரத்தியக்ஷம்.

ச:— ஹநுமான் பட்டவுதையும் அவமானமும் முன் விளக்கப்பட்டன. அவன் நந்திதேவரை உதைத்தானென்று கங்க எருதைக்கொண்டு சாதிக்கப்பார்ப்பது தகுமா? மேலும் கங்க எருதுக்குத் தென்னாட்டிற் பெருமான் மாடென்றே பெயர். ஆகவே ஹநுமான் ஒருக்கால் நந்தியையுதைத்திருந்தால் அவ்வுதைப்பட்டநந்தி விஷ்ணுநந்திகானென்பதே அக்கங்க எருதுக் கதையால் விளங்கும்.

7. ஆ:— அக்காலத்தில் சிவ நிந்தை செய்த வியாஸருக்குக் கைதம்பித்தது உண்மையானால் இக்காலத்திலுள்ள சிவ நிந்தகர்களுக்கும் ஏன் அத்தண்டனையில்லை?

ச:— இந்த விவகாரத்தால் இப்போதுள்ள விஷ்ணு நிந்தகர்களுக்கு ஒரு தண்டனையுமில்லாமையால் அவர்களுக்கு எந்தக் காலத்திலுமே தண்டனையில்லை யென்பது சித்தமாய்விடும். இப்படியும் விவகரிக்கலாமா? எந்தக்காலத்திலும் எந்தச் சிவநிந்தகனுக்கும் எண்ணிறந்த விதங்களில் தண்டனை நிச்சயமாயுள்ளது. அத்தண்டனை உடனே பலிப்பதுமுண்டு. தாமதித்துப் பலிப்பதுமுண்டு. வியாஸர் பிரபலந்தரணபடியாலும் அவர் பொய்யுரையாற் பல முனிவர்களும் அவர்கள் மூலம் இவ்வுலகமுமே கெடவிருந்தபடியா

ஹம் லோக ஸ்ப்ரக்ஷணர்த்தம் அவர் உடனே தண்டிக்கப்பட்டார். அவ்வளவே.

20. ப்ராக் புராணம் ப்ரத்வம்ஸே கேசவேநாசீரித
வ்ருஷ வபுஷா தாரீதக்ஷி மாதலத்வாத்.
முப்புர மீறுப்புழி முகுந்தப் புத்தேள்
மால்விடை யாகி ஞாலமோடு தாங்கலின்.

பொருள்:— திரிபுரசம்மார காலத்தில் விஷ்ணு பெரிய ரிஷப வடிவமெடுத்துத் தேரோடு சுமத்தலானும், என்பது.

சிவபிரான் திரிபுர சம்மாரஞ் செய்யக் கோர்மீ தேறினார். அத்தேர் பாரம் பொறுக்கமாட்டாமல் இற்றது. உடனே விஷ்ணு ரிஷபரூப மெடுத்துச் சிவபிரானை அத்தேருடன் சுமந்தார்.

‘தஸ்மிந் குர்வநி தேவேச பதம் லோகமதோரத: | பாரா ஸஹ: பபாதாத ததா படபட த்வநி: | பிப்யுஸ்ஸ ப்ரஹ்மகா தேவாஸ்ஸ நாராயண காஸ்தகா | நாராயணே மஹாயோகி வ்ருஷோ பூத்வா தகௌரதம் || ததோ நாராயணஸ் தஸ்மாச் சபாகாத் விதில்ஸ்ருத: | வ்ருஷ ரூபம் ஸமாஸ்தாய உஜ்ஜஹார மஹாரதம்’ (அங்ஙனம் திருவடியை வைத்தபோதுபாரம் பொறுக்க மாட்டாது படபடத் தொனியோடு இந்த இரதமானது இற்றது; பிரமாத் தேவர்களெல்லாம் அச்சமடைந்தார்கள்; அப்போது மகா யோகியாகிய நாராயணர் ரிஷபரூப மெடுத்துத் தேரைத் தாங்கினார்) என்ற உபதேச காண்டம் அக்கதைக்கு மூலவசனம்.

இனி அக்கதை பற்றிய ஆசேஷ சமாதானங்கள் வருமாறு:—

1. ஆ:— ஆகிசேஷன் உலகையும் சிவன் சந்திரனையும் தாங்குவார். அதனால் ஆகிசேஷனைக் காட்டிலும் உலகமும் சிவனைக் காட்டிலும் சந்திரனும் உயர்த்தனவாகிவிடுமா? அப்படியே விஷ்ணு சிவனைத் தாங்கினதனால் விஷ்ணுவினும் சிவன் உயர்த்தவனாகிவிட மாட்டான். சிவனுக்கு உபகரிக்கவே விஷ்ணு அக்காரியத்தைச் செய்தார்.

ச:— சுமக்கும் பொருள்களைக் காட்டிலும் சுமக்கப்படும் பொருள்களிற சில உயர்த்தும் சில தாழ்த்துயிருக்கும். சுமக்கும் பொருள்களும் சுமக்கப்படும் பொருள்களுந் தம்முள் நிகர்த்தி ருப்பதுமுண்டு. அவை இன்னவிதமாகத்தான் நிருக்கவேண்டு மென்ற நியாமமில்லை. அப்படியிருக்க உவமானங்களைத் தாறு

மாறாகப் பிரயோகித்துவிட்டால் எல்லாருமே மயங்கிவிடமாட்டார்கள். ஆதிசேஷனுஞ் சிவபிரானுந் தம்மிற் ருழந்த பொருள்களையே தாங்கினார்கள். ஆனால் விஷ்ணு தம்மினுயர்ந்த பொருளையே தாங்கினார். சிவபிரான் ஆண்டவரென்பதும் விஷ்ணு அவருக்கடியாரென்பதும் முன் 'அவுணர் முப்புரம் அழியவில் வாங்கலின்' என்ற பகுதியில் சலிஸ்தாரம் பண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் அடியாராகிய விஷ்ணு ஆண்டவராகிய சிவபிரானைத்தம்சேஷமக்கின் பொருட்டே அங்ஙனஞ் சமந்தாரென்பது தெளிக.

2. ஆ:— ஒரே சூரியன் தண்ணீரிற் பல சூரியர்களாகித் தோன்றும். அப்பிரகி பலன சூரியர்களுக்கெல்லாம் சலனங்களுள். அச்சலனங்களைக் கொண்டு சூரியனையே சலனமுடையதென்று சொல்லி விடலாமா? அப்படியே விஷ்ணு பல அவதாரங்களிற் றேன்றுவர். அவ்வவதார விஷ்ணுக்களிடம் பல ஹேயங்கள் காணப்படும். அந்த ஹேயங்களைக்கொண்டு மூலவிஷ்ணுவையே சூறை சொல்லிவிடப்படாது. ஆகையால் விஷ்ணுவின் சலனமான ரிஷபம் சிவனைத் தாங்கினது ஹேயமானாலும் அது விஷ்ணுவைப் பாடியாது.

ச:— பிரகிபலன சூரியர்களிடமுள்ள எவ்வகைப்பட்ட சலன முமே மூலசூரியனைப் பாடியாது. அப்படியே அவதார விஷ்ணுக்களிடமுள்ள எப்படிப்பட்ட தர்மங்களுமே மூலவிஷ்ணுவைத் தொடராமலிருக்கவேண்டும். ஆனால் ஹேய தர்மங்கள் மட்டுந் தொடரவேன்ப தென்னை? தீர்க்காலோசனையின் றிஉவமானங்களைப் பிரயோகித்து விடுவதும், பின்னர் உவமையையும் பொருளையும் பொருத்தநேரும்போது பேரிடர்ப்படுவதும் பூர்வபட்சத்துக்கும் அதன் இனத்துக்கும் வழக்கம். பூர்வபட்சம் தனக்கிஷ்டமில்லாத செய்தி யொன்றை அவதார விஷ்ணுக்களிடங் கண்டு விட்டால் அதை மறைக்கப் பெரும் பிரயாசை யெடுக்கும். அப்பிரயாசையால் அச்செய்தி மறையாவிட்டால் அப்பூர்வ பட்சம் தன் மூல விஷ்ணுவைக் காத்துக்கொள்வதற்கு அவதார விஷ்ணுக்களையெல்லாம் மொத்தத்தில் ஹினைப்படுத்திவிடும். மேற்காட்டிய ஜலசூரிய வுதாரணத்திலிருந்து அவ்வண்மை தெரியலாம். அவ்வுதாரணம் 'அன்னவனுக்கோ ரிழிவுரைக்கு மாறுமுளதோ வதுவன்றித் - தன்னு கநிரோ னென்றாகிக் தோன்றுகினும் பற்பல கடத்தின் - மன்னு புனலிற் பலவாகி வதிந்த தென்னும் வகைசனிப்ப - தென் னலாகுந் திருமால்செய் யெண்ணிலனந்த மவதாரம்' என்ற கூறேச விஜயப் பாட்டிற் காண்க.

21. அஸ்தோ கைர் ப்ரஹ்ம சீர்ஷை ரரிச

களக்ருதா லங்கிரியா பூஷிதத்வாத்.

அயன்சிர மாலே யளவில வணிதலின்.

பொருள்:—பிரமாவின் கணக்கற்ற தலைகளைக் கோத்து மாலே யாகத் தரித்தலானும் என்பது.

‘ஸர்வக்ரானோ மஹா தேவஸ் ஸர்வாண்டாந்யகிலம் ஜகத் | ஸர்வாந் ஜீவாந் வீக்ஷணே ந ஹாலே நச பராத் க்ருதா அட்ட ஹாலேந ந்ருத்தே ந லலாட நயநாக் தி நா | ஹுங்காரேண ச ஹஸ்தே ந பாதா காதேந லீலயா | நானாருக்ர கணேஸ் ஸாகம் ஸம் ஹாயம் யஞ் ச காரஸ: | ஸ மஹா ப்ரளயோ நாம ஸர்வேஷாம் நாச காரக: ஸம் ஹர்த்தா ஸ மஹா தேவஸ் ததா நத்தா ந் ஹரீந் விதிந் | இந்நிராஜீர பராத் தேவாம் ஸ் தத் ததண்டேஷு ஸம்ஸதி தாத் | தக்த்வா காம் ச்சித்ததா தேஷாம் பஸ்மாதி பரமேச்வர: | அவாலே பயதாத் மாங்க முத்தூளந விதாநக: | பபாரமுண்ட மாலாச்ச பரேஷாம் ஸவேச்சயா விபு: அஸ்திநிதேஷ மாகல்பம் விததாந மஹேச்வர: | யஜ்ஞோப வீதமந்பேஷாம் மூர்க்தஜாநி ச காரஹி |’ (சர்வக்கிராஸர் எனப்படும் மகாதேவர் சமஸ்த அண்டங்களையும் சமஸ்த உலகங்களையும், சர்வ ஜீவர்களையும் சங்கரிக்குங் காற் சிலரைப் பார்வையினாலும், சிலரை நகைப்பினாலும், சிலரைக் கோபத்தினாலும், சிலரை அட்டஹாஸத்தினாலும், சிலரை நடனத் தினாலும், சிலரை இலாட அக்கினியினாலும், சிலரை ஹுங்காரத்தினாலும், சிலரைக் கையினாலும், சிலரை உதையினாலும் நானாருக்ர கணங்களோடு கூடி நின்று லீலையினாலே சங்கரிக்கின்றார்; இது எல்லாவற்றையும் நாசஞ்செய்யும் மகாப்பிரளயம் எனப்படும்; சங்கார கர்த்தாவாகிய அம்மகாதேவர் அப்போது அளவிறந்த விஷ்ணுக்களையும், பிரமாக்களையும், இந்திராநியரையும், அந்தந்த அண்டங்களிலே உள்ள சிலதேவர்களையும் தகித்து அவர்கள் பஸ்மங்களைத் தமது அங்கத்திலே உத்தூளனமாகப் பூசினர்; சிவபெருமான் சுவேச்சையினாலே பிறருடைய தலைமால்களையும் தாங்கினர்; அவர்கள் என்புகளைக் கற்பாந்தமாகத் தரித்தார்; உரோமங்களை உபவீதமாகக் கொண்டார்) என்ற சிவாகசிய கண்டம் அவ்வுண்மைக்கு மூலவசனம்.

இனி, அவ்வுண்மை பற்றிய ஆசேஷப சமாதானங்கள் வருமாறு:—

1. ஆ:— ஸர்வாண்டங்களையும் முடிவிற சங்கரிப்பவர் விஷ்ணுவே. அதனாலேயே அவர் ஹரியென்ற பெயரினாரானார். அவர் சங்காரத்தில் இந்திரனும் உருத்நிரனும் பிரமனும் முறையே

ஒடுங்கி விடுவர். அங்ஙனமாகப் பிரமனுக்கு முன் ஒடுங்குபவனும் சங்காரியல்லாதவனுமாகிய சிவன் பிரமசிவோ மாலையை அணிவா னென்பது யாங்ஙனம்?

ச:— ‘தாமச மனுவந்தரத்திலே ஹரியை என்கிறவன் கருப் பத்திலே ஹரிகள் என்கிற தேவர்களோடு கூட ஹரியென்கிற கிருநாமமுடையவரா யவதரித்தார்’ என்பது விஷ்ணு புராணம் அமிசம் 3. அத்யாயம் 1. விஷ்ணுவுக்கு ஹரிநாமம் அவர் ஹரியை யென்னுமொரு பெண்ணின் வயிற்றிற் பிறந்ததால் வந்ததே தவிர உலகத்தை ஹரிப்பதால் வந்ததன்றென்பது அகநால் விளங்கும். சாந்தியும் 352-வது அத்தியாயத்தில் ‘நான் கிருகங்களில் நடக்கின்ற யாகங்களில், இலோப ஹூத என்கிற மந்திரத்தினால் அழைக்கப்பட்டுப் பாகத்தை ஹரிக் கிறேன்; அதனாலும், என்னுடைய நிறம் ச்ரேஷ்டமான ஹரித வர்ணமானதனாலும் நான், ஹரி என்று கருதப்பட்டேன்’ என்று கூறி அந்த ஹரிநாமத்தை அவ்வளவில் விட்டது. நான் - கிருஷ்ணர். மேலும் சங்கராத்தைத் தாமஸமென்று நித்திக்கும் வழக்க முடைய பூர்வபட்சம் இங்கு விஷ்ணுவைச் சர்வ சங்காரியென்பது மதியாமா? இன்னும் தேஜோபிந்து ‘ரக்ஷகோ விஷ்ணு ரித்யாதி ப்ராஹ்மா ஸ்ருஷ்டேஸ்து காரணம் ஸம்ஹாரோ ருத்ரே’ (ரக்ஷிப்பவன் விஷ்ணு ஸ்ருஷ்டிப்பவன் பிரமன் ஸம்ஹரிப்பவன் ருத்ரன்) என்றும், யோகசூடாமணி ‘ப்ராஹ்மா தேவாநாம் ப்ராதமஸஸம்ப்பூவ | தாதாச ஸ்ருஷ்டௌ | விஷ்ணுச்ச ஸ்திதௌ | ருத்ராச்ச ராசே’ (பிரமா கிருஷ்டியும் விஷ்ணு ஸ்திதியும் ருத்ரன் ராசமும் செய்வர்) என்றுங் கூறுவதால் விஷ்ணு ஸ்திதிக்கே யுரியவரென்பதும் ருத் ரரே சங்கரா கருத்தா வென்பதும் விளங்கும். ஆகவே பிரமா விஷ்ணு முதலியோரைச் சங்கரிப்பதும் அவர்களின் சிரோமலை களைத் தரிப்பதும் சிவபிரானுக்குக் கூடுங் காரியங்களேயாமென்க.

2. ஆ:— எலும்பைத் தொடர் பிராயச்சித்தஞ் செய்ய வேண்டுமே?

ச:— பிராயச்சித்த விதிகள் ஆத்மாக்களுக்கே, பரமாத்மாவுக் கல்ல.

3. ஆ:— சிவன் பரமாத்மாவாயினும் எலும்பு மாலையை யணியக் காரணமென்ன?

ச:— அரிபிரமாதியர் தாந்தாமே பரம்பொருளென மயங்கும் போதும், அரிபிரமாதியரைப் பரம் பொருளெனப் பிறர் மயங்கும் போதும் அவர்கட்கு அம்மயக்கத் தீர்த்து உய்கி கூடுதற்பொருட்டு

அத்தேவர்களின் அறித்தியத்தையும் தமது நித்தியத்தையும் அவர் அம்மாலாபரணதாரணத்தால் விசதப்படுத்துகிறார்.

4. ஆ:— ஒருகடவை பிரமாவின் சிரசைச் சிவன் கிள்ளினான். அது அவன் கையில் ஒட்டிக்கொண்டது. அப்பால் அது விஷ்ணுவின் கிருபையால் நீங்கியது. அந்த விடமே கபாலமோக்சு மென்பது. அவரா தலைமலை தலைக்கனிவார்?

ச:— கபாலமோக்சு மென்பது ஒருஸ்தலமா? ஒரு தீர்த்தமா? வேறேதேனு மொன்று? 'கபால நன்மோக்கத்திற் கண்டுகொண்மின்' என்று பாடியவர் அவ்விரவர் தெரிவித்தாரிலர். 'முற்காலத்தில் தண்டகாரணயத்தில் வஸித்த.....ரகுராமனால்.....சூரரத்தினால்.....ராக்ஷஸனுடைய தலையானது அறுக்கப்பட்டது..... அந்தத் தலையானது.....மகோகா ரிஷியினுடைய கணுக்கால் எலும்பைப் பிளந்து பற்றிக்கொண்டு.....பிரகாசித்தது.....அந்தத் தலையினால் உண்டான வேதனையினால் பீடிக்கப்பட்ட அந்த மகரிஷியானவர்.....எல்லாத் தீர்த்தங்களுக்கும் போரூர்..... எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்தும் விடுபட்டவராக வில்லை.....அவர் ஸர்வவதீ நதியிலுள்ள ஓசனஸ தீர்த்தத்தை யடைந்து ஸ்நானஞ் செய்தார். பிறகு, ஓசனஸ தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்கின்ற அந்த மகரிஷியினுடைய காலே விட்டு விட்டு அப்பொழுது அந்த ராக்ஷஸனுடைய தலையானது ஜலத்தினுள் விழுந்தது. அவர் அந்தத் தலையினால் விடப்பட்டு அதிக ஸுகத்தை அடைந்தார்.....பிறகு அந்த.....ரிஷி...ஆச்ரமத்தை வந்தடைந்தார்.....அந்த மகோகா...ரிஷிகளுக்கு அவை எல்லாவற்றையும் உரைத்தார்.....அந்த ரிஷிகள்..... அந்தத் தீர்த்தத்திற்குக் கபாலமோசனமென்று பெயரிட்டார்கள்' என்பது சல்யம் 40வது அத்தியாயம். மோசனமென்பதும் மோக்கமென்பதும் ஒன்றே. விடுதலை யென்பது அவற்றினருத்தம். ஆக்கபால மோசனத்தைத் தானே கபாலமோக்கமென வைத்துக்கொண்டு அப்பாரதக் கதையை மறைத்துச்சிவநிந்தையை அப்பாடகர் கற்பித்துவிட்டால் அவரை அறிவுடையவர்கள் மதிப்பார்களா? சாத்திரங்களைப் புரட்டி உலகை வஞ்சிப்பது அம்மம்! தாய்க்கொலையினுங் கொடிது. சாத்திரப் புரட்டாற் பரமென கிருபணஞ் செய்யப்பட்ட தெய்வம் எதுவாயினுமாக, அது அப்புரட்டனைக் கண்டு "ஆட்பாவி! 'என்ன காரியஞ் செய்தனை மென்னையுக் கெடுத்தாய்'" என்று நடு நடுங்கி அழும்பென்க. பிறகு அக்கபாலமோக்கத்தைத் தங்கருத்துக் கேற்பப் பிரகபாலமெனவுங் கூறலாயினர் அவர் வழிவந்தோர். ஆகவே அத்தலைமலைகளைச் சிலைவரையார் தரித்தல் சலியாத வுண்மையா மென்க.

22. தானாத் ப்ரஜ்ஞாந முக்த்யோ ரபிச
பசுபதிஸ் ஸர்வதேவ ப்ரக்ருஷ்ட:.

ஞானமும் வீடும் பேணிநர்க் குகவலின்
பசுபதிப் பெயரிய தனிமுதற் கடவு
எும்பர்க ளெவர்க்கு முயர்ந்தோ
னென்பது தெளிக வியல்புணர்ந் கோரே.

போருள்:— ஞானத்தையும் மோகூத்தையும் கண்ணைப் பூசிப்
பவர்க்குக் கொடுத்தலானும் பசுபதியென்னும் பெயரையுடைய
முழுமுதற் கடவுளே எனைத் தேவர்களெல்லரினும் உயர்ந்தவ
னென்னும் வேதமுடிவைக் கண்டு உய்வீர்களாக நல்லிலக்கண
முடைய பெரியோர்களே! என்பது.

நாராயணம் 'பரமாத்மா வ்யவஸ்தித: | ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ:
ஸ ஹரி: ஸேந்:...' என்றது. இதிலுள்ள 'ஸ ஹரி:' என்ற பாடத்
தை ஸ்ரீமத் ஹரதத்தப்பிரபுஷ்புக்கொள்ளவில்லை. அதற்கேற்பவே
மஹமும் 'பரமாத்மா வ்யவஸ்தித: ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஈசாக: ஸேந்:...' என்று 'ஸ ஹரி:' என்பதைக்கழித்துக்கூறிற்று. பரமாத்மாவொரு
வனுள்ள, பிரமன் உருக்திரன் இந்நிரன் முகலியோர் அவனுடைய
விபூதிகள் என்பன அவ்விருவபநிஷுத்வாக்கியங்களின் தாற்பரியம்.
பூர்வட்சம் அவ்வாக்கியங்களிலுள்ள பரமாத்மபதம் சிவபிரானைக்
குறிப்பதா மஹா விஷ்ணுவைக் குறிப்பதாவென ஆராயப் புகுந்து
அங்குள்ள விபூதிகளின் சிவநாமம் வந்துவிட்டமையாலும் விஷ்ணு
நாமம் வராமையாலும் மஹாவிஷ்ணுவையே குறிக்குமென்று
தீர்மானிக்கும். அது பொருந்தாது. 'ஸ ப்ரஹ்மா ஸ விஷ்ணு:
ஸ ருக்ர: ஸ இக்ர:' என்று சாண்டில்யத்திலும், 'ஸ சிவ: ஸ ஹரிர்
விதி:' என்று வராஹத்திலும், 'த்வம் ப்ரஹ்மா த்வம் விஷ்ணு
ஸ்த்வம் ருக்ரஸ் த்வமிக்ர:' என்று கணபதியிலும், 'த்வம் ப்ரஹ்மா
த்வம் ச வை விஷ்ணு: த்வம் ருக்ரஸ் த்வம் ப்ரஜாபதி:' என்று
மைத்ராயணியிலும், 'த்வம் ப்ரஹ்மா த்வம் ருக்ரஸ் த்வம் விஷ்ணு:
என்று ப்ராணாக்தி ஹோக்தத்திலும் விஷ்ணுவும்பிரமருத்ரேர்கிராகி
களோடு விபூதிகளில் வைத்துப் படிக்கப்பட்டார். அகனால் நாரா
யண மஹங்களிலுள்ள விபூதிகளிலும் விஷ்ணு சேர்த்தவரே
பென்று அறிஞர் யூகித்துக்கொள்ளவேண்டு மென்பதாயிற்று.
அங்ஙனமாக அவரைப் பரமாத்மாவெனல் எப்படி? இனி அவ்விபூதி
களையுஞ் சொல்லி அப்பரமாத்ம பதத்தை யொதுக்கிவிட்டு அதற்
குப் பிரதியாகச் சிவபிரானுக்கே. மஹாவிஷ்ணுவுக்கோவுரிய
விசேஷ லக்ஷண பதங்களைச் சொல்லியிருக்கும் உபநிஷத் ஏதேனு
முண்டா வென்று பார்க்கவேண்டும். அப்படியோருபநிஷத்திருந்

தால் அவ்விசேஷ லக்ஷணங்களுக்குரிய தெய்வத்தையே அப்பா
மாத்ம பதஞ்சுட்டுமென்பது நிச்சயம். கைவல்யம் அத்தகைய
வாக்கியத்தை யுடையது. 'உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம் ப்ரபும்
த்ரிலோசநம் நீலகண்டம் ப்ரஸரந்தம் |பூதயோநிம் மமஸ்த
ஸாக்ஷிம் தமஸ: பரஸ்தாத் || ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ: சேந்த்ர: | ஸ ஏவ
விஷ்ணு: ஸ ப்ராண: ஸ காலோக்தி: ஸ சந்த்ரமா' என்பதே அது.
இதில் விஷ்ணு விபூதிகளிற் சேர்ந்தார். பரமாத்ம ஸ்தானத்தில்
உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம் த்ரிலோசநம் நீலகண்டம் என்று
சிவபிரானுக்கேயுரிய விசேஷ லக்ஷணபதங்களே வந்துள்ளன.
இவர் துரீய ருத்ரர். விபூதிகளிற் சேர்ந்த சிவன் சூனாருத்ரர்.
விஷ்ணுபரமாக அத்தகைய வாக்கியம் ஒன்றேனும் வேதவேதநர்
தங்களிலில்லை. ஆகவே சிவபிரானே பரமாத்மாவென்பது வஜ்ர
லேபமாகும்.

'மோஹாந் நஜா நந்தி ஸுரேந்த்ர முக்யா:' (இந்திரன் முத
லானவர்கள் அவரை மோகத்தா வறியவில்லை), 'அதிமோஹகரீ
மராயாமம் விஷ்ணோச்ச ஸுவ்ரத | தஸ்ய பாதாம்புஜ த்யாநாக்
துஸ்தரா ஸுதராபவேத்' (எனக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் மாயையான
வள் மோகத்தைச் செய்கிறவளாயிருக்கிறாள். கடக்கமுடியாத
அந்த மாயையானவள் எம்மால் அந்தச் சிவபாதத்தியானத்தாலே
சுலபமாகத் தாண்டத் தக்கவளாய் விடுவாள்) என்றது சரபம்.
'மாயயா மோஹிதச் சம்போர் மஹாதேவம் ஜகத்தூரும் நஜாநந்தி
ஸுராஸ் ஸர்வே ஸர்வகாரண காரணம்' (தேவர் யாவரும்சம்புவின்
மாயையால் மோகமுற்றுச் சகத்தூருவும் சர்வ காரண காரணரு
மான மஹாதேவரை யற்பாராயினர்) என்றது பஞ்சப்ரஹ்மம்.
'சிந்மாத்த்ரோஹம் ஸதாசிவ: (நான் ஞானமாத்திரையாயுள்ள
சதாசிவன்) என்றும், 'சித்...ரூபம்...உமா ஸஹாயம்' (உமாசகா
யன் ஞானரூபி) என்றுஞ் சொன்னது கைவல்யம். 'ஈசாந: ஸர்வ
வித்யாநாம்' எல்லாவித்கைகளுக்கும் ஈசானன் தலைவன்) என்றன
நாராயணமும் அகர்வசிரஸும். 'தேவாதி தேவஸர்வஜ்ஞ ஸச்சிதா
நந்தலக்ஷண | உமாமண பூதேச ப்ரஸீத க்ருணாதிகே' (தேவ
தேவனும் சர்வஞ்ஞனும் சச்சிதாநந்தலக்ஷணனும் உமாபதியும்
ப்ரஸீதனும் க்ருணாதியுமாகிய சிவபிரான்) என்றது சுகரஹஸ்யம்.
'ஓமித்தேவ யதுத் பூதம் ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயாத்மகம் சிவம்' (பிரணவ
மாயிருக்கிற ஞானத்துக்கு ஞேயம் சிவபிரான்) என்றது சர்ணடில்
யம். 'திவ்யஜ்ஞாநோபதேஷ்டாரம் தேசிகம் பரமேச்வரம்' (திவ்ய
மான ஞானத்தை யுபதேசிக்கிற ஆசாரியனை பரமேசுவரனை)
என்றது யோகசிகை. 'ஸர்வஜ்ஞ:.....ஸர்வேச்வர: ஈச: பசுபதி:'
(சருவஞ்ஞனும் சருவேசுவரனும் ஈசனுமாகிய பசுபதி) என்றும்,
'ஸர்வஜ்ஞ ஈச: பசுபதி:' (சருவஞ்ஞன்ஈசனுமாகியபசுபதி) என்றும்

சொன்னது ஜாபால். 'நித்ய சிந்மாநீர ஞுபேபாஸ்யி ஸதா ஸ்ச்சிக் மயோஸ் ம்யஹம்' (நித்யஞான சொரூபனயிருக்கிறேன். சர்வ காலமும் சத்ரூபமாயும் சித்ரூபமாயு மிருக்கிறேன்) என்றது மைக் ரேய். 'ஸர்வஜ்ஞ ஈச:' (சர்வஞ்ஞானகீய ஈசன்) என்றது பைங் கலம். 'கவீம்.....ஸர்வேச்வரம்' (சர்வஞ்ஞானை சருவேசுவரன்) என்றது நாரத பரிவராஜகம். இவ்வாக்கியங்களாற் பிரமா விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் மோகத்தை யடைபவர்க ளென்பதும், சிவபிரானே அவர்களுக்கு அம்மோகத்தைக் கொடுப்பவரென்பதும், அவரொருவரே சருவஞ்ஞர் சர்வாத்மாக்க ளுக்கும் ஞானத்தை யருள்பவரென்பதும் வஜ்ரலேபமாகும்.

யோகசிகை 'தஸ்ய விஜ்ஞான மாத்ரேண ஜீவந் முக்தேநா பவேஜ் ஜந:' (அந்த நாதலிங்கத்தின் ஞானமாத்திரத்தினாலே ஜனன மானது ஜீவன் முக்தியை யடைந்ததாகி விடும்) என்றும், 'யேந விஜ்ஞாந மாத்ரேண ஜந்மபந்தாத் ப்ரபுச்யதே' (விஞ்ஞான மாக் திரத்தால் ஜன்மபந்தத்தி னின்று விடுவிக்கப்படுகிறான்) என்றுஞ் சொன்னது. அந்நபூர்ணம் 'தஸ்ய விஜ்ஞாந மாத்ரேண ஜீவந் முக்தேநா பவிஷ்யஸி' (அந்த விஞ்ஞான மாத்திரத்தாலே ஜீவன் முக்தனாய் விடுவாய்) என்றது. முக்திகம் 'அக: ஸர்வேஷாம் கை வல்ய முக்திர ஜ்ஞாநமாத்ரேணைக்தா' (ஆகையால் எல்லாருடைய வும் எல்லாவுபநிஷ்யத்துக்களுடையவும் அபிப்பிராயமானதுகைவல்ய முக்தி ஞானமாத்திரத்தாலேகானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பது) என்றது. இந்த வாக்கியங்களால் ஞானமொன்றே மோகத்தைத் தருமென்பது வஜ்ரலேபமாகும்.

'அதகஸ் மாதுச்யதே மஹாதேவ: யஸ்ஸர்வாந் பாவாந் பரித்யஜ்ய ஆத்மஜ்ஞாந யோகைச்வர்யே மஹதி மஹீயதே தஸ் மாதுச்யதே மஹா தேவ:' (பின்னர் எது பற்றி மகாதேவர் எனப் படுகிறார். எல்லாப் பாவனைகளையும் விடுத்து, மகத்தாகிய பரமாத்மா நத்தயோகைச்வரியத்தின் பொருட்டுப் பூசிக்கப்படுகின்றார். அது பற்றி மகாதேவர் எனப்படுகின்றனர்) என்றது அதர்வசிரன். 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய நிர்மமோ நிரஹங்காரோ பூக்வா ப்ரஹ் மைகம் சரணமுபகம்ய' (எல்லாத்தருமங்களையும் விட்டு விட்டு நான் எனது என்னும் அகங்கார மமகார மில்லாதவனாய்ப் பிரமமொன் றையே சரணமாக வடைந்து) என்றது நிராலம்பம். 'தஸ்மாத் ஸர்வாந் பரித்யஜ்ய ஹேயாந் விஷ்ண்வாதிகாந் ஸுராந் | சிவ ஏவ ஸதாத்யேயஸ் ஸர்வ ஸம்ஸார மோசக:' (சமுசார துக்க நாச முக்திப் பிராப்தியின் பொருட்டுக் கீழான விஷ்ணு முதலிய சர்வ தேவர்களையும் விட்டு எப்பொழுதும் தியேயனாகவுள்ள சிவபெரு மானையே தியானிக்கவேண்டும்) என்றது சரபம். 'ஸர்வமிதம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரேத் ராஸ்தே ஸம்ப்ரஸூயந்தே | ஸர்வாணி

சேத்திரியாணி ஸஹபூதந் காரணம் காரணமும் தாதாத்யாதா காரணந்துத்யேயஸ் ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நஸ் ஸர்வேச்வர்யச் சம்பு ராகாச மத்யே.....சிவ ஏகோத்யேயச் சிவம் காஸ் ஸர்வ மந்யத் பரித்யஜ்ய மமரப்தாதர்வ சிகா' (அந்தப் பிரம்ம விஷ்ணு ருக்ரேந் திரர் முதலியவர்களெல்லாம் உற்பத்தியாகின்றனர். எல்லா இந் திரியங்களும் பூதங்களுடனே கூட உற்பத்தியாகின்றன. காரண மும், காரணங்களைப் படைத்தோரும் கருதினோரு மாகியவர் உற் பவித்தலின்று. காரணமும் சர்வைசுவரிய சம்பந்நரும் சம்புவு மாகியவரே ஆகாயமத்தியில் தியானிக்கற் பாலர்.....மற்றெல்லாம் விடுத்து இன்பஞ் செய்பவராகிய சிவபிரானொருவரே தியானிக்கற் பாலர். அதர்வசிகை முற்றிற்று) என்றது அதர்வசிகை. இந்த வாக்கியங்களாற் சகல பாவனைகளும் சகல தர்மங்களும் பிரம விஷ்ணு இந்திராதி சகல தேவர்களுந் தள்ளப்படத் தக்கவர்களே யென்பதும், சிவபிரானொருவரே மோக்ஷ சுகத்தைத் தருபவராத லின் அப்பொருட்டுச் சர்வாத்மாக்களா லும் எப்போதும் தியானிக் கப்படத் தக்கவரென்பதும் வஜ்ரலேபமாகும்.

‘தம்ஹ தேவ மாத்ம புத்தி ப்ரசாசம் முமுக்ஷுர்வை சரண மஹம் ப்ரபத்யே’ (அந்த ஆத்ம புத்திப் பிரகாசனான தேவனை மோக்ஷத்தை விரும்பி யான் சரணமடைகின்றேன்) என்றும், ‘தமேவம் விதித்வாதி ம்ருத்யு மேதி நாந்ய: பந்தா வித்யதேயநாய’ (அவனை இவ்வாற்றிந்தவர் மிருத்யுவைத் தாண்டுவார். வேறு வழி மோக்ஷத்துக்கில்லை) என்றும், ‘விச்வஸ்யைகம் பரிவேஷ்டி தாரம் ஜ்ஞாத்வா சிவம் சாந்தி மத்யந்தமேதி’ (உலகமெல்லாம் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற ஒருவரான சிவபெருமானை யறிந்து துக்க வொழிவைச் சம்பூர்ணமா யடைகின்றனன்) என்றும், ‘ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாசை:’ தேவனை யறிந்தபோது எல்லாப் பாசங்களினின்று விடுபடுகிறான்) என்றும் சொன்னது சுவேதாச வதரம். அவ்வாக்கியங்களிலுள்ள ‘தேவனை’, ‘ஆவனை’ யென்பன சிவனையே சுட்டுமென்பது அவ்வுபநிஷதத்தைப் படித்தறிக. ‘யதா பச்ய: பச்யதே ருக்மவர்ணம் கர்த்தார மீசம் புருஷம் ப்ரஹ்மயோ நிம் | ததாவித்வாத் புண்யபாபே வித்யா நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்ய முபைதி’ (எப்பொழுது பார்ப்பவன் பொன் வண்ணத்தினரும், கர்த்தரும், ஈசரும், புருஷரும் பிரமாவுக்குக் காரண ரூபருமா யுள்ளவரைப் பார்க்கின்றானோ அப்பொழுது அவன் ஜீவன் முக்த னாய்ப் புண்ணிய பாவத்தை யொழித்தக் களங்கமற்றவனாய்ச் சிவ சாமியத்தை அடைகின்றான்) என்றது முண்டகம். ‘ஜ்ஞாத் வாதம் ம்ருத்யு மத்யேநாந்ய: பந்தா விமுக்க்யே’ (அதை யறிந்து மிருத்யுவைத் தாண்டுவான். வேறுவழி மோக்ஷத்துக்கில்லை) என்றது கைவல்யம். ‘தமகர்தும் பச்யதி வீத சோகோ தாது:

ப்ரஸாதாந் மஹிமாநமீசம்' (தன்னுடைய மகிமைக்கு ஏதுவாயுள்ள அதனைக் கன்ம நீக்கமுள்ளோன் தனக்காதாரமான ஈசனது பிரசாதத்தினூற் சோகமில்லாதவனாய்க் காண்கின்றனன்) என்றது சரபம். 'பாச பக்தஸ் ததாஜீவ: பாச முக்தஸ்ததா சிவ:' (பாசத்தினூற் பந்திக்கப்பட்டிருக்கிறவரையில் ஜீவனாயிருக்கிறான். பாசத்திலிருந்து விடுபட்டால் அப்பொழுது சிவனாகிறான்) என்றது ஸக்தம். 'கோமோசேஷாபாய:' (மோசேஷாபாயம் எது?) என்று வினவி 'விபூதிதாரண தேவ' (விபூதிதாரணமே அதற்குபாயம்) என்று விடுத்தது ஜாபால். 'தாபத்ய ஸமுத்த்யுத ஜம் மருக்யு ஜாதிரி: | நானாவிதாநி துக்காநி ஜஹார பரமேச்வர:' (பரமேச்வரர் அத்தேவர்களுடைய தாபத்திய ஜன்ன மிருத்தியு ஜரை முதலியவற்றிலுண்டான நானாவித துக்கங்களையும் ஹரித்தருளினார்) என்றது சரபம். 'யதாசம் வதாகாசம் வேஷ்ட இஷ்யந்தி மாநவா: | ததாசிவ மவிஜ்ஞாய துக்கஸ்யாந்தோ பவிஷ்யதி' (எப்பொழுது யனிதர்கள் ஆகாயத்தைக் கோல்போலுரித்துப் போர்த்துக்கொள்வார்களோ அப்பொழுதுதான் சிவசேவையின்றித் துக்கமற்ற மோக்ஷத்தை அடைவார்கள்) என்றது சுவேதாசுவதம். இந்த வாக்கியங்களாற் சிவபிரானே சர்வாத்மாக்களுக்கும் பாசநிவிர்த்தியும் மோக்ஷப் பிராப்தியும் அருள்வாரென்பது வஜ்ரலேபமாகும்.

நாதபிந்த 'ப்ரதமாயாம்து மாத்ராயாம் யதிப்ராணீர் வியுஜ்ய தே பரதேவர்ஷ ராஷா லௌஸார்வபௌம்: ப்ரஜாயதே|| த்விதீயாயாம் ஸமுத்த்ராந்தோ பவேத் யசேஷாமஹாத்மவாத் வித்யாதாஸ்த்ருதீயாயாம் கந்தர்வஸ்து சநிர்த்திகா|| பஞ்சம்யாமத மாத்ராயாம் யதிப்ராணீர் வியுஜ்யதே | உஷித: ஸஹதேவத்வம் லோமலோகே மஹீயதே|| ஷஷ்ட்யா மிந்த்ரஸ்யஸாயுஜ்யம் ஸப்தம்யாம் வைஷ்ணவம்பதம் | அஷ்டம்யாம் வ்ரஜதே ருத்ரப்பசூநாம்சபநிம்,ததா|| நவம்யாம்து மஹர்லோகம் தசம்யாம் து ஜநம் வ்ரஜேத் | ஏகாதச்யாம் தபோலோகம் த்வாதச்யாம் ப்ரஹ்ம சாச்வதம்|| தத: பரதாம் சத்தம் வ்யாபகம் நிர்மலம் சிவம் | ஸதோநிதம் பரம் ப்ரஹ்ம ஜ்யோதிஷா முதயோ யத:|| அதீந்த்ரியம் குணாதீதம் மநோலீகம் யதாபவேத் அநூபமம் சிவம் சாந்தம் யோகயுக்தம் ஸதாவிசேத்' (முதலிற் பரதவர்ஷம், இரண்டாவது யசுலோகம், மூன்றாவது வித்யாதாலோகம், நான்காவது கந்தர்வலோகம், ஐந்தாவது லோமலோகம், ஆறாவது இந்நிரலோகம், ஏழாவது விஷ்ணுலோகம், எட்டாவது ருத்ரலோகம், ஒன்பதாவது மஹர்லோகம், பத்தாவது ஜநோலோகம், பதினொன்றாவது தபோலோகம், பன்னிரண்டாவது பிரம்மசாஸ்திரம். எல்லாவற்றின்மேலும் சிவகதி) என்றது. இவ்வாக்கியம் உலகங்களைக் கீழிருந்து மேல்நோக்கி வரிசைப் படுத்தி உச்சியிற் சிவபதத்தை வைத்து வெகுவாக வர்ணித்துள்ளது. மண்

டலப்ராஹ்மணம் 'தந்மநோ விலயம் யாதி தக் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் | தல்லயாச் சுத்தாத் வைத வித்திர் பேதா பாவாத்' (மனோ வயமுண்டானபோது விஷ்ணுவின் பரமபதமெய்தும்: அப்பதம் வயமானபோது சுத்தாத் வைதலித்தி யுண்டாம்) என்றது. இதில் அச்சிவபதத்துக்குச் சுத்தாத் வைதலித்தி யென்ற பெயர் வந்தது. மாயாவாதம் கேவலாத் வைதமெனவும் வைஷ்ணவம் விசிஷ்டாத் வைதமெனவுமேபடும். சைவ சித்தாந்தமே சுத்தாத் வைதமாகும். 'இவ்வத்துவிதம், ஏனையோர் கூறும் அத்துவிதம் போலக் கேவல மென்றாதல், விசிட்டமென்றாதல், மறுதலை யென்றாதல் யாதானு யொன்றான் விசேடிக்கப்பட்டுநின்றபொருளுணர்த்தாதது சுத்தமாய் நின்றே பொருளுணர்த்துதலிற் சுத்தாத் வைதமென வழங்கப்படும். ஈண்டுச் சுத்த மென்றது யாதானுமொன்றான் விசேடிக்கப்படாதது நின்றதே; அது 'விசிட்ட சத்தை', 'சுத்தசத்தை' எனத் தாரக்கிகர் கூறும் வாய்பாட்டானு மறிக. ஏனையோர் கூறும் அத்துவிதம் கேவலமுதலியவற்றான் விசேடிக்கப்படாதவழி அவர் கூறும் பொருடருகற் கேலாமையின் அவை யெல்லாஞ் சுத்தாத் வைத மாகாமையுங் காண்க' என்றது ஸ்ரீ சிவஞான மஹா பாஷ்யம். வைகுண்டம் அழியா முத்தியாகுமானால், மேற்கண்ட உலகவரிசையில் இடைப்படுதலும் வயமுடைத்தெனப்பழிக்கப்படுதலும் அதற்கு வர நியாயமில்லை. தேஜோபிந்த 'நப்ரஹ்ம லோகோ வைகுண்டோ ந கைலாஸோ ந சாந்யத:' (பிரமலோகம் வைகுண்டம் கைலாஸம் எல்லாம் அநித்யம்) என்றதாலும் வைகுண்டத்துக்கு நாசமுண்மை சித்தம். இதிலுள்ள கைலாஸம் மேல் உலகவரிசையில் எட்டாவ தாய் நின்ற ரூத்ரபதமேயாம்: பன்ரிரண்டன் மேலாய் நின்ற வைதிக சைவ முத்தி பதமன்று. கைலாசங்கள் பலவுளவென்பது 'இங்கே, கைலாஸ மென்று ஒன்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது குபேரனுடைய ஸ்தானம்' என்ற உத்தியோகம் 111-வது அத்தி யாயத்தாலும் விளக்கம். அப்படியே வைகுண்டமும் பலவாத லுண்டென்பதற்குப் பிரமாணங் கிடையாது. நிற்க, முண்டகமும் தியானநிந்தவும் 'ப்ரணவோ தநுச்சரோஹ் யாத்மா ப்ரஹ்ம தல் லக்ஷ்ய முச்சயதே' என்று கூறிச் சர்வாத்மாக்களும் பரமசுகத்தின் பொருட்டுப் போய்ச்சேரவேண்டிய லக்ஷ்யம் ப்ரஹ்மபதமே யென் கின்றன. ரூத்ரஹ்ருத்யமும் அக்கருத்தையே 'தநுஸ்தாரம் சரோஹ்யாத்மா ப்ரஹ்ம தல்லக்ஷ்ய முச்சயதே' என்ற அடியால் தெரித்து, 'சிவ லக்ஷ்யம் நஸ்சய:' என்று அந்த லக்ஷ்யமாகிய ப்ரஹ்ம பதம் சிவபதமே யென்றும் அதிற் சந்தேகமே வேண்டா மென்றும் உலியுறுத்தியுளது. மண்டலப்ராஹ்மணம் அந்த லக்ஷ யத்தை 'அந்தர் லக்ஷ்யம்.....உமாஸஹாயம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்த மந்தர் லக்ஷ்யம்', 'ஸர்வேசம்.....சிவம்.....ஏகலக்ஷ்யம்' என்று

சிவநாமங்களாலேயே விளக்கிப்போதல் காண்க. இன்னும் த்ரிபாத் விபூதி மஹாநாராயணம் 'குணாதீத சுக்த ஸத்வ மயோவைகுண்ட்:.....' என்றது. இதனால் வைகுண்டம் குணாதீதமும் சுக்த சத்வ மயமுமாமென்பது தெரிகிறது. இவ்விடத்தில் குணாதீத மென்பதற்குக் கெட்ட குணங்கள் கலவாதது என்ற வளவிற்பொருள்படும். கெட்ட குணங்களாவன ராஜஸும் தாமஸமுமாம். ஸத்வ மொன்றே நல்ல குணம். சத்வமென்பதும் சுக்த சத்வமென்பதும் ஒன்றே. சுக்த பதம் ஆண்டு ஒரு விசேடணமும் குறியாதது. ஆகவே வைகுண்டம் ஸத்வமயமான பதமென்னும் பூர்வபட்சம். ஆனால் ந்ருஸிம்ஹோத்தரதாபிரி 'அஸத்வ மரஜஸ்க மதமஸ்க மமாய மபயம்' என்று ஸத்வக்கதையும் நிந்திக்கின்றது. 'குணத்ரய மதீதம்' என்ற யோகசிகையும், 'குணத்ரயாதீத:' என்ற கணபதியும், 'த்ரிகுண ரஹிதம்' என்ற சுகரஹஸ்யமும் ஸத்வக்கத மற்ற இரு குணங்களோடு சேர்த்து ஒதுக்கியதற்கு. அக்கதைய ஸத்வமய வைகுண்டத்தைத்தான் அம்மஹாநாராயணம் வெகுவிதமாக வர்ணித்தது. அவ்வர்ணனை மெல்லாம் அப்பதத்துக்குத் தன்னிற் கீழிட்ட பதங்களைநோக்க வாஸ்தவமும் மேலிட்ட ரூத்ரபதமுதற் சிக்பதம்வரை நோக்க உபசாரமுமாமென்க. அன்றியும் 'வைகுண்டம் ஸ்வர்க்வாலிநாம்' என்று வைகுண்டத்தை இந்நிரலாக முதலிய சுவர்க்கங்களோடு சேர்த்துத் தள்ளியது க்ருஷ்ணம். அவ்வுபநிஷத்துக்கானே விஷ்ணுவை நோக்கி 'ஸாக்ஷாந் மாயா விக்ரஹ தாரண:' என்றும், த்ரிபாத் விபூதி மஹாநாராயணம் 'மாயோபாதிகோ நாராயண ஆலீத்' என்றுங் கூறின. அவற்றால் விஷ்ணு மாயாசரீரி யென்பதுந் தெளிவு. அங்ஙனமாக அவனுலக மாத்திரம் அமாயமாயிருப்பது யாங்ஙனம்? ஆகவே மோக்ஷம் சிவபதமொன்றே யன்றி வைகுண்டமாத்ரிவேறெவையு மன்றென்பது வஜ்ரலேபமாகும்.

இந்நிரூபணத்தில் எடுத்தாளப்பட்ட சுருதி வசனங்களைத்தும் மேலுண்மைக்கு மூலவசனங்கள்.

இனி அவ்வுண்மை பற்றிய ஆசேஷப சமாதானங்கள் வருமாறு:—

1. ஆ:— விஷ்ணு பதமொன்று தவிர மற்றைப் பதங்களெல்லாம் அழிவுடையன. ஆகலின் விஷ்ணுவே நித்தியமோக்ஷத்துக்குக் கர்த்தா.

ச:— விஷ்ணுபதம் அழிவுடையதென்று மேற் சுருதியாற் காட்டப்பட்டது. எச்சுப் பதங்களிற் சென்றவர்க்கு உலகை நோக்கி மீளத்திரும்புகலுண்டோ அந்தப் பதங்களே அழிவுடை

யன. எந்தப் பதத்திற் சென்றவர்க்கு அம்மீட்சியில்லையோ அந்தப் பதமே நித்தியமுத்திஸ்தானம். பாரதத்தில் ஆச்வமேதிக பர்வத்தில் வைஷ்ணவ தர்ம பர்வமென்றேருட்பகுதியுண்டு. ஆக்ஷை வியாஸப்ரோக்சமா இடைச் செருகலாவென்று சந்தேகிப்பர் சிலர். பூர்வபட்சத்துக்கு அது வியாஸப்ரோக்சமென்பதே சுருத்தது. ஆஃ தப்படியே யிருக்கட்டும். ஆச்வமேதிகம் 101-வது அத்தியாயம் ('அவன்) என்னுடைய உலகம் சென்று.....கோடி வருஷம் வீணையாடிக் கொண்டிருந்த....அவ்விடத்திலிருந்தும் நழுவி இவ்வுலகில்.....பிராமணனாகப் பிறப்பான்' என்றும், 103-வது அத்தியாயம் 'அவன் அறுபத்தாராயிரம் வருஷம் என்னுடைய லோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான்; என்னுடைய உலகத்திலிருந்து இறங்கியும் இவ்வுலகில்.....பிராமணனாகப் பிறக்கிறான்', 'அவனும்.....என்னுடைய லோகத்தை அடைந்து அவ்விடத்தில் இஷ்டமான ரூபத்தை அடைந்து முப்பதுகோடி வருஷம்..... ஸந்தேகாஷ்டமடைந்த பிறகு, இந்த மானிடலோகத்தில்.....பிராமணனாகப் பிறப்பான்', 'எவன் சித்தத்தை என்னிடத்தில் வைத்து அக்னிப் பிரவேசம் செய்கிறானோ அவனும்.....என்னுடைய உலகத்தை அடைந்து.....எப்பொழுதும் என்னையே தரிசித்து என்னுடைய ஸந்தியில் முப்பதுகோடி வருஷம் ஸந்தேகாஷ்டமடைந்து, காலமானவுடன், அவ்விடமிருந்து இறங்கி.....பிராமணனாகப் பிறப்பான்', 'எவன்.....என்னைச் சரணமடைவானோ அவன்.....என்னுடைய உலகத்தை அடைந்து கோடிவருஷம் ஸந்தேகாஷ்டிக்கிறான்; என்னுடைய உலகத்திலிருந்து இறங்கியும் இவ்வுலகில் அரசனாகப் பிறப்பான்' என்றும் சொல்லின. இவைகளெல்லாம் அங்குக் கிருஷ்ணனுடைய வாக்கியங்களாகும். இவற்றால் வைகுண்ட பதவியிற் சென்றவர்க்கு மீளவும் இவ்வுலகிற் பிறப்புண்டென்பது நிச்சயமாயிற்று. ஆகவே விஷ்ணுநிகைய முத்தியருள்பவ ரென்பது பொய்ப்பட்டது.

2. ஆ:— சகலருக்கும் மோகஷங்க கொடுக்க வல்லார் விஷ்ணுவே.

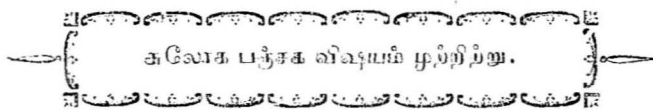
ச:—விஷ்ணுமந்திரங்களுக்குள்ளே அஷ்டாஷ்டாயம்மேலானது. ஓம் நமோ நாராயணய என்பதே அது. அதில் ஓம் நீங்கினால் சப்தாஷ்டாயமே எஞ்சும். ஓம் என்பது பிரணவ மந்திரம். அதைச் சர்வஜாதி ஸ்திரீகளுந் சூத்திர புருஷர்களும் உச்சரித்தல் கூடாது. ஆகவே அவ்வஷ்டாஷ்டாய ஜபம் சகலரும் ஜபிப்பதற்கு யோக்கியமாகல் யாங்ஙனம்? அதனாற்றான் பிரபந்தம் 'அவன் பெய—ரெட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வான மானவே' என்று அவ்வெட்டெழுத்தைக் கணக்களவிற சர்மதித்து உச்சரிப்பளவில் விட்டதுபோலும். 'நாடு நகரமு நன்கறிய நமோ நாராயணய

வென்று—பாடுமென முடைப்பத்தர், 'நால்வகையால் நமோ நாராயண' வென்று நாமம் பலபரளி, 'நமோ நாரண' வென்னுஞ் சொன்மாலே' என்று ஏழு ஆறு ஐந்தெழுத்துக்களே ஆண்டு உச்சரிக்கப்படுகின்றன. 'ஓம் நமோ நாராயணயேநி மந்த்ரோ பாஸகோ வைகுண்ட புவநம் கமிஷ்யதி' என்ற நாராயணம் த்விஜ புருஷர்களுக்கே சாதகமாம். அன்றியும் ஆச்வமேதிகம் 118-வது அத்தியாயம் 'சூக்திரர்கள் பாகவதர்களென்று வினாகச்சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். சூக்திரர்கள் பகவானுடைய பக்தர்களல்லர் பிரம்மணர்களேபாகவதர்களென்றுகருதப்பட்டிருக்கின்றனர்' என்பது. அதனைக் கண்ட சூக்திரர் விஷ்ணுவிடம் 'மோக்ஷம்பெற இச்சித்தமும் அதற்காக வைஷ்ணவராதமும் செய்வாரா? 'போற்றி மந்திரோர் தெய்வம்' என்ற பிரபந்தப் பாட்டும் விஷ்ணு சகலருக்கும் மோக்ஷம் கொடுக்கவேண்டுமென்ற கருணையுடையவரல்ல ரென்பதைக் காட்டுவது மேல் விளக்கப்பட்டது:

3. ஆ:—விஷ்ணுவே பரம் பொருளென்று சாநிக்குஞ் சுவடிகள் எண்ணிறந்தனவாயிருக்கின்றனவே. சிவனை அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டவனென்றும் அவைசொல்லும். அந்த நூல்களெல்லாம் பொய்யா? ஆயின் அவைகட்குக் கதியென்ன?

ச:— ஆச்வமேதிகம் 98-வது அத்தியாயம் 'நராதமர்களான எவர்கள் என்னையாவது சங்கரரையாவது.....ஆசிரயிக்கவில்லையோ அந்த மனிதர்கள் வினாக ஜீவித்திருக்கின்றனர்' என்பதும், 100-வது அத்தியாயம் 'எவர்கள் என்னையாவது...முக்கண்ணையாவது உறுதியான பக்தியுடன்...பூஜித்த நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார்களோ அவர்கள்...தர்மலோகத்திற்காவது ருத்திரலோகத்திற்காவது...செல்லுகின்றனர்' என்பதும், 103-வது அத்தியாயம் 'எவன் என்னை ஆசிரயித்து... என்னுடைய மூர்த்தியிலாவது.....ருத்திரருடைய தக்ஷிணமூர்த்தியிலாவது ஆக்மாவைப் பிரவேசிக்குர்படி செய்கிறானே.....அவன்.....என்னையாவது சங்கரரையாவது அடைவான்.....அவனுக்குத் திரும்பவும் பிறப்பு உண்டாகாது' என்பதும், 106-வது அத்தியாயம் 'எவன்.....என்னுடைய விக்ரஹத்தையாவது சங்கரருடைய விக்ரஹத்தை யாவது.....அபிஷேகம் செய்கிறானே அவன் ஆச்வமேதகத்தின் பயனை அடைவான். அவன் பாவங்களிலிருந்து விலகியவனும் சுத்தமான ஆக்மாவையுடையவனும் முக்கனுமாகிஎன்னுடைய உலகத்தையாவது ருத்ரருடைய உலகத்தையாவது அடைவான்' என்பதும், 114-வது அத்தியாயம் 'அவன் தக்ஷிணமூர்த்தியையாவது, என்னையாவது.....அடைவான்' என்பதும், 115-வது அத்தியாயம் 'எவன்.....எனக்காவது சிவனுக்காவது.....பூஜை செய்வானே.....அவன்.....பாவம்.....நசிக்கும்.....அவன்.....

என்னுடைய உலகத்தையாவது அடைந்து.....', 'எவன்.....
 என்னுடைய ஆலயத்திலாவது சங்கரருடைய ஆலயத்திலாவது
 என்னுடைய காயத்திரியையாவது சங்கரருடைய காயத்திரியையாவது
 ஜபித்து, சங்கம் தூர்யம் வெண்கலமணி இவற்றின் ஒலிகளால்
 பக்தியுடன் ஒலிக்கச் செய்வனே அவனுடைய புண்ணியத்தின்
 பயனைக் கேட்பீராக' என்பதும், 117-வது அக்தியாயம் 'நானும்
 சங்கரரும் கோக்களாகவும் பிரம்மணர்களாகவும் அச்வத்தவிருஷை
 மாகவும் இருக்கிறோம்' என்பதும், 118-வது அக்தியாயம் 'என்
 னுடைய பக்தன் எப்பொழுதும் தீர்த்தம். சங்கரருடைய (பக்தன்)
 விசேஷமான (தீர்த்தம்)' என்பதும் கிருஷ்ணருடைய வாசகக்
 களாய் மிளர்கின்றன. இப்பிரமாணங்களைத்தும் வைஷ்ணவ தர்ம
 பர்வப் பகுதி. இவற்றால், சிவபிராணை நிந்தியாத விஷ்ணு பரத்வ
 நிரூபண தூற்களே வைஷ்ணவ தர்ம சாத்திரங்களாதற் சூரியன்
 வென்பது வெளிப்பட்டது. அவைகளை சோபானக் கிரமத்தில்
 ஷஜ்ஜனரால் அங்கிகரிக்கப்படுவன. சந்திரன் பிரபல பிரகாச
 முடையது என்பது அதனை நக்சத்திரங்களோடு ஒத்துப் பார்க்குங்
 காலத்தில் மட்டும் வாஸ்தவமாகும். அப்படியே விஷ்ணு பரம்
 பொருளென்பதும் அவரைப் பிரமன் இத்திரன் முதலிய கீழிட்ட
 தேவர்களோடு ஒத்துப்பார்க்குங் காலத்திற்குள் வாஸ்தவமாகும்.,
 சந்திரன் பிரபல பிரகாசமுடையது என்பது சூரியன் முன் பொய்
 யாய் முடியும். அப்படியே விஷ்ணு பரம்பொருளென்பதும் சிவ
 சந்தியிற் பொய்யேயாம். சூரியன் பிரபல பிரகாசமுடையது
 என்பது யாண்டும் பொய்யாகாது. அப்படியே சிவபிரான் பரம்
 பொருள் என்பதும் யாண்டுக் கலங்காத வண்மையாம். விஷ்ணு
 முதலிய வேறெந்த தேவதாபர தூல்களிலாயினும் சிவநிந்தாப் பிர
 சங்கம் வவலேசக் காணப்படுமானாலும் அந்நூல்களை யெல்லாம்
 ஒன்றும் விடாமல் நெருப்பிலீட்டுக் கொளுத்திச் சாம்பராக்கிக்
 காற்றிற் றூற்றிவிடவேண்டும். இது சுருதி சித்தமான பரம சத்
 தைகங்கரியமாகும். 'திக்கித்யா மசிவாச்ச்யாய்' (சிவபிராணை ஆசிரிய
 யாத சாத்திரங்களைச் சுட்டுவிடு) என்று உக்கோஷிக்கின்றது ப்ரு
 ணஜ்ஜரபாலம்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
2	18	தேவஸ்ப	தேவஸ்ய
„	35	அவ்வாரய்ச்சி	அவ்வாராய்ச்சி
5	34	பாஷ்டாண்ட	பாஷ்டண்ட
6	17	சக்கர	சக்ர
12	1	க்ருஷே	க்ருஷே க்ருஷே
21	20	வலது	இடது
22	15	வலது	இடது
25	16	சக்கரம்	சக்ரம்
„	19	ஆதிக்க்யா:	ஆதித்யா:
„	23	அமிருகமய	அமிருதமய
27	18	ருத்தரரை	ருத்ரரை
28	19	அநுசாசனம்	அநுசாசனம் 45-ம் அத்தியாயம்
29	21	கந்தப்புரா	கந்தபுரா
30	15	:	:—
31	27	அநுசாஸம்	அநுசாஸனம்
34	37	விமேஹிதௌ	விமோஹிதௌ
37	21	செய்தது	செய்தவர்
38	34	நாமத்துக்கும்	நாமத்துக்குப்
40	18	உள்	உள
42	27	அவருக்குப்	அம்முனிவருக்குப்
45	28	திஷ்ட ருத்ர:	திஷ்ட திஸம்சுகோசாந்தகாலே ஸம்ஸ்க்ருஜய... தஸ் மா துச்யத ஏகோருத்ர:
47	11	யஜ்ஞயமு	யஜ்ஞமு
„	26	பரஹஸ்ய	பரம ரஹஸ்ய
48	3	தந்தனென	தந்தகென்
50	25	திஸர்:	திஸர்: புர:
„	34	சந்திரனை	வாயுவை
51	16	யகாத்	யதாத்
„	24)	
„	27		
„	37	சாநவா	சாமாநவா

இந்நூலில் எடுத்தாளப்பட்ட உபநிஷத்துக்கள்.

1. மைத்ராயணி	29. தியாநபிந்து
2. திரிபுராதாபிநி	30. திரிபாத்விபூதிமஹாநாராயணம்
3. பிருஹதாரண்யகம்	31. அந்நபூர்ணம்
4. முண்டகம்	32. கடருத்ரம்
5. ஜாபாலம்	33. ஸுபாலம்
6. கௌலீதிகிப்ராஹ்மணம்	34. மஹத்
7. தைத்தீரீயம்	35. அதர்வசிரஸ்
8. பாசுபதப்ராஹ்மம்	36. தக்ஷிணாமூர்த்தி
9. பிரம்வித்	37. பஞ்சப்ராஹ்மம்
10. நிருவலிம்ஹபூர்வதாபிநி	38. ஸ்கந்தம்
11. நிருவலிம்ஹ உத்தரதாபிநி	39. ஜாபால்
12. நாராயணம்	40. நாதபிந்து
13. சாந்தோக்ஷியம்	41. நிராலம்பம்
14. கைவல்யம்	42. கிருஷ்ணம்
15. பஸ்மஜாபாலம்	43. நிர்வாணம்
16. பிரஹ்மம்	44. அதர்வசிகை
17. சுவேதாசுவதரம்	45. ஏகாக்ஷரம்
18. மண்டலப்ராஹ்மணம்	46. மாண்டூக்யம்
19. பிருஹஜ்ஜாபாலம்	47. சாமோத்தரதாபிநி
20. ராமரஹஸ்யம்	48. அத்வயதாரகம்
21. சரபம்	49. யோகசிகை
22. ருத்ரஹ்ருதயம்	50. கலிஸந்தாரணம்
23. அம்ருதநாதம்	51. சுகரஹஸ்யம்
24. தேஜோபிந்து	52. யோகசூடாமணி
25. நாரதயரிவ்ராஜகம்	53. சாண்டில்யம்
26. பிராணக்கிஹோத்ரம்	54. வராஹம்
27. மைத்ரேய்	55. கணபதி
28. பைங்கலம்	56. முக்திகம்

பூநீமத் ஹரத்த சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிய.

சுலோக பஞ்சகம் என்னும்

பஞ்ச ரத்ந மாலிகை.

(I.) 1. காயத்ரீ வல்லபத்வாத் 2. தசரத தய ஸ்தாபி தாராதி தத்வாத் 3. செளரே: கைலாஸ யாத்ரா வ்ரதமுதித தயாபிஷ்ட ஸந் தான தாநாத் 4. நேத்ரேண ஸ்வேநஸாகந் தசசகமலேர் விஷ்ணுநா பூஜிதத்வாத் 5. தஸ்மை சக்ர ப்ரதாநாத் அபிச பசுபதிஸ் ஸர்வ தேவ ப்ரக்ருஷ்ட:

(II.) 6. கந்தர்ப்ப த்வம் ஸகத்வாத் 7. கரள கபளநாத் 8. கால காவா பஹத்வாத் 9. தைதேயா வாஸபூதத்ரிபுர விதனாத் 10 தசுஷயாகே ஜயித்வாத் 11 பார்த்தஸ்ய ஸ்வாஸ்த்ர தாநாத் 12. நர ஹரி விஜயாத் 13. மாதவேஸ்த்ரீ சரீரே சாஸ்தஸ ஸம்பாதகத் வாத் அபிச பசுபதிஸ் ஸர்வதேவ ப்ரக்ருஷ்ட:

(III.) 19. வாராணஸ் யாஞ்சு பராசரி நியமி புஜஸ்தம்பநாத் 20. ப்ராக்புராணம் ப்ரத்வம்ஸே கேசவே நாச்ரித வ்ருஷுவபுஷாதாரி தசுஷமாதலத்வாத் 21. அஸ்தோகைர் ப்ரஹ்ம சீர்ஷை ரசிசகள க்ரு தாலங்கிரியா பூஷிதத்வாத் 22. தாநாத் ப்ரஜ்ஞாந முக்த்யோ ரபிச பசுபதிஸ் ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட:

(IV.) 14. பூமெளலோகை ரநேகைஸ்ஸததஹிசிடாராதி தத்வாத் 15. அம்ஷா மஷ்டைச்வர்ய ப்ரதாநாத் 16. தசஸ்தி வபுஷாகேசவே நாச்ரி தத்வாத் 17. ஹம்ஸக் ரோடாங்க த்ரீரீத்ருஹிண முரஹாரந் ஷிஷ்ட சீர்ஷாங்க்ரீகத்வாத் 18. ஜம்மத் வம்ஸாத் யபாவாத் அபிச பசுபதிஸ் ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட:

(V.) வைசிஷ்ட்யே யோநி பீடாயிதமுரி புசலிஷ்ட பாவேந சம்போஸ் ஸஸ்த்ரீ கார்த்த ப்ரதீகாயித ஹாவபுஷா லிங்கதத்வேந யத்வாத் அப்ரதாந்யாத் விசிஷ்டாத்வய ஸமயிகமே தாநவாராம ராகேச் சம்போருக்ருஷ்ட பாவாதபிச பசுபதிஸ் ஸர்வதேவ ப்ரக்ருஷ்ட:

முற்றும்.